

နေလင်းဘောင်

သရုပ်ပြိုးစတာ
သိုဦးစောရာဇ်

စာပေ (၁)

ကုလုစိဝမ်း၊ နုကင်း၊ စောကင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

၆

အခန်း(၁)

ခြစ်တည်ရာအစ ကလေးငယ်ဘဝ

လကွယ်ည.....။

လကွယ်ညခြစ်သဖြင့် လောကတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျနေသလို ခြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။

သို့သော် မွေးတစ်ကောင်စတင်၍အူလိုက်သည်နှင့် မွေးဖွားစွာအူဟောင်သောအသံသည် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော အကာလညခြစ်၍ မွေးအူသံ၊ ဟောင်သံများကို နားကွဲမတတ် ကြား ကြရလေတော့၏။

ထို့နောက် မွေးအူသံများ ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

လူများသည် အိပ်မောကျနေကြသည်။

ရုတ်တရက် မီးများလင်းထိန်လာပြီး အော်သံဟစ်ညီတိုက်

၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ မီးတောက်မီးလွှဲများ ပေါ်လာပြီး အိမ်ကြီးကို မီးလောင် လေတော့၏။

ထိုမီးတောက်မီးလွှဲများကြားတွင် လူရိပ်များ လူးလာဆန် ခတ်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ တိုက်ခိုက်နေကြသည်မှာ သည်သည်းမည်းမည်းဖြစ်ပေသည်။ မာန်သွင်းသီး အော်ဟစ်သံများ သည်နေသည်။

“ကျား”

“ဇွမ်း”

စူးရှစွာအော်ဟစ်သည့်အသံများသည် ကမ္ဘာ့မျက်မတတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံများသည် အတော်ကြာကြာ ထွက်နေ၏။ ထိုနောက် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး မီးလောင်မြိုက်ဝါးမျှီနေသောအခါ ထိုအသံများ တဖြည်းဖြည်းမျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း ပြန့်လည်းတိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

“ဇွင်... ဇွင်... ဇွင်”

လူတစ်စု မြင်းစီးပြီးထွက်သွားသည့် မြင်းစွာသံများသာ ကြားရတော့သည်။ ညကြီးသန်းကောင်ဖြစ်၍ လူကောင်သွားကောင်းများမှာ မည်သူ့ထွက်မကြည့်ခဲ့ကြချေ။

တိုက်ခိုက်သူများ စိတ်တိုင်း ကျတိုက်ခိုက်သွားနိုင်သည်။ ထို့နောက် မီးတောက်မီးလွှဲများလည်း တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သက်သွားသည်။

အတန်ကြာသော် မည်းမှောင်နေသော ကောင်းကင်ပြင်၌

သရဖူခြင်းသောခရီးစတင်ရာ (ခရီး-၁) ❀ ၇

တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင်ပေါ်လာ၏။ ရောင်နီသန်းလာ၏။ နံနက် အစုတ်ကျင်း၍ အလင်းရောက်တော့မည်တည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်တစ်စီးနှင့် ခရီးသည်တစ်ယောက်သည် လူဝယ်လွှဲလွဲနှင့်မြင်းစီးလာလေ၏။

သို့သော် သူသည် ဓားတစ်လက်ကိုကျော၌ သိုင်းလွယ်ထား မြင်းကြောင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

သူသည် လေနှင့်အတူလွှဲလာသောအနံ့များကို နှာခေါင်းတဖွဲ့ လုပ်ရင်း ရှုလိုက်သည်။ သူသည် မြင်းကိုအသော့နှင့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မီးလောင်မြေသို့ သူရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

သူသည် မီးလောင်မြေအတွင်းရှာလိုက်ရာ မီးလောင်ကျွမ်းထားသော အလောင်းဆုံးလောင်းအား တွေ့ရှိရလေ၏။ သူသည် ထိုအလောင်းဆုံးလောင်းကို မြေမြှုပ်သလိုက်လိုက်တော့သည်။

သူသည် ဖုတ်ဖုတ်ခါလိုက်ပြီး မြင်းပေါ်တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“အုပ်... အုပ်”

ကလေးငါးသံက စူးရှကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုသု၏ထုလုပ်သော မျက်နှာမျှော်သည် ကျုံ့သွားသည်။ အလယ်၌ နံသွား၏။ သု၏စူးရှသောမျက်လုံးတို့သည်လည်း ကလေးငါးသံထွက်ပေါ်လာရာကို စွာဗွေလေတော့သည်။

“ဟော... ဟိုမျိုးဖုတ်ထဲကပဲ”

မီးလောင်မြေနှင့် အတန်ဝေးသောနေရာသို့ ထိုလူသည် သွားလေတော့သည်။

၈ ❁ တက္ကသိုလ်နေလင်းစာအုပ်

ထိုလူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး မုတ်ဆိတ်မျှေးများရှိနေလေ၏။ ထိုသူမှာ မုတ်ဆိတ်မျှေး ပါးသိုင်းမျှေးကိုရိတ်သိမ်းရန် အချိန်ရှိပုံမရပေ။ သူ၏လောကဖြစ်ပျက်လည်း မှန်ရှိပြင်းမျိုးကောင်းဖြစ်သည်။

ပြင်းကြီး၏ကိုယ်၌ခွေးများထွက်နေသဖြင့် ထိုသူသည် ခရီးမဝေးမှလာသူဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။ တော်စုံတန်ခိုးရှိသည့် ပြင်းကိုယ်မှ ခွေးမထွက်ခဲ့။

သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့ဝတ်စုံတွင် ခုံများပေါက်နေပြီး မီးလောင်ပြင်မှာ အလောင်းသုံးလောင်းကိုမြေမြှုပ်ပေးရသောအခါ ငိုမိ၍ပေ ကံသွားလေတော့၏။ ထိုမီးလောင်မြေမှ လွတ်ကင်းရာနေရာ၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကျန်နေကြောင်း သူတွေ့ရသည်။

“စိုက္ကားဂေဟာ”

သူသည် မျက်နှာပေါ်၌မလိုလား မနစ်မြို့သောအသွင်များ ပေါ်လာ၏။ လူသားအခွင်းခွင်း အဘယ့်ကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရသည်ကို သူနားမလည်ခဲ့။

ယခု ချုံပုတ်ထဲမှငိုနေသော ကလေးငယ်သည် စိုက္ကားဂေဟာမှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် လွတ်မြောက်သွားသောကလေးငယ်ဖြစ်ရပေမည်။ သူသည် ဇွေးရတောက်ပသောမျက်လုံးများဖြင့် ကလေးငယ်စိုရာချုံပုတ်သို့ ဇွေးရွာသွားလေ၏။

ချုံပုတ်မှာ အိမ်နှင့်အတော်ကွာဝေး၏။ အိမ်နှင့်ကွာဝေးသဖြင့်သာ ဤကလေး သေဘေးမှလွတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက မီးအပူဟပ်၍ သေပေလိမ့်မည်။

EMERALD CLASS

သရဖူခြင်းနုသာခိုင်းစကရာခပ် (၁၆-၁) ❁ ၉

ချုံပုတ်အား ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ခြင်းတောင်းတစ်တောင်းကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ခြင်းအဖုံးအား ဖွင့်လိုက်ရာ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ငိုကြွေးနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်မျက်ချုပ်လေ။

“မင်းဟာ စိုက္ကားဂေဟာရှိဘေးအန္တရာယ်ထဲက လွတ်မြောက်လာတဲ့မျိုးဆက်ပေါ့ကွာ”

သူသည် ကလေးငယ်အား ယူချီလိုက်သည်။ ကလေးငယ်၏လက်ပတ်တွင် ဓာတုဗေဒတစ်ခုခုရေးထိုးထား၏။ ကလေးငယ်၏နာမည်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“နီကူးပု”

ထိုသူသည် ကလေးငယ်၏နာမည်ကိုအသေအချာဖတ်နေလေ၏။ ထို့နောက် တောင်းသည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သူသည် ဆွဲယူကြည့်လိုက်၏။

သူသည် လက်တစ်ဖက်က ကလေးကိုချီရင်း တစ်ဖက်က အထုပ်ကိုဖြေလိုက်၏။

“ဟာ”

များပြားလှသော ရွှေတုံးများတည်း။

“ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကလေးကိုပြုစုစောင့်ရှောက်မှု ကုသပေးထားတာပဲ”

သူသည် အထုပ်ကိုဖြန့်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

သူသည် နီရဲသောကလေးငယ်၏မျက်နှာကိုသေမြဲရာကြည့်လိုက်၏။ ကလေးငယ်ကလည်း မငိုတော့ဘဲ သူ့အား ခြံ

၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းစောင့်

ကြည့်နေသည်။

ထိုလူက ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

“လူကလေး... မင်းနာမည်မသိရင် မှတ်ထားဦးကျုံးပု”

ကွ”

ကလေးငယ်သည် သူပြောသည့်စကားကို နားမလည်ပါ။ သူ့ကိုသာ မျက်လုံးကလေး ကလည်ကလည်နှင့် ကြည့်နေပါသည်။ သူသည် ကလေးကိုမီးမြှောက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းဆွဲလိုက်၏။

“အင်... သိုင်းလောကမိသားစုထဲက မင်းကိုမွေးဖွားလာတာ မင်းရဲ့ကံဆိုးမှုတစ်ရပ်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ကလေးငယ်က သူ့ပြောစကားကို ဘာမှမသိချေ။ သူ့အား ပြုံးကြည့်နေလေ၏။

ထိုလူက ဆက်ပြောလေ၏။

“မင်းဟာ အမိမိမိတွင်းက သက်ဆင်းလာတာနဲ့ ကြီးလေးတဲ့တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ထမ်းဆောင်နေရပါပေလား။ မင်းမိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မင်းမိဘတွေကိုသတ်သွားတဲ့ ရန်သူတွေကို လက်စားချေဖို့ မင်းရဲ့တာဝန်ဖြစ်နေပြီ”

သူသည် ကလေးငယ်ကိုကြည့်ရာမှ ကောင်းကင်ကြီးသို့ မော့ ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် ကောင်းကင်ကြီးကို အတန်ကြာ မော့ကြည့်နေသည်။ ကောင်းကင်ကြီးထဲမှ ကိမ်စိုက်ကိမ်လိပ်များသည် ပုံ သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးပြောင်းနေသည်ကို တစ်စုကံမျှငေးမောကြည့်လိုက်ပြီး ညည်းညူလိုက်သည်။

သရေဥြင်းသောသိုင်းစောရှာင်း (ခဏ္ဍ-၁) ❀ ၁၁

“လောကထဲမှာ အရာခပ်သိမ်းပြောင်းလဲနေတယ်။ ဇီကလေးကို သိုင်းလောကရဲ့ဝံကယက်ထဲက ဘယ်လိုချွေး ဆွဲထုတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

သူသည် မျက်မှောင်ကွပ်ရင်း တွေးတောနေလေ၏။

“ငါက မြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားလာနေတဲ့လူ၊ အကြောင့်မို့ ဇီကလေးကိုမွေးထားလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်ကိုပို့ထားရင် ကောင်းမလဲ”

သူသည် ရှောင်လင်ကိုး၏။ ဟုတန်ကိုး၏။ ဇွန်းလွန်ကိုးနှင့် ဝါမေကိုး၏။ စသည့်ထိပ်တိန်းသိုင်းကိုး၏များအား တစ်ခုမှင်း ခဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ ပို့ရကောင်းမလား၊ မပို့ဘဲထားရကောင်းမလားဟု စိတ်ထဲ၌ဟုတ်ပြန်နေသည်။

“သူ့ကိုထိပ်တန်ကိုးတစ်ခုခုဆွဲပို့ထားရင် ကောင်းမလဲနဲ့ တူတယ်”

သူသည် ကလေးငယ်အား ထွေးဝိုက်ပေ့ချီလိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းမိပြန်သည်။

“သိုင်းခိုင်းတစ်ခုခုကိုပို့ရင် ဇီကလေးဟာ သိုင်းပညာတတ်သွားမှာပဲ။ နောက်ပိုင်း သူ့လက်စားချေလိုက်မှာ သေချာတယ်။ ခန့်မှန်းချေ နောက်အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်မှာ သွေးရောင်လွှမ်းသွားနိုင်တယ်”

သူသည် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေတော့သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး အဲဒီနေရာကိုပို့လို့ မဖြစ်ဘူး”

သူသည် အတန်ကြာခဉ်းစားသော်လည်း ခဉ်းစား၍မရနိုင်

၁၂ ဓမ္မတာရူပသီလနိဂ္ဂဟိတိ

တောသဖြင့် ရွှေထုပ်ကိုကောက်ယူထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး ကလေးငယ်
ကိုလည်း ခေါ်ပြီး ကျောတွင်ပိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းပေါ်
တက်၍ မြေဦးတည်ရာထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

...

မှန်တိုင်းတိုက်ပြီးနောက် လေလည်း ငြိမ်သွားတော့၏။
ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး သဲမှုန်များ ကင်းစင်သွားသဖြင့် ကြည်လင်နေ
တော့သည်။ ပြာလုံလုံအရောင်သည် လှပနေလေ၏။

သို့သော် နေမင်းကြီး၏အပူရှိန်ကတော့ အကာအကွယ်မဲ့
သော သဲကန္တာရပေါ်သို့ အညှာအတာကင်မျှစွာ ထိုးကျနေသည်။
သွား နေကျ လာနေကျသူများမှတစ်ပါး ဤအပူမှာ အသက်ရှူကျပ်
လောက်အောင် ပူပြင်းပါသည်။

နေမင်းကြီး၏အပူရှိန်နှင့် သံပြင်ကြီးမှရောင်ပြန့်ဟပ်သော
အပူရှိန်တို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံအနီးသွားသူတို့မှာ ပေါင်းအုံ့ထဲ၌ထည့်
ပေါင်းစပ်ရသကဲ့သို့ ပူလောင်အိုက်စပ်နေသည်။

မျက်စိတစ်ဆုံကြည့်လိုက်သောအခါ သံပြင်ပေါ်၌ ခိုင်ခိပ်
တနေသော အပူငွေ့တို့ကိုကြည့်မြင်ရလေသည်။ ဤနေရာမှ ဆယ်
မိုင်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်လုံး လူသူသက်ရှိအရပ်အရောင်ကို မတွေ့ရ
ပါချေ။

ထိုမှလောက် ပူလောင်သော သံသောင်ပြင်တွင် လူနှစ်
ယောက်နှင့် မြင်းတစ်ကောင်သည် နှေးကွေးလေးလံစွာ ရွေ့လျား

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရာဇ် (၆၆-၁) ၁၃

နေ၏။ မြင်းပေါ်မှ လူထွင် နောက်ကျော၌ ကလေးတစ်ယောက်ကို
သိုင်းလွယ်ထား၏။

မြင်းပေါ်မှလူသည်ပင် အပွာက်ကိုခံစားနေရရာ ငယ်ရွယ်
နုနယ်သောကလေးငယ်မှာမူ ပြောစရာမရှိတော့ပေ။

သူ၏မြင်းမှာလည်း ရွှေဖျား ခိုခွဲနေပေသည်။ လူရွယ်မှာ
မှတ်ဆိတ်မွေး ဗလပျစ်နှင့် နေလောင်စိထားရသဖြင့် မျက်နှာမှာ
လည်း နီညိုရောင်သန်းနေပေသည်။

မှတ်ဆိတ်မွေးသူထပ်စွာ ပေါက်နေသော်လည်း သူ၏တည်
ကြည်ခန့်ညားသောရုပ်ရည်မှာမူ မပျောက်ပါချေ။ ထိုလူရွယ်ကား
သိုင်းလောကတွင်ကျော်ကြားသော ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ
သည်။

သူ့အမည်ကား တုရောက်ဝံ့ဖြစ်လေ၏။

သိုင်းလောကသားအများစုကမူ သူ့အား ဓားသမားရှောက်
ဝံ့ဟု ခေါ်ကြလေ၏။

ဓားသမားရှောက်ဝံ့မှာ မီးလောင်မြေမှ ကလေးငယ်တစ်
ယောက်ကို ကယ်ဆယ်ကောက်ယူခဲ့သည်။ သူသည် တကယ့်စေတ
နာဖြင့်ကလေးငယ်အား သိုင်းလောက၏သွေးသံရာထဲ၌ မနှစ်မြို့
စေလိုပေ။

ထို့ကြောင့် ရှောင်လင့်ဂိုဏ်း၊ ဟုတန်ဂိုဏ်း၊ ခွန်းလွန်ဂိုဏ်း
နှင့် ဝါမေဂိုဏ်းစသည့် ဂိုဏ်းများသို့မဟုတ် သိုင်းလောကမှ ကင်း
လွတ်မည့်နေရာတစ်နေရာသို့ပို့ဆောင်ရန် ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်
သည်။

၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူသည် မုန့်တိုင်းနှင့်ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသဖြင့် လမ်းမှာပြေး
သဲကန္တရတံသို့ဝင်ရောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။
ဤသို့ဖြင့် ညဗ္ဗမီးသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

ကလေးငယ်မှာ မငိုနိုင်တော့ပါ။ မိန်းမောနေပါသည်။
ညဗ္ဗမီးသို့ရောက်သောအခါ အအေးစာတံက လွမ်းမြို့လာပါသည်။
ရှောက်မိုးအတွက် ဟန်ကျသွားသောအချက်ရှိပါသည်။ ကောင်းကင်
နှံနက္ခတ်တာရာများကို ရွှေမြင်ခွင့်ရခြင်းပင်တည်း။

ထိုအခါမှာသာ သူသွားလိုသောအရပ်သို့သွားနိုင်တော့သည်။
မိုးလင်းလှသောအခါ ကန္တရဆူးပင်များကိုတွေ့လာရပြီး မိုးလင်း
သောအခါ ခြောက်သွေ့သော သစ်ပင်အမျိုးကိုတွေ့ရလေတော့
သည်။

သဲကန္တရမှ ရောက်မိုး လွတ်မြောက်ပါစေပြီးတည်း။
ရှောက်မိုးသည် ရေရန် အရေးကြီးသည်ကိုသိသည့်အား
လျော်စွာ အနီးဆုံးကျေးရွာတစ်ရွာကို တွေ့အောင်ရှာရတော့၏။ သူ
အတွက် အရေးမကြီးပါ။ ကလေးအတွက် အရေးကြီးပါသည်။
သူတို့ကကောင်းပါသည်။ မကြာမီ ကျေးရွာတစ်ရွာကိုတွေ့
ရပါသည်။ ကျေးရွာမှာ အိမ်ထောင်စုသုံးဆယ်ခန့်ရှိသော ကျေးရွာဖြစ်
ပါသည်။ ရှောက်မိုးသည် ထိုကျေးရွာမှ ကလေးအတွက် ရေကိုရရှိပါ
သည်။

ရှောက်မိုး သက်ပြင်းစူးလိုက်မိသည်။
ထို့နောက် ခရီးဆက်ထွက်လာတော့၏။ ထိုမှနောက်ပိုင်း
တွင် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ကိုတွေ့လာရသည်။

သရဖူခြင်းသောသို့င်းတရား (၁၆-၁) ❀ ၁၅

လမ်းခရီး၌ ရှောက်မိုး သုံးညအိပ်ရသည်။

သူ ခရီးထွက်လာသောအခါ ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသောဘု
ရားကျောင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ အဆောက်အဦးများမှာ
လည်း အလွန်များပြားလှသည်။ ဘုရားကျောင်း၏ဝင်းတံတိုင်းမှာမူ
ဆေးမသုတ်တံထားသဖြင့် ဟောင်းနွမ်းနေသကဲ့သို့ဖြစ်နေပါသည်။

ရှောက်မိုးသည် ထိုဘုရားကျောင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး မြင်းကို
ဦးတည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုဘုရားကျောင်းကြီးသို့ ဦးလှည့်ပြီး
သွားတော့၏။

၁၆၆

အခန်း(၂)

ခွင်၊ ကုန်းဘုရားကျောင်း

ဘုရားကျောင်းကြီးသည် ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှ၏။
ဘုရား ကျောင်းကြီး၏မဝေးကွာလှသောအရပ်၌ ကျွေးရွာ
တစ်ရွာရှိနေကို လည်း တွေ့ရသည်။

ဤမြို့ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
များသည် အလွန်ရမည်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ကင်းကွာ၍မနေနိုင်ဟု ရောက်
ဖုံးတွေ့သည်။ ကင်းကွာ၍မနေသည်ဆိုလျှင် ဤကျောင်းကြီးများ
သည် မည်သို့ရပ်တည်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဘုရားကျောင်းကြီးနှင့်နီးကပ်လာသောအခါ ညီညာကျယ်
လောင်လှသော ဘုရားဓာတ်တံတိုင်းများသည် ချမ်းမြေ့စွာထွက်ပေါ်
လာတော့သည်။ ခေါင်းဆောင်းထိုးသံများလည်း သာယာနာပျော်
ဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခေါင်... ခေါင်... ခေါင်”

“ခေါင်... ခေါင်... ခေါင်”

သွေးနှင့် ဓားနှင့် ကျင်လည်ခဲ့ရသော ဓားသမားရောက်ဖုံး
သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသော ချမ်းမြေ့ကြည်နူးမှုကို အ
ပြည့်အဝခံစားလိုက်ရတော့သည်။

သူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းသက်ပြီး ကလေးငယ်အား ပျေ့ချီ
ကာ ဘုရားကျောင်းတံခါးဆီသို့လျှောက်သွားလေတော့၏။ သူ
ဘုရားကျောင်းတံခါးဝသို့ရောက်သည်နှင့် လက်အုပ်မရှိ၍ကြိုဆိုနေ
သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကိုတွေ့ရတော့သည်။

“ဘကာကြီး ဘုရားဖူးဖို့ရောက်လာတာလား”

“တင်မို့ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးက...

“ခါဖြင့် အထဲကိုဝင်ပါ”

ရောက်ဖုံးသည် ကလေးကိုသိုင်းလွယ်လျက် လက်အုပ်မရှိ
ရင်း ဘုန်းတော်ကြီးခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားသည်။

ဘုရားကျောင်းအတွင်းဘက်ရောက်သွားသောရောက်ဖုံး
သည် မျက်လုံးကစားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရှုလိုက်၏။ ဘုရား
ကျောင်း၏အတွင်းဘက် မြင်ကွင်းနှင့်အပြိုင်ဘက်မြင်ကွင်းကား
အခြားနားကြီး ခြားနားနေလေ၏။

ဘုရားကျောင်းတစ်ခုလုံးကိုမြင်ပုံမှကြည့်လျှင် ဆေးမသုတ်
တံတားသေမြင့် ညှိုးနွမ်းဟောင်းရောနေသည်။ အတွင်းဘက်မှအင်
ကပ်ကြည့်သောအခါတွင်မူ လွန်စွာ သာယာလှသည်ကိုတွေ့ရလေ
၏။

၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဘုရားဆင်းတုတော်များမှာလည်း ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် သပ္ပာယ်လှပေသည်။

ရှောက်မိုးသည် အတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် ဆင်းတုတော်များကိုဦးမိုက်ရှိခိုးလေ၏။ ဦးမိုက်ရှိခိုးပြီးနောက် သူ့အား ဘုရားဆင်းတုတော်ရှေ့သို့လိုက်သည့် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားသုံးလှည့်လိုက်သည်။

“တပည့်တော် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ် ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးက မေးသည်။

“ဒကာကြီးက တွေ့ရောက်ခွင့်ရှိနေလို့လား”

“မှန်ပါဘုရား... တပည့်တော်မှာ တွေ့ရောက်ခွင့်နေပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပါ။ ခုအချိန်မှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ သူ ဝတ်ပြုချိန်မှမဟုတ်ဘဲကိုး”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရှောက်မိုးအား ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ရှောက်မိုးသည် ကလေးငယ်အား ကျောညီနီးက ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဘုရားဆင်းတုတော်ဖက်တံခါးတော်အုပ်ကိုခွင့်လိုက်ရာ ခြေနှစ်လမ်းတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။

“ကဲ... ဒကာကြီး ဒီလမ်းအတိုင်းသွားကြရအောင်”

❀ ဘုန်းတော်ကြီးက ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ကြော်နဲ့လမ်းအဆုံးတွင် အခြားသောအဆောက်အအုံတစ်ခု၏ တံခါးဝသို့ဆိုက်ရောက်သွားလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးက တံခါးနှစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရောင် (၆၆-၁) ❀ ၁၉

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဝင်ခဲ့ပါ... တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်”

အိုမင်းသော်လည်း ကြည်လင်ပြတ်သားသောအသံထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးရင်း ရှောက်မိုးအား အရင်ဝင်စေသည်။

“ကဲ... အထဲကိုဝင်ပါ”

ရှောက်မိုးက အထဲကိုဝင်လိုက်တော့၏။

အဆောက်အအုံကြီးမှာ ကြီးမားသည်နှင့်အမျှ အခန်းကြီးသည်လည်း အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

အခန်းကြီးထိပ်ဘက် ခေါင်းရင်းဘက်တွင် မျက်ခုံးမွေးများဖြူနေပြီဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးထိုင်နေ၏။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးကား ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကျမ်းထ ကိုယ်တော်ကြီးပေတည်း။

ရှောက်မိုးနှင့်အတူလိုက်ပါလာသော ဘုန်းတော်ကြီးက ဆရာတော်ဘုရား ဝတ်ပြုပြီး ရှောက်မိုးက ဆရာတော်အားတွေ့လိုသဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က...

“အိမ်... တွေ့ရတာပဲ၊ တွေ့ရတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒကာလေးက

တယ်ရပ်ရွာနီကတုန်း”

ရှောက်မိုးက လက်အုပ်ချီပြီး လျှောက်လိုက်၏။

“ဟိုနေယ့်ကပါ ဘုရား”

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏မျက်နှာများ မြင့်တက်သွား၏။

“အလို... ဟိုပေနယ်ကလား ဒီနေရာနဲ့ဆိုတော့ အရှေ့နဲ့အ
နောက်၊ တောင်နဲ့မြောက်၊ အလွန်ဝေးကွာတာပဲ၊ ဒကာလေးက ဘာ
ကိစ္စနဲ့ အပင်ပန်းခံပြီး လာခဲ့ရတာလဲ”

ရှောက်ပုံက...

“တပည့်တော်မှာ ရန်သူများပါတယ် ဘုရား၊ ရန်သူကို
ရှောင်တိမ်းရင်းနဲ့ ဒီခရီးကို ဦးတည်ရာမဲ့ရောက်လာတာပါ ဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ရှောက်ပုံအား အကဲခတ်ကြည့်
သည်။ ရဲရင့်တည်ကြည်သောအသွင်သဏ္ဌာန်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒကာလေးက သတ္တိကြောင့်တဲ့လူတစ်ယောက်တော့ မ
ဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ရန်သူတွေကိုရှောင်တိမ်းရတာလဲ”

ရှောက်ပုံက...

“တင်ပြ၊ ဘုရား... တပည့်တော်ကြောက်လို့ ရှောင်တိမ်း
တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွေးထွက်သံယိုမှုတွေကို ငြီးငွေ့လွန်းလို့ပါဘုရား”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု၊ ဒကာလေးရဲ့အသက်က ငယ်
ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခုလို သွေးထွက်သံယိုမှုတွေကို ငြီးငွေ့
တယ်ဆိုတော့ ကျွပ်သိပ်စမ်းသောတယ်”

“မှန်လှပါ... အခုကိစ္စဟာလဲ လာမယ့် အနှစ်နှစ်ဆယ်
လောက်မှာ သိုင်းလောကမှာ သွေးချောင်းစီးနိုင်တယ်လို့ ပြောနိုင်
တဲ့ကိစ္စပါ၊ သဲဒီသွေးချောင်းစီးမယ့်ကိစ္စကို မဖြစ်ရလေအောင် ဆရာ
တော်အိုမှာ အကူအညီလာတောင်းတာပါ”

“အိမ်နဲ့... ပြောပါ၊ ဒကာလေး”

သရဇ္ဈခြင်းသောသိုင်းဝေးကုန်း (ဇွဲ-၁) ❀ ၂၁

ရှောက်ပုံသည် ကလေးငယ်အား ကျောမှအောက်သို့ချ
လိုက်၏။ ကလေးငယ်သည် ဂိုဏ်းညွှန်ကိုမေ့နေဟန်တူသည်။ ကျောင်း
မျက်နှာကျက်များကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေသည်။

“ဒီကလေးက အဓိကပါ ဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မျက်နှာ၌ နားမလည်ခြင်း အနိပ်
အရောင်များ ပေါ်လာတော့သည်။ သို့သော် ဘာမျှတော့ မေးမေးပေး
ရှောက်ပုံသည်သက်ပြောမည့်စကားများကိုသာ နားထောင်နေသည်။

“ဒီကလေးငယ်ကို မီးလောင်တဲ့ပြာပုံထဲက ကောက်ယူလာ
တာလို့ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ သူ့အိမ်နဲ့ သူ့မိဘတွေကို သိုင်းသမားတစ်စုက
ဖတ်သွားကြတာပါ၊ မီးနဲ့သွားကြတာပါ၊ တပည့်တော် ပထမတော့
သူ့ကိုရှောင်လင်ကျောင်းနဲ့ ဂူတန်ဂိုဏ်းမှာပို့ထားမယ်လို့ ရည်စူးပါ
တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ကြိုးခြင်းလာတဲ့အခါမှာ သူ့မိဘအကြောင်း နှိပ်စက်မယ်၊
သူ့မိဘအသတ်ခံရတာကိုသိရင် ရန်သူကိုလိုက်ရှာမယ်၊ လက်ဝေးအေး
မယ်၊ သို့ဒီတော့ သိုင်းလောကမှာ သွေးချောင်းစီးတဲ့အဖြစ်အပျက်
သာ ပေါ်တော့မလေ၊ သဲကြောင့် ဒီကလေးငယ်ကို ဒီကျောင်းမှာပဲအပ်
နှံထားခွင့်ပါတယ်ဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က...

“ဒကာလေးဆိုလိုတာကို ကျွပ်သိတယ်လို့ထင်ပါတယ်၊
ဒကာလေးက ဒီကျောင်းမှာ သာသနာ့ဘောင်သွင်းပေးဖို့ ပြောတာ
များလား”

ရှောက်ပုံက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“တင်ပြ၊ ဘုရား... ဒီအတိုင်းပါပဲ ဘုရား”

၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က....

"ခက်တာက ဒီကလေးဟာ နို့နို့အရွယ်ဖြစ်နေတာပဲ၊ တယ်သူက ကြီးပြင်းအောင် ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်မှာလဲ"

ရှောက်မိုးက....

"တပည့်တော်ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို တာဝန်ယူပါမယ် ဘုရား ရွာက အိမ်တစ်အိမ်မှာ အပ်ထားပြီး အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာသာ သာသနာ့ဘောင်ကိုသွတ်သွင်းချီးမြှင့်ပေးပါ ဘုရား"

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က....

"ဒကာလေးရဲ့စေတနာကို နားလည်ပါပြီလေ"

ရှောက်မိုးက....

"တပည့်တော် အခြေတကျရှိရင် ဒီကလေးကိုကျွေးမွေးပြုစုသုတ်သင်ပါမယ်၊ တပည့်တော် မြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားဆိုတော့ ဒီကလေးကို ကျွေးမွေးပြုစုသုတ်သင်ဖို့ ခက်ပါတယ်၊ အခုဆိုရင် ရန်သူတွေကို ရှောင်တိမ်းနေရတော့ ပိုဆိုးပါတယ်"

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ရှောက်မိုးအား လာရောက်ပို့ဆောင်သော ဘုန်းကြီးအား ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

"ဒီကလေးငယ်ကိုစွဲကို ဘုန်းကြီးက တာဝန်ယူပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးမယ့်သူကို ရွာပေးနိုင်ပါ့မလား"

ဘုန်းတော်ကြီးက....

"ရှာပေးနိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ ရွာထဲမှာ တပည့်တော်ဩဇာညောင်းတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ ရှိပါတယ် ဘုရား"

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သရဖူခြင်းခံသာသိုင်းဇကရာဇ် (၄၄-၁) ❀ ၂၃

"အိမ်... အဖြင့် ဘုန်းကြီးပဲ အဲဒီတာဝန်ယူဆောင်ရွက်လိုက်ပါ"

ဘုန်းတော်ကြီးက လက်အုပ်ချီ၍လျှောက်ထားလိုက်၏။

"တင်ပို့ဘုရား"

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ရှောက်မိုးဘက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်ပြန်၏။

"ဒကာလေး ကြားတဲ့အတိုင်း၊ ကလေးငယ်ကိုစွဲပဲ ပြီးပြတ်သွားပါပြီ၊ ဒကာလေးသာ ဒီမှာနဲ့စရက်တန်သည် သုံးရက်တန်သည် တည်းခိုသွားဦး"

ရှောက်မိုးက လက်အုပ်ချီရှိခိုးလိုက်၏။

"ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘုရား"

ဤသို့ဖြင့် ရှောက်မိုးသည် ထိုဘုရားကျောင်း၌ပင် တည်းခိုလိုက်သည်။ တစ်ညတာ ကုန်ဆုံးသွားပြီး နောက်တစ်နေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။

ရှောက်မိုးနှင့် ယမန်နေ့မှ ဘုန်းတော်ကြီးပင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ရှေ့သို့ ဝပ်ထားဦးချကြလေ၏။

ရှောက်မိုးသည် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုရှေ့သို့ဆွဲပေးလိုက်ပြီ။

"ဟောဒီက အရာတွေဟာ ရွှေတွေပါ၊ ကလေးအတွက် တပည့်တော် ထားခဲ့ပါတယ်"

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၏။

"ကောင်းပါပြီ... ကလေးအတွက်တော့ စိတ်ချပါ၊ ကလေးအတွက် ဒီဘုန်းကြီးက တာဝန်ယူပြီးပါပြီ"

၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရှောက်ဖုံးသေးမှ ဘုန်းတော်ကြီးက ဝင်ပြောလိုက်၏။
“ဟုတ်ပါတယ်... ကလေးအတွက် ကျုပ်တာဝန်ယူပြီးပါပြီ”
ရှောက်ဖုံးက...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ဘွဲ့ကို သိပါရ

ခေ”

“ကျုပ်ရဲ့ဘွဲ့အမည်က ‘အိစ’ပါ”

“မှတ်ထားပါမယ်ဘုရား၊ အိန္ဒိယကလေးကို ကိုရင်ဝတ်ပေးရင် ဘယ်လိုဘွဲ့အမည်မျိုးများ ပေးထားမယ်လို့ စီစဉ်ထားပါသလဲ ဘုရား”

အိစဘုန်းတော်ကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

“အချိန်က အစောကြီးရှိသေးတာပဲ၊ ကလေးပဲ အရွယ် ရောက်ပါစဉ်း”

“မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်က အဝေးကြီးကိုပြန် သွားမှာဆိုတော့ ကိုရင်လေးရဲ့ဘွဲ့အမည်ကို မသိရင် နောက်တစ် ခေါက် ပြန်လာတဲ့အခါမှာ မသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမှာကိုစိုးရိမ်မိတယ် ဘုရား၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ပါ”

အိစ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ...

“အင်... ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လဲ ဒီကလေးကိုကြို တင်ဘွဲ့အမည်ပေးထားရမှာပေါ့”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကား ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး နားထောင်နေသည်။ ဘာမှတော့ ဝင်ပြောပေ။

အိစ ဘုန်းတော်ကြီးက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး...

သရဖူငြင်းသောသိုင်းတောရာဇ် (ခေါ်-ခ) ❀ ၂၅

“သူကြီးပြင်းလာတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ‘ချွကွန်’ဆိုပြီး ဘွဲ့အ မည်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ချွကွန်... ချွကွန်... ချွကွန်”

ရှောက်ဖုံးသည် တိုးတိုးလေး ရွှေ့ကနေပြီးနောက်...

“ကောင်းပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီကလေးရဲ့ဘွဲ့ကို ချွကွန်လို့ မှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

ရှောက်ဖုံးက လက်အုပ်ချိပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးအိစကို ရှိခိုးကန်တော့သည်။

“တပည့်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့ ဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က...

“အိမ်... ကောင်းပြီ ဒကာလေး၊ ဒကာလေးအနေနဲ့ ဘယ် အချိန်လောက်များ ဒီကိုတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်နိုင်မယ်လို့ တင်သလဲ”

ရှောက်ဖုံး အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“တပည့်တော် မသေနိုင်သေးဘူးဆိုရင် နောက်ဆယ် ပြောက်နှစ်လောက်မှာ တစ်ခေါက်ပြန်လာနိုင်ပါ့မယ်ဘုရား”

“အိမ်... ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ၊ လိုရာခေါ်ကိုသွားပေ တော့”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခွင့်ပြုလိုက်၏။

ရှောက်ဖုံးသည် သူ့မြင်းကိုဆွဲ၍ ထွက်လာ၏။ ဘုရား ကျောင်းအပြင်သို့ရောက်သောအခါမှာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိသလို

‘ဆင်းကုန်းဘုရားကျောင်း’ဟူသော စာတမ်းကို

လေ့၏။

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူသည် ဝင်းသာသွားသည်။ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းမှန်း
မသိဝေ။ သူ မမြင်မိဝေ။

“ငါ့နှယ် မှက်စိကန်းရန်ကော။ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းဆို
တဲ့ ဓာလုံးကြီးတွေကိုတောင် မမြင်မိဘဲကိုး”

ရှောက်မိုးသည် သူ့ဘာသာ တီးတိုးပြောမိလေ၏။

ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းမှာ ချင်းတိုင်နယ်တွင် ကျော်ကြား
သော ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်းတော်ကြီးက ကလေး
ငယ်ကိုလက်ခံလိုက်သဖြင့် သူသည် ကလေးငယ်အတွက် စိတ်ဓမ္မသွား
သည်။

“ခေါင်... ခေါင်... ခေါင်”

ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးမှ ခေါင်းလောင်းသံသည် သူ့အ
ဝေသို့ရောက်လာသည်တိုင်အောင် သူ့နောက်သို့လိုက်လာသည်။
ရှောက်မိုးသည် စုတ်တရက် နောက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဈေးကုန်... မင်းနေရစ်ခဲ့၊ အဖီကျောင်းထဲက ဘယ်တော့မှ
မထွက်ခဲ့နဲ့”

ရှောက်မိုးသည် တီးတိုးရေရွတ်မိလေ၏။

..

သရဖူခြင်းသောခရိုင်-ဒကာရာဇ် (စဉ်-၁) ❀ ၂၇

အခန်း(၃)

တိုရင်ခလေး၏တဝ

တစ်နှစ်သုံး... နှင်းတောင်မိုး

လေးငါးခြောက်... မိုးတဖြောက်ဖြောက်၊

ခုနှစ်နှစ်ကို... လယ်ကန်သင်းရိုး

ဆယ် ဆယ်တစ်ဆယ်နှစ်... အသားကွဲအစ်၊

ဤကောင်းပုံသည် စင်းကျန်နယ်၏ တစ်နှစ်အတွင်းရှိသော
လေးရာသီကိုဖော်ပြသော ကောင်းပုံဖြစ်သည်။

တစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလသည် တစ်ရာသီဖြစ်၏။ ထိုသုံးလ
မှာ စင်းကျန်တောင်တန်းများပေါ်၌ နှင်းများလွှမ်းမိုးပုံကိုဖော်ပြထား
ပါသည်။

လေးလ၊ ငါးလ၊ ခြောက်လသည် တစ်ရာသီဖြစ်၏။ နေပူ
မိုးတဖြောက်ဖြောက်ရွာတတ်သော ကာလဖြစ်သည်။

ခုနှစ်လ၊ စွန်လ၊ ကိုးလမှာ တစ်ရာသီဖြစ်သည်။ ကိုရာသီမှာ

၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ခြောက်သွေ့ပြီး လယ်ကန်သင်ရိုး၌ လမ်းလျှောက်နိုင်ကြောင်း မော်ပြထားသည်။

ဆယ်လ၊ ဆယ်တစ်လ၊ ဆယ်နှစ်လပိုင်းမှာ တစ်ရာသီဖြစ်သည်။ အေးလွန်းသဖြင့် အသားများပင် အက်ကွဲကုန်ကြောင်း မော်ပြ ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလမှာ ဇင်းကျန်၏ဒုတိယရာသီဖြစ်၍ အလွန်ပူအိုက်ပြီး မိုးတပြောက်ပြောက်ရွာသော ကာလဖြစ်သည်။

ခိုင်းကုန်းဘုရားကျောင်းထဲတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ကိုရင်များ စာဖတ်နေကြသည်။ နံနက်ဝင်း၏ကြွေးခေါ်သံများ ခေါင်းလောင်းသံနှင့် စာအံသံများမှာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာကောင်းလှပါသည်။

ခိုင်းကုန်းဘုရားကျောင်းရှေ့ရှိ လှေခါးထန်ပေါ်၌ ကိုရင်လေးတစ်ပါးအိပ်စက်နေသည်။ ကိုရင်လေးမှာ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆယ်ခုနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယောက်ျားပီသသော အမျိုးအဆက်ပင်ဖြစ်သည်။

မိုးရေစက်များမှာ တပြောက်ပြောက်နှင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျနေ၏။ ထိုအခါ သူနိုးလာတော့သည်။ ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်ပြီး သူ့ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒီမိုးပူတော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ စောစော ရွာနေတာပဲ”

ထိုစဉ် အခြားကိုရင်လေးတစ်ပါးရောက်လာပြီး စင်းကျွန်းနယ်ဘာသာစကားဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။

“ဈာန်... ဈာန်”

“ငါ ဒီမှာရှိပါတယ်ဟ”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစတုရင် (ခွဲ-၁) ❀ ၂၉

“ဆွမ်းစားမယ်လေ၊ ဆွမ်းစားချိန်ရောက်ပြီ”

“အတော်ပဲ၊ ငါပဲ ခိုက်ဆာနေပြီ”

ကိုရင်ဈာန်သည် လာခေါ်သည့်ကိုရင်လေး၏ ပန်းပေါ်လက်တင်ပြီး ထလိုက်သွားလေ၏။ ကိုရင်ဈာန်၏အင်္ကျီမှာ မိုးရေများ ဖိစွဲနေသဖြင့် လာခေါ်သည့်ကိုရင် ဘေးကပ်သွားလေ၏။

ထိုကိုရင်လေးက...

“ဒီကနေ့ စာမေးပွဲဘုန်းတော်ကြီး ဆွမ်းစားကြမှာဟ၊ မင်းတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေဖိစွဲနေတာတွေ့ရင် မင်းကိုဒဏ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဆွမ်းမစားရင် မင်းအတတ်အစားတွေ လဲလိုက်ဦး”

ကိုရင်ဈာန် ရပ်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတတ်နိုင်တယ်ထင်လောက် ငါ့ကိုငှားပါဦး၊ ငါ့မှာတတ်ရောမရှိတော့ဘူး”

ထိုကိုရင်လေးက...

“မင်းက အတတ်အသွယ်ပဲ လဲနေတော့ ဘယ်လဲစရာရှိပါတော့မလဲ၊ ဆယ်ထည်ရှိလဲ လောက်မှာမဟုတ်ဘူး က... က... ငါ့ငှားပါမယ်၊ မင်း လိုက်လဲပေးတော့”

ကိုရင်လေးသည် ဆွမ်းစားဆောင်သို့မသွားမီ သူတို့၏အခန်းသို့ဝင်လေ၏။ ထိုအခန်းမှာ ကိုရင်လေးရစ်ယောက်နေထိုင်ရန် ပေးထားသောအခန်းဖြစ်သည်။

ကိုရင်လေးသည် အခန်းတံခါးကိုကမန်းကတန်းနီပိတ်ပြီး ကိုရင်ဈာန်ကို ဟန်မနေ၏။

“ကြည့်စမ်း... မင်းလုပ်ပုံကို ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက

၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သာ မြင်သွားရင် ဘုရားစာ အခေါက်တစ်ရာအခိုင်းလိမ့်မယ်”

ကိုရင်ဇွဲက ဖြိုးလိုက်၏။

“ဪ... ယန်ဟိုင်းရယ်၊ ဘာဖြစ်သလဲ ငါ့ဘုရားစာအားလုံး ရပြီပေါ့ပြီ၊ အခေါက်တစ်ရာအခိုင်းတော့ ဘုရားစာကိုတစ်သက်လုံး မမေ့တော့ဘူးပေါ့၊ ငါက ပိုတောင်ကြိုက်သေးတယ်”

ကိုရင်ယန်ဟိုင်း ဖမ်းစပ်ပိတ်သွားတော့၏။

ကိုရင်ဇွဲကမူသည် အဝတ်အစားလဲပြီသွားသည်နှင့် ကိုရင် ယန်ဟိုင်းနှင့်အတူ ဆွမ်းစားရန် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

“ကြာမီ ဆွမ်းစားခန်းမသို့ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့ဆွမ်း စားရန်ပန်းကန်နှင့်တူများကိုယူပြီးသည်နှင့် ဆွမ်းစားရန် အချက်ပေး တိုးမောင်းခေါက်လေတော့၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

ကိုရင်ဇွဲကမူနှင့် ကိုရင်ယန်ဟိုင်းတို့သည် ဆွမ်းစားခန်းမ ထဲသို့ တန်ဖိုးဝင်ကြရလေတော့၏။

ဤဘုရားကျောင်း၏ဆွမ်းစားဆောင်မှာ အလွန်ကျယ်ဝန်း ၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့်တာဝန်ကြီးသော ဘုန်းတော်ကြီးထ ချို့မှတစ်ပါး ကျောင်းတွင်းရှိဘုန်းကြီးများနှင့် ကိုရင်အပါး (၃၀၀၀) ခရီး ဤဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်တွင် ဆွမ်းစားကြရာ မည်မျှကျယ် ဝန်းသည်ကို ခန့်မှန်းသိနိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆွမ်းစားဆောင်သို့ လမ်းကြောင်းတစ်ဆယ့်ကိုး ကြောင်းခွဲ၍ တန်ဖိုးဝင်ရောက်ကြရသည်။ နာဂီဝက်ခန့်ကြာမှ ဘုန်း တော်ကြီးများနှင့်ကိုရင်လေတို့သည် အခန်းထဲသို့အသင့်ရောက်ရှိကြ

သရဇ္ဈာန်သောခရီးခဏရာပ် (၆၆-၁) ❀ ၃၁

သည်။

သူတို့သည် မိမိတို့တွင်ပါသောပန်းကန်နှင့်တူကို စားပွဲပေါ် တွင်ချထားရ၏။ အသံဝလဲလုံးစသောထွက်ရသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် မှုကြီးမားနေပါသည်။

“တောက်... တောက်... တောက်”

ကြည်လင်သောအသံသုံးမျက်ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို ကိုရင်နှစ်ပါးမြဲ၍ဆွမ်းစားဆောင်တွင်သို့ ဝင်လာတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များ လက်အုပ်ဖို့ခွင့်ရသဖြင့် ရလေ၏။

ထိုဘုန်းတော်ကြီး၏အမည်မှာ “ဒိုကျက်မြဲမြဲ” ဆွမ်းစား ဆောင်စားဖို့မူတာပန်ကိုယူထားသူ ကိုယ်တော်မြဲမြဲသည်။

သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်ကိုရင်များကိုမျက်နှာမူ၍ ထိုင်ချ လိုက်၏။

ဆွမ်းစားဆောင်တွင်းသို့ရောက်ရှိနေသော ဘုန်းတော်ကြီး များနှင့် ကိုရင်များကလည်း ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

ဒိုကျက်ဘုန်းတော်ကြီးက...

“ကျွပ်တို့နှင့်ဘုန်းတော်ကြီးများကိုရင်များ နားလည်သ တောပေါက်လာကြတဲ့အတွက် ကျွပ်တို့နှင့် ဆွမ်းစားဆောင်အလွန်ပဲ စည်ကမ်းကောင်းပြီး စနစ်တကျရှိလှတာကို တွေ့ရပါတယ်၊ ကျွပ်တို့ လွန်စွာသောသလို အစုလို အဖွဲ့လိုအတူ ဆွမ်းစားဆောင်မှာဝတ်စား မြဲမြဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကဲ... ကဲ... အားလုံးပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စားကြ

၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပါ။

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် တာဝန်ကျသောကိုရင်များက ဆွမ်းနှင့်ဆွမ်းဟင်းများ လာရောက်ဆွမ်းစား။ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များသည် နေ့စဉ်တက္ကသိုလ်ဘုန်းပေးကြလေတော့။

ဆွမ်းစားပြီးလျှင်မှ အခြားစည်းကမ်းချက်မရှိပါ။ စားပြီး လျှင်မှ ဆွမ်းစားဆောင်မှထွက်သွားရသည်။ ကိုရင်ချွေကွန်သည် ဆွမ်းစားပြီး၍ ဆွမ်းစားဆောင်မှ ထွက်သွားလေ၏။

သူ၏အဆောင်သို့ပြန်သွားပြီးထိုင်နေစဉ် ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ကိုရင်ချွေကွန်... မင်းဆရာ ခေါ်နေတယ်”

“ငါ့ဆရာ ခေါ်နေတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကိုဆွဲဆယ်နဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ငါလဲထင်တယ်”

“အရေးမကြီးပါဘူး ဆရာက ငါ့ကိုစာအိမ်ခေါ်မှာပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် အခုပဲ လိုက်နာ”

ကိုရင်ကြီးသည် ကိုရင်ချွေကွန်အား ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ မကြာမီ သူတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးအိမ်၏အနီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

အီစဘုန်းတော်ကြီးသည် ဖုတ်ခွာချ၍ထိုင်နေသည်။

ကိုရင်ကြီးက လျှောက်ထားလိုက်၏။

“ကိုရင်ချွေကွန်ကို ခေါ်လာပါပြီဘုရား”

သရေခြင်းသောသို့င်းစကား (ခွဲ-၁) ❀ ၃၃

ဘုန်းတော်ကြီးက ကိုရင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အိမ်... မင်းသွားနိုင်ပြီ”

ကိုရင်ကြီးသည် အီစဘုန်းတော်ကြီးအား ရှိခိုးကန်တော့ပြီး အနီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကိုရင်ကြီးမရှိသောအခါမှ အီစဘုန်းတော်ကြီးသည် ကိုရင်ချွေကွန်ကို ခိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုရင်လေး”

“မှန်ပြီဘုရား... တပည့်တော်ရှိနေပါတယ် ဘုရား”

“မင်း တစ်နေ့ကုန် လျှောက်လည်တယ်လို့ကြားတယ်၊ ဟုတ်လား”

“မှန်ပြီဘုရား”

“တစ်နေ့တုန်းကလဲ ရွာထဲက လူငယ်အချို့နဲ့ခိုက်ရန် ဖြစ် မှားသေးတယ်လို့ကြားတယ်၊ အဲဒီသတင်းအမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပါပဲဘုရား”

“အဆိုးဆုံးကတော့ အရက်သောက်တာပဲ၊ မင်းအရက် သောက်တယ်လို့ကြားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား”

အီစဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့ကိုခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... ပြောစမ်း၊ မင်းမှ စည်းကမ်းမပျက်ရင် ဘယ်သူပျက် မှာလဲ၊ မင်းစည်းကမ်းမပျက်ဆုံး ခြစ်နေပြီ”

“ဒီလိုပဲတယ် ဘုရား”

“ပြော”

၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အစွင့်ပေးလျက်လေ၏။

“တပည့်တော်အကြောင်းမို့ လျှောက်လည်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား၊ ဘုရားစာတွေ အရောမရှိတော့တာနဲ့ ဗဟုသုတရှာဖွေဖို့ လျှောက်သွားတာပါဘုရား”

ကိုရင်ရွှေကွန်းက လျှောက်လိုက်လေ၏။

“ဟေ...”

အီဘောန်းတော်ကြီး မျက်လုံးဖြူးသွားသည်။

“မင်းပြောပုံက ကျွန်ုပ်တို့အားဘဲ ဘုရားစာအားလုံးကို အံ့လို့ရပြီဆိုလိုတာပေါ့”

“တင်မဲ့ဘုရား”

“အင်... နေ့ဦး မင်းကိုစစ်မေးပြီးမှ ဘုရားစာအဖိုင်းမယ်၊ မင်းရန်ဖြစ်တာကို ပြောခမ်း”

“တပည့်တော်ကို သူတို့ရန်စတာပါဘုရား၊ တပည့်တော်အကြိမ်ကြိမ် သည်းခံပါတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ တပည့်တော် သည်းခံနိုင်တော့ပါဘူးဘုရား၊ ကိုရင်တွေကိုစော်ကားရင် တယ်လိုဆိုးကျိုးတွေ တယ်ဆိုတာသိသွားအောင် တပည့်တော်က ဆုံးမလိုက်တာဘုရား၊ သူတို့အကြိမ်ကြိမ်ရန်စတဲ့အကြောင်း ကောင်းထဲကကိုရင်တွေ သိပါတယ်၊ နှစ်နှစ်ကြည့်ပါဘုရား”

“အဲကိုတော့ နှင့်လွှတ်ပါတယ်၊ အရက်သေစာသောက်စားတာကိုတော့ နှင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“တပည့်တော်က အရက်သေစာသောက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သောက်ကြည့်တာပါ ဘုရား”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစကရောင် (၁၆-၁) ❀ ၃၅

“ဟေ...”

“ဟုတ်တယ်... တပည့်တော် သောက်ကြည့်တာပါ၊ အရက်သေစာဟာ ဘယ်အထိ ဆိုးကျိုးပေးတယ်ဆိုတာကို သိချင်လို့ သောက်ကြည့်တာပါ ဘုရား”

အီဘောန်းတော်ကြီးက...

“ဒါနဲ့ အရသာတွေပြီး ဆက်သောက်ရောဆိုပါတော့”

“မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော် အဲဒီတစ်ကြိမ်ပဲ သောက်ပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီတစ်ကြိမ်သောက်ပြီး နောက်မသောက်တော့ပါဘူးဘုရား”

အီဘောန်းတော်ကြီးက မေးလိုက်၏။

“မင်းပြောတာ အမှန်တွေလည်းလား”

“တပည့်တော် လိမ်ပြီး မကျောက်ပုံပါဘုရား”

အီဘောန်းတော်ကြီးသည် သက်မြင်းခွလိုက်၏။

“မင်းအကြောင်းပြချက်တွေက မဆိုးပါဘူး၊ ငါ့လက်ခံပါတယ်၊ အဲပေမယ့် မင်းနောက်ထပ် ရန်မဖြစ်ပါနဲ့၊ အရက်သေစာ မသောက်စားပါနဲ့”

“ရန်မဖြစ်ပါဘူး ဘုရား၊ အရက်သေစာလဲ မသောက်ပါဘူးလို့ ကတိပြုပါတယ်”

“မင်းကတိကို ငါယူတယ်၊ ငါ သင်ကြားပို့ချတဲ့ဘုရားစာအားလုံးကို မင်းရတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ရပါတယ်ဘုရား”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ပိုကိုအံ့မြခမ်း”

၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကိုရင်ချွကွန်သည် အီဇဘုန်းတော်ကြီးအစီရင်ခံစာကို ဘုရားစာအားလုံးကို တစ်လုံးမကျန် ရွတ်ဆိုပြလိုက်တော့သည်။

အီဇဘုန်းတော်ကြီးသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ သူသည် ကိုရင်ချွကွန်အား များပြားလှသော ဘုရားစာများချပေးထားသည်။ ထိုဘုရားစာအားလုံးကို ကိုရင်ချွကွန်ရှိလေသည်တကား။

အီဇဘုန်းတော်ကြီးသည် ကိုရင်ချွကွန်၏ဉာဏ်ကိုအံ့သြလေ၏။ ကိုရင်ချွကွန်သည် အမှန်တကယ် ဉာဏ်ကောင်းကြောင်း အီဇဘုန်းတော်ကြီး ခိုင်မီသိရှိလေသည်။

“မင်းမဆိုးဘူး၊ ဘာမဆို သတိပီရိယရှိပါ၊ ကြိုးစားပါ။ အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်တွေကို မလုပ်ပါနဲ့။ မင်းကိုယ်ငယ်ကတည်းက ကြည့်စွဲစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ ကိုယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ကလေးကောင်းတာကို ဖြစ်စေချင်တယ်။ မကောင်းတာမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ငါ့စေတနာကို မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား။”

ကိုရင်ချွကွန်က လက်အုပ်ချီပြီး လျှောက်ထား၏။

“တင်ပို့တုရား၊ အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်ဘုရား။”

အီဇဘုန်းတော်ကြီးသည် တကယ်ပင် ကိုရင်ချွကွန် နှိမ့်ကလေးဘဝမှ ယခုအရွယ်ထိ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ကိုရင်ချွကွန်ကလည်း အီဇဘုန်းတော်ကြီး သူ့အပေါ်တွင် စေတနာထားကြောင်းကို သိရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဆုံးမသည်များကို ဖြေငယ်မကျနာယူလေ့ရှိသည်။

“ကောင်းပြီ... မင်းသွားနိုင်ပြီ၊ ငါ့မြှောသလို ကောင်း

သရေခြင်းသောသို့၊စောရောင် (၈၆-၁) ❀ ၃၇

ကောင်းနေပါ၊ ကောင်းတာ ပြုပါ။”

ကိုရင်ချွကွန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးအား လက်အုပ်ချီရှိခဲ့ပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားတော့၏။

အီဇဘုန်းတော်ကြီးသည် ကိုရင်ချွကွန်အား ခေါင်းတညိတ် ညိတ်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ကွန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“အင်... ဒီကိုရင် ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ တရားဘက်မှာ ပျော်မွေ့ရင်တော့ တရားထူးရမယ်ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

အီဇဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုသို့ရေတွက်မိလေ၏။

❀❀❀

အခန်း(၄)

ထူးဆန်းသော အဘိုးအို

ရှင်းကုန်းဘုရားကျောင်း၌အလေ့အထတစ်ခု ရှိ၏။ တစ်ပတ်တစ်ခါ တရားရဟန်းကြီးတို့ပြုစုသည်။ ဘုရားကျောင်းခန်းမထဲသို့

ဘုန်းကြီးများနှင့်ကိုရင်များ ရောက်ရှိလာကြသည်။

များသောအားဖြင့် ဤသို့တရားဗဟာရာတွင် အိပ်ဘုန်းတော်ကြီးဟောသည်။ သူဟောရာတွင် နိပါတ်ကျမ်း၊ နိပါတ်အပြင် ဗဟုသုတဖြစ်စေသော အကြောင်းအရာများလည်း ပါဝင်ပါသည်။

ဧည့်သည်များသည် ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ဦးထွက်ရာတွင် အိပ်ဘုန်းတော်ကြီး ဟောပြောသည့်နေ့၌ ဦးထွက်ခြင်းမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ဗဟုသုတများ များစွာရရှိခဲ့လေသည်။

ယနေ့လည်း အိပ်ဘုန်းကြီးသည် ဗဟုသုတရယ်ရာများကို ဟောကြားဆုံးမလေသည်။ ဧည့်သည် အိပ်ဘုန်းတော်ကြီး ဟောကြားချက်များကို အစအဆုံးနားထောင်ပြီးမှ သူ့အဆောင်သို့ပြန်လေ

၏။

အုန်းမောင်းခေါက်သံနှင့်ချက် ရှိလေပြီ။ သူသည် အဆောင်သို့ပြန်သည့် သူသည် ကျောင်းဝင်းထဲ၌ မှောင်မိုက်နေကာ လျှောက်လှည့်နေသည်။ ဤသို့လျှောက်လာရင်း ဘုရားကျမ်းစာခန်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ လူရိုက်လိုလို ရိုက်နေစေ့လိုက်ရသဖြင့် အသာနောက်ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ထိုလူရိုက်သည် ဖေါ့ပါးစွာ ဘုရားကျမ်းစာခန်း ပြတင်းပေါက်သို့နီးတက်လာသည်။ ဖေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်လာသော ထိုလူကိုဧည့်သည် အသေအချာကြည့်လိုက်၏။ လရောင်ဖြင့် ထိုသူ၏မျက်နှာကို အသေအချာမြင်လိုက်ရသည်။

သူအလွန် အံ့ဩသွားသည်။

သူ့ဆရာ အိပ်ဘုန်းတော်ကြီး ပြန်နေပြန်သည်။

သူ အလွန်အလွန် အံ့ဩသည်။ အိပ်ဘုန်းတော်ကြီးသည်

ထိပ်တန်းသို့ပညာရှင်ဖြစ်နေချေသည်တကား။

သူ့အသက် ဆယ်ခုနှစ်ခန့်အထိ ရောက်ပြီး အိပ်ဘုန်းတော်ကြီးကို ထိပ်တန်းသို့ပညာရှင်မုန်း မသိခဲ့ပေ။ သူသည် အသက်ပင် ကောင်းစွာ မရှုမမြင်ဘဲ အိပ်ဘုန်းတော်ကြီးကိုကြည့်ရှုနေလေ၏။

အိပ်ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဝိယာကိုလွန်မြန်ချက်လတ်သော

မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“တယ်ထူးဆန်းနေပါလား”

အိပ်ဘုန်းတော်ကြီးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း

ရုပ်ရည်၌ ပြောကြောင်းတော့ ဧည့်သည်မသိပေ။

၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ချွေကွန်မှာ မှောင်ရိပ်ထဲ၌ ကိုယ်ကိုပုတားရလေသည်။ သူ့ခ
မှာ စောစောမျှား ပြန်လာလေတော့သည်။

“ကံကောင်းလို့ တွေ့မသွားတာ၊ ငါ့သား ရွှေကိုနည်းနည်း
တိုးမိရင် သူနဲ့တန်းတွေ့မှာပဲ”

ဒီစကားတော်ကြီးသည် ဘုရားကျမ်းစာခန်းထဲသို့ခန့်ဝင်
သွား၏။ သူသည် မည်သည့်အသံလေးမျှ မကြားရတော့မှ ထိုနေရာမှ
လွန်ပြန်စွာ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သားနေလေပြီ။ ကိုရင်ချွေကွန်သည် အ
ဆောင်သို့မပြန်သေးပေ။ သူသည် အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်တက်လိုက်
ပြီး ကျောင်းပြင်သို့ထွက်လာလေ၏။

ထို့နောက် ပြေးလေတော့သည်။ တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့
ရောက်သောအခါ ချွေကွန်သည် ဘေးဘီဝဲယာကိုကြည့်ရှုလေ၏။
မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ရသောအခါမှ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ပြေးတက်လာ
၏။

တောင်ကုန်းထိပ်တွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိရာ အဘိုးဘို
တစ်ယောက်သည် ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ထိုင်နေလေ၏။ သူ့အ
သက်မှာ ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိလေပြီ။

ကိုရင်ချွေကွန် ရောက်လာသောအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ
ပိတ်မိတ်တောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုရင်ချွေကွန်သည် အ
ဘိုးဘိုအား ဂရုစိုက်စေမပြုချေ။ အဘိုးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆရာရောက်နေတာ ကြာပြီလား”
အဘိုးဘိုက အေးစက်စက် ပြန်မေးလိုက်သည်။

သရခူငြင်းသောသိုင်းတေရာင် (၄၆-၁) ❀ ၄၁

“ငါ့သိုင်းပညာသင်ပေးနေတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ၊ ဆယ်နှစ်လုံး
မင်းကို ငါခေါ်တဲ့အခါ အဖို့နဲ့မှန်ရောက်တယ်မရှိဘူး။ ဘာလဲ မင်း
သိုင်းပညာသင်ရတာကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

ချွေကွန်က လက်အုပ်ဖျိုလိုက်၏။

“မဟုတ်ရပါဘူးဆရာ၊ ဆရာသင်ပေးတဲ့အတွက် တပည့်
ဟာ သိုင်းညာကိုအသင့်အတင့်တတ်မြောက်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဆရာအပင်
ပန်းပဲပြီး သင်ပေးနေတာကို တပည့်မသိဘဲနေပဲ့မလား။ ဒါကြောင့်
လဲ ကြိုးစားပြီး လိုက်သင်နေတာပေါ့၊ တပည့်စိတ်မဝင်စားရင် ဧက
ဇာညှင်းက မသင်ဘဲနေလိုက်ပါတယ်၊ အခုသင်နေတာက စိတ်ဝင်စား
လို့ပေါ့”

ချွေကွန်ပြောလိုက်သောအခါ အဘိုးဘိုသည် တဟုတ်ဟုတ်
လေတော့၏။ အဘိုးဘိုသည် ဝိနိသေးသေးလက်ရောင်းများဖြင့် ချွေ
ကွန်၏ခေါင်းကို ခေါက်လိုက်၏။

“မင်းဧကားပြော တော်တော်ကောင်းပါလား”

အဘိုးဘိုသည် ဖြိုး၍မေးလိုက်၏။

“မင်းကို ငါမေးမယ်၊ မင်း ငါ့ဆီမှာ သိုင်းပညာသင်ကြာမဲ့
တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ချွေကွန်သည် မစဉ်းစားဘဲ ဖြေလိုက်၏။

“ဆယ်နှစ်ရှိပြီဆရာ”

အဘိုးဘိုက ခေါင်းညှိလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ဆီမှာ သိုင်းပညာသင်တာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ”

သူသည် ချွေကွန်အား ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“မင်းရဲ့ဆရာ အီဘုန်းတော်ကြီးမသိအောင် မင်းအားတဲ့ အမျိုးမှာ မင်းကိုသိုင်းပညာသင်ပေးနေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ဈေးကွန် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိသည်။

“တပည့်သိသမျှ ပြောရမှာလား”

“အေး... ပြော”

“သိုင်းပညာသင်ကြားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကာကွယ် ဖို့အတွက်လို့ ဆရာပြောတာမှတ်မိပါတယ်”

“မင်း တော်တော်ညှိပါလားနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ဆို ရင် သုံးနှစ်လောက်သင်တာနဲ့ လုံလောက်တယ်ကွ၊ ငါက ဘာကြောင့် ဆယ်နှစ်လောက် အမျိုးကုန်ခံပြီး မင်းကိုသင်ပေးနေရမှာလဲ”

သူက စကားဆက်သည်။

“အခု မင်းဟာ သိုင်းပညာတတ်သွားပြီ၊ သိုင်းလောကနဲ့ ကင်းကွာလို့ မရတော့ဘူး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့သာသနာ့ဘောင်မှာ အမျိုးမြှန်းခွင့်နေရတာလဲ”

ဈေးကွန် ဘာမှမပြောပေ။

အဘိုးဆိုက ဆက်ပြော၏။

“ငါ အခုရက်ထဲမှာ တိဘက်ကိုသွားရမယ်ကွ”

“ဗွား... ဆရာတိဘက်ကိုသွားရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... တစ်နှစ်လောက်ကြာလိမ့်မယ်၊ မင်းလာ မယ့် နှစ်ရောက်တာနဲ့ ကိုရင်ဘဝကို လူထွက်ဖို့ဖြစ်တော့၊ ကျောင်း ထိုင်ဆရာတော်မိမှာ မင်းအဖွင့်တောင်းရလိမ့်မယ်”

သရေခြင်းသောသိုင်းစာရာရင်း (၈၆-၁) ❀ ၄၃

ဈေးကွန်မှာ နားထောင်ရင်းခဏချော့ပြန်လာမိ၏။

“ဆရာတပည့်က ကိုရင်ဘဝကနေ ဘုန်းကြီးတတ်မယ့်လူပါ လူဝတ်လဲတော့မယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သာသနာ့ဘောင်မှာ မျှော်မယ့် လူပါ”

အဘိုးဆိုသည် ကွက်ခနဲမျက်နှာဖျက်သွား၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း ဆယ်နှစ်ကတည်းတော့နဲ့ သာသနာ့ဘက် တော်သားလို့ ပြောလို့ရလား၊ ဆယ်နှစ် ကိုရင်ဝတ်ပြီးတဲ့လူကို ဘုန်း ကြီးဆက်ဝတ်ရမယ်လို့ ဘယ်သူကမှပြောဘူး၊ ကိုရင်ဘဝကနေ ထွက်ခွင့်ထွက်နိုင်တယ်ကွ၊ ဈေးကွန် မင်းကို ငါပြောမယ်၊ မင်း လာ မယ့်နှစ်မှာ လူထွက်မလား၊ မထွက်ဘူးလား၊ အဲဒါပြော၊ မထွက်ဘူး ဆိုရင် မင်းကို ငါသတ်မယ်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို လက်တစ်ဘက်ကိုမြှောက်လိုက် ၏။ ကိုရင်ဈေးကွန်၏ခေါင်းကိုရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်၏။

ကိုရင်ဈေးကွန်သည် အဘိုးဆို၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက် သည်။ အဘိုးဆို တကယ်ပြောနေကြောင်း သူ၏ခက်ထန်ကြမ်း ကြုတ်သော မျက်နှာက ပြသနေကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုအခါ ကိုရင်ဈေးကွန် ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

သို့သော် ကိုရင်ဈေးကွန် မပြေမပေးနိုင်ပေ။ ငြိမ်သက်စွာ ကိုင်နေသည်။

အဘိုးဆိုသည် မြှောက်ထားသည့်လက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှိုက်သည်။ သူသည် သက်ပြင်းမျှရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ မင်းဟာ အသက်သေမယ်ပဲ

၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရှိပါသေးတယ်”

“အသက်ငယ်တာနဲ့ သာသနာ့ဘောင်မှာ ပျော်မွေ့တာ ဘာဆိုလို့လဲဆရာ”

“အသက်ငယ်ရွယ်တဲ့လူဟာ သာသနာ့ဘောင်မှာ မပျော် မွေ့သင့်ဘူး၊ မင်းလို အသက်ငယ်ငယ်ရှိတဲ့လူတိုင်းဟာ သိုင်းလောက မှာပျော်မွေ့သင့်တယ်၊ သိုင်းလောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကျော်ကြား အောင် လုပ်သင့်တယ်”

“ဒါကတော့ ဆရာရယ်၊ ကာယကံရှင်ရဲ့ စိတ်ပေါ်မှာလဲ ပူ တည်သေးတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာကြောင့် ဆယ်နှစ်လောက်အပင်မနိုးမဲပြီး သိုင်းပညာသင်သေးသလဲ”

ကိုရင်ချွေ့ကွန် ပါးစပ်ဝိတ်သွား၏။

တို့အခါ အဘိုးအိုက ဆက်ပြော၏။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ မင်းကိုသိုင်းပညာ သင်ပေးစဉ်တုန်း က အတ္တစိတ်ကြောင့်လို့ပြောရမှာပဲ”

ကိုရင်ချွေ့ကွန်သည် နားဆောင်၍သာ နေလေသည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်ပြော၏။

“ငါ မင်းကိုသိုင်းပညာသင်ပေးတာ ငါ့ကိစ္စတစ်ခုကို မင်း ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ရည်ရွယ်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ဖို့ မင်းကိုမူမိမ့်ပေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင် ငါက မင်းကို ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ဘာဖြစ်လို့ အပင်မနိုးမဲသိုင်းပညာသင်ပေး မှာလဲကွာ”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာဇ် (၄၆-၁) ❀ ၄၅

အဘိုးအို၏လေသံသည် အတော်ပျော့သွား၏။

သူက ချွေ့ကွန်အား ခိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း သောသောဇ္ဇာရာ စဉ်းစားပါ၊ လာမယ့်နှစ်မှာ မင်းဟာ ချွေ့ကွန်ဘုရားကျောင်းကထွက်ပြီး ငါ့အတွက်ကိစ္စတစ်ခုဆောင်ရွက် ပေးရမယ်၊ ဆောင်ရွက်ပေးပြီဆိုရင်တော့ မင်းသာသနာ့ဘောင်ထဲမှာ ကုန်နဲ့ကြီးပဲလုပ်လုပ် ဘာပဲလုပ်လုပ် မင်းဆန္ဒအတွင်း မင်းလုပ်ချင် တာ လုပ်နိုင်တယ်၊ မင်းက ငါ့အတွက် လုပ်မပေးဘူးဆိုရင်တော့ ဆယ်နှစ် ငါသင်ပေးထားရတဲ့သိုင်းပညာတွေကို ပြန်ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာ ပဲ၊ မင်း စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးပေတော့”

ကိုရင်ချွေ့ကွန် အခက်ကြုံသွား၏။ သူတတ်မြောက်ထား သည့်သိုင်းပညာများအား ပြန်လည်ဆုံးရှုံးသွားမည်ကိုလည်း မလို လားပဲ၊ နှမြောပါသည်။

သို့သော် မိမိအား ပြုစုကျွေးမွေးသုတ်သင်ခဲ့သော ချွေ့ ကုန်ဘုရားကျောင်း၏ကျေးဇူးကိုလည်း သူမေ့မိမ့်မရပါ။

ချွေ့ကွန်ဘုရားကျောင်းသည် သူ့အား သာသနာ့ဘောင်၌ ပျော်မွေ့စေလိုသည် မဟုတ်ပါလား။

တို့ကြောင့် သူသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ တွေ့ဝေ ခဲ့ နေလေသည်။

အဘိုးအို၏စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံသည် သူ့အား မမေ့မလျားဘဲ ခိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ၏အဖြေကို စောင့်နေသည်။ ချွေ့ကွန်သည် အတန်ကြာစဉ်အားပြီးမှ မခိုင်ညိတ်လိုက်ဘဲ အဘိုးအို၏စကားမှလည်း တက်သာဆုတ်သာမိသည်။

၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစာအုပ်

ဟုတ်ပါလား။

“ဆရာစကားကို နားထောင်ပါမယ်”

အဘိုးတို့က ကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်၏။

“မင်းဟာ အတော်ပျော့ညံ့တာပဲ။ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအ
ဆက်ဟာ သာသနာတောင်နဲ့လုံးဝမသင့်လျော်ပါဘူးကွာ၊ သိုင်းလော
ကမှာ ကျော်ကြားမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ”

သူက ဆက်၍ပြောပါသည်။

“အခု မင်းကတိပေမပြီးပြီ၊ ဒီကတိကို ငါယုံကြည်တယ်၊ တ
ကယ်လို့ မင်းကတိမတည်ရင်တော့ ငါ့ကိုအဆိုးဆုံးဆုံးမဲ့ က... အခု
မင်း မိုးကြိုးမားသိုင်းကို အဋ္ဌမသိုင်းကွက်ကမပြီး ငါ့ကိုပြပေတော့”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူသည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကိုလှမ်း
ပေးလိုက်သည်။ ထိုသစ်ကိုင်းကိုစားအဖြစ် သုံးစရည်ဖြစ်ပေသည်။

ဇွဲကွန်သည် မားကိုလှမ်းယူပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။
လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ဓာတ်များကိုထိန်းသိမ်းပြီး အာရုံကိုစူးစိုက်ထား
လိုက်သည်။ အတန်ကြာ စူးစိုက်လိုက်သောအခါ လှုပ်ရှားနေသော
စိတ်များ ပြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ သူသည် သစ်ကိုင်းကိုဆန့်ထုတ်ထားသည်။
သူ၏လက်ယာဘက်လက်ကို ပန်နှင့်အညီထားပြီး သစ်ကိုင်းကိုဆန့်
ထုတ်သည်။ သူ၏မျက်လုံးအနံ့ကလည်း မား၏လားရာဘက်သို့ စူး
စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဤသည်မှာ မိုးကြိုးမားသိုင်း၏အဋ္ဌမသိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။
ထိုကိန်းတောင်မှ လဝန်ဟူသည် သိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။

သရေခြင်းသောသိုင်းစာရောင် (ခဋ္ဌ-၁) ❀ ၄၇

“ကွာ”

သူသည် ရုတ်တရက် ညာသံပေးလိုက်ပြီး လေထဲသို့ငါးပေ
မျှရောက်အောင် ခုန်တက်လိုက်သည်။ သူ၏သစ်ကိုင်းသည် အစိပ်
များ ထပ်သွားသည်။ ထို့နောက် သိုင်းကွက်ပြောင်းလဲသွား၏။

“ပင်လယ်ထဲ ပုလဲရာ”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ၌ကန့်လန့်အနေအထားဖြစ်
သွားသည်။ မြေထောက်သည် လေထဲ၌လှုပ်ရှား၍ သစ်ကိုင်းကို
အောက်ကိုစိုက်လိုက်သည်။ ငါးတစ်ကောင် လေထဲ၌လှုပ်ရှားကူးမတ်
နေသောပုံစံပင် ဖြစ်သည်။

မြေပေါ်သို့ ကိုရင်ဇွဲကွန် ကျရောက်လာလေ၏။

“သားပိုက်အိမ်ပြန်”

သူ၏သိုင်းကွက်သည် မြောင်းလဲသွားပြန်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီး သစ်ကိုင်းကိုစူး
သို့ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ သစ်ကိုင်းဖြင့် သုံးလှမ်းတက်၍ထိုးသွင်း
သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်လျင်မြန်သည်။ တခါအတွင်း
သူသည် သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကိုပြသသွားပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းသိုင်း
ကွက်သုံးကွက်မှာ ဆက်စပ်ခြင်းမရှိပေ။ ဇွဲကွန်ကအံ့သြရွယ်ကောင်း
လောက်အောင် ဆက်စပ်ကစားပြသွား၏။

ဇွဲကွန်သည် ‘ရပ်တန့်ခြင်းမရှိသေးပေ’

သူ၏ကို ခိုင်တောင့်တင်းသောခန္ဓာကိုယ်မှာ လေကုန်လွန်
မျောနေသော မြူမှုန့်မယာဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် ဥပမာအားဖြင့် ခိုင်

၄၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နှိုင်းနိုင်သည်မှာ ချွေကွန်သည် မုန့်တိုင်းထဲ၌ လွှင့်ပျောနေသော ဂွမ်းကလေးပမာဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။ လွှင့်မြန်လွန်းသဖြင့် လူကိုပင် မမြင်ရတော့ပဲ။ လူရိပ်အထပ်ထပ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး”

“ဝုခ်... ဝုခ်... ဝုခ်”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေတိုင်းသံများသာ ဖြစ်ပေါ်နေတော့သည်။ အဘိုးအိုမှာ သူ့မှတ်ဆိတ်အားသပ်ရင်း ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေလေ၏။ သူ၏ရင်ထဲ၌ ဝုတ်ယူနေသည်။ ကိုရင်ချွေကွန်အကြည့်ရင်း သူ၏ငယ်ဘဝအတိတ်ကာလအား ပြန်လည်သတိရနေလေ၏။

သူသည် ဓားတစ်လက်ဖြင့် သိုင်းလောက၌ ကွင်းလည်ခဲ့၏။ လုပ်ဆောင်ချက်များသည် ရဲရဲတောက်လှုပ်ဆောင်ချက်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ သူ၏လူငယ်ဘဝသည် သူ့မျက်စိထဲ၌ တာသီတသန်းကြီးပေါ်လာ၏။ ထိုခဏ်း ချွေကွန်၏သိုင်းပညာလွှပ်ရှားမှုသည်လည်း ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ချွေကွန်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ပြင်းထန်လှုပ်မြန်ပါသည်။ သို့သော် ချွေကွန် မမောပါ။ အသက်ရှူမြန်ဆန်ခြင်း မရှိပါ။

“ငဲ့တပည့်တော်တယ်၊ က... အနားယူပြီး ထိုင်ပါဦး၊ ငါပြောရောဂိုသေးတယ်”

ချွေကွန်က ထိုင်ချလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ချွေကွန်၏လက်ထဲမှ သစ်ကိုင်းကိုယူလိုက်ပြီး...

“ချွေကွန်... ဒီနှစ်ထဲမှာ မင်းရဲ့အတွင်းအားတွေ အလွန်တိုးတက်လာတာတွေ့ရတယ်၊ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာပဲ”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခက်ရာဇ် (စဉ်-၁) ❀ ၄၉

အဘိုးအိုက ဆက်လက်၍ပြောဆိုပါသည်။

“မင်းကို အခုသင်ပေးခဲ့တဲ့ မိုနိုကြိုးစားသိုင်းကိုနှယ်နှယ်ရရ အောက်မေ့နေသလား”

“မအောက်မေ့ပါဘူးဆရာ”

“အေ... အဲဒီမိုနိုကြိုးစားသိုင်းဟာ ငါတို့ထွင်ကြံဆထားတဲ့ စားသိုင်းကွ၊ ကြာတော့ ကြာပါပြီ။ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းကောက် ကောက်ကြားခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဓားသမားအတော်များများဟာ မိုနိုကြိုးစားသိုင်းအောက်မှာ ရှုံးနိုင်သေးသွားကြရတယ်”

သူ ခေတ္တရပ်နားလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“မိုနိုကြိုးစားသိုင်းရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ ဓားကွက်တစ်ကွက်နဲ့ တစ်ကွက်အပြောင်းအလဲပဲ။ ဒီဓားကွက်ပြောင်းလဲတဲ့နေရာမှာ တိမ်လွှာလို ရေစိုလို ပြောင်းလဲရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီစားသိုင်းကွက် တစ်ကွက်နဲ့တစ်ကွက်ဟာ အဲဒီလိုပြောင်းလဲလို့ မရဘူး ပြောင်းလဲလို့မရတာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ။ တစ်ဘက်ရန်သူကို ဓားကွက်အပြောင်းအလဲ ခန့်မှန်းလို့မရတဲ့ အခက်အခဲရှိပြန်နေတယ်”

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ပြောသည်။

“ဒီမိုနိုကြိုးစားသိုင်းကိုအသုံးပြုတဲ့လူဟာ စိတ်အာရုံထိန်းသိမ်းနိုင်ရဲ့ အရေအကြီးဆုံးပဲ။ ဓားရဲ့လှုပ်ရှားမှုအားလုံးဟာ စိတ်ရဲ့ နှိုင်းစေ့ချက်အတိုင်းဖြစ်ရပါမယ်။ အခု မင်းဒီအထိ လေ့ကျင့်နိုင်တာဟာ တကယ်ထူးခြားပါတယ်၊ တကယ်တော်တယ်လို့ဆိုရမယ်။ ဒါကြောင့် ဓားကိုစိတ်နှုတ်နဲ့ချွေနိုင်တဲ့အတွက် တစ်ဘက်လွှဲမိလျက် သုံးကွက်ကို ကြိုတင်သိနိုင်တဲ့အခွင့်အလွှဲရှိလာရတာပဲ”

၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူသည်စကားကို ဆွေ့ရပ်လိုက်ပြန်၏။ သူ့စကားကိုမိ
ဝင်စားစေရန် ဤသို့စကားစပြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့စိတ်ကို အတော်ထိန်းချုပ်
တာပဲ။ အဲကို ငါတွေ့ရတယ်။ ငါ့သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ဒီဘေးသိုင်းရဲ့
သက်ဟာ စိတ်ပဲ။ အဲပဲ မင်းငယ်ငယ်ကတည်းက တရားထိုင်နေ
အကျိုးကျေးဇူးပေါ့လေ။ အခုတိုင်းတက်လာအောင် မင်းရဲ့ဗြဟ္မာ
ဇ္ဇာန်၊ အားနည်းချက်၊ ဗျောက္ခကံဟာကျက်တွေကို ငါပြောပြမယ်
မင်းကရခိုက် နားထောင်ပါ”

ဇွဲကွန်သည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

အဘိုးအိုသည် သစ်ကိုင်းပေးပြန် ဇွဲကွန်၏အားနည်းချက်
များကို ထောက်ပြလေ၏။ တစ်ကွက်ချင်း ကစားပြပြီး ရှင်းလင်း
ပြန်ပြန်ရာ တစ်နာရီခန့်ကြာလာသောအခါ ဇွဲကွန်သည် အားလုံး
သဘောမခံဘဲနားလည်သွားလေ၏။

အဘိုးအိုသည် ရှင်းလင်းချက် ပြီးဆုံးသောအခါ သစ်ကိုင်း
ကိုအထေး လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် သက်ပြစ်
တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါ မင်းကိုခွဲသွားရတော့မယ်။ အကြောင့် မင်းသိသင့်သ
ထိုက်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကို ငါပြောပြခဲ့မယ်”

ဇွဲကွန်သည် အဘိုးအို၏စကားကိုကြားရသောအခါ လွန်
စွာစိတ်ဝင်စားသွားလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဆရာ
သည် သူ့အား ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ပညာသင်ကြားပေးခဲ့သော်လည်း
သူ့ဆရာ၏အမည်ကလေးကိုပင် မသိခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသောသိုင်းတေရာန် (ခွဲ-၁) ❀ ၅၁

အဘိုးအိုက ဇွဲကွန်အား နိဂုံးကြည့်လိုက်၏။

“ဇွဲကွန် ဆရာနာမည် ဘယ်သူရတာသိလား”

ဇွဲကွန်က မေးယဉ်းစွာ ပြောသည်။

“မသိပါဘူး ဆရာ”

“ငါနာမည် လုံကုယ်”

အဘိုးအိုလိုကုက ဆက်လက်ပြောလေ၏။

“ငါ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာတွေ နောက်မှ

ပြောမယ်။ ပထမဆုံး မင်းမှတ်ထားစို့က ငါ့နာမည်ပဲ”

“မပေးပါဘူး ဆရာ”

“အခု ငါ့အသက်ရှစ်ဆယ်နှစ်နဲ့ရှိပြီ ငါဟာ ဆယ်ငါးနှစ်အ
ရွယ်ကပေါ့။ သိုင်းလောကထဲကိုဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီနောက်တဖြည်းဖြည်း
ကျော်ကြားလာတယ်။ ငါက ပင်လယ်ကိုခွစ်တယ်။ အားလပ်တဲ့အချိန်
ကိုင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေကိုသွားတယ်။ အကြောင့် သိုင်းလောကသား
တွေဟာ ငါ့ကို‘ပင်လယ်ကလာတဲ့ဆရာ’လို့ နာမည်ပေးကြတယ်။
ငါ့အသက် ငါးဆယ်အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ ငါ့ဟာ‘ပင်
လယ်အဘိုးအို’ဖြစ်သွားပြန်ရော”

သူသည် စကားကိုဆွေ့ရပ်ပြီး ဇွဲကွန်ကိုကြည့်၏။ ဇွဲကွန်
အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြောင်း တွေ့ရသောအခါ သူ
စိတ်ကျေနပ်သွား၏။

“ငါ့စိတ်က သူများနဲ့မတူဘူး။ မှန်တယ် မှားတယ်ဆိုတာ
မသိမကွေးဘူး။ စိတ်ထဲမှာ အလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် လုပ်လိုက်မယ်။
အကြောင့် ငါ့ကိုအောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကလဲ ကြောက်တယ်။

၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကလဲ ငါနဲ့ဆက်ဆံရမှာ လန့်တယ်
အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေက ငါ့ကို သုတ်သင်ခွင့်တယ်၊ အပေးမယ်
ငါဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက လူထူးလူဆန်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆို
မှာ ထူးခြားတဲ့သိုင်းပညာသင်ခဲ့ဖူးတော့ ငါ့ကိုမယှဉ်ဖို့ကြပါဘူး၊ ငါ့ကို
လာယှဉ်တဲ့လူတွေလဲ အသက်ဆုံးရှုံးသွားကြတာပါ၊ ဒီလိုနဲ့လွန်ခဲ့တဲ့
ဆယ့်ရှစ်နှစ်မှာ....”

အဘိုးအိုလိုကုက အတိတ်ဓာတ်ကြောင်းများကို ပြန်လည်
ပြလေတော့၏။

ဧကွန်သည် ဆရာဖြစ်သူလိုကု၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာဓာတ်
လမ်းကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် အိပ်ခွင့်စိတ်ပင်မဖြစ်ပေ
တော့ပေ။

အဘိုးအိုလိုကုက....

“လွန်ခဲ့တဲ့(၁၈)နှစ်တုန်းက ငါဟာတိတက်ပြည် လာဆာမြို့
ကိုရောက်သွားတယ်၊ သူတို့က လူနုနုဆယ်လောက်ရှိတိုက်ကြ
တယ်၊ သူတို့ရဲ့ထောင်ချောက်ထဲဝင်တိုင်းမိတဲ့အတွက် အနီးပေးခဲ့ရ
တယ်၊ သူတို့က ငါ့ကိုသိုင်းလောကထဲက အနားယူရမယ်လို့ အကူပံ့
ကိုင်ကြတဲ့အတွက် ငါလဲမတတ်သာဘဲ လက်တွေ့လိုက်လျော့ခဲ့ရ
တယ်၊ အဲတွေ့ကို အပြည့်အစုံပြောပြချင်သေးတယ်၊ အချိန်ရမှ ငါသေ
သေချာချာပြောပြမယ်”

သူက သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ငါက သိုင်းလောကက အနားယူရပေမယ့် လုပ်ရောတွေ
ကျန်သေးတယ်၊ ငါလုပ်လို့မရတဲ့အတွက် ငါ့အစားလုပ်ပေးမယ့် လူ

ဆရာဖြစ်သောသိုင်းစောရာဇ် (၆၆-၁) ❀ ၅၃

ကန်ယောက်ကိုရှာရမယ် မဟုတ်လား”

ဧကွန် နားလည်လိုက်သည်။

“ဆရာ တပည့်ကိုသိုင်းပညာသင်ပေးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က
ဒီလိုကိုး”

အဘိုးအိုက မေါင်ညှိတ်လိုက်၏။

“ငါ သိုင်းပညာသင်ပေးရမယ့်လူကို လိုက်ရှာတယ်၊ အဲဒီလူ
ဟာ ငါ့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးဦးမှဖြစ်မှား၊ ကံကောင်းထောက်မပြီး
မင်းကိုတွေ့ဖို့တယ်၊ မင်းရဲ့အချိုးအဆန်က သိုင်းပညာသင်ရင် တ
ကယ်တမ်းဖြစ်မြောက်မယ့်အချိုးအဆန်ကပဲကွ၊ အဲကြောင့် မင်းကို ငါ
သိုင်းပညာသင်ပေးခဲ့တာပါ၊ ငါ့ရဲ့မပြီးဆုံးသောတဲ့တာဝန်ကို မင်းက
ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ရမှာပါ၊ ဘယ်နှိုလဲ ငါသိုင်းပညာသင်ပေးတာ
နဲ့ မင်းထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန် မှတူလား”

“ဟူတာက မဟူတာ ဆရာ့ကိုယ်စား ဆရာတာဝန်ကိုထမ်း
ဆောင်ဖို့ တပည့်စိတ်ထက်သန်ပါတယ်”

“တကယ်လို့ မင်းအောင်မြင်ခဲ့ရင် ငါလွှတ်လပ်သွားမယ်၊
ငါ့မှာ ဘာအမျှအနှောင်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ငါမဲ့ခဲ့တာတွေကို ပြန်
လက်စားချေလို့ရမယ်၊ ငါမသေခင် ဒီတာဝန်ကိုပြီးပြတ်အောင် လုပ်
သွားရမယ်”

ဧကွန်သက်ပြင်းချပြီး မေးလိုက်၏။

“ဆရာ ဘာများခိုင်းမှာလဲဆရာ”

အဘိုးအိုလိုကုက....

“ခါးကိုပြောဖို့ အချိန်စောပါသေးတယ်၊ အဲဒီတာဝန်ထမ်း

၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဆောင်ဖို့ အချိန်ကျတော့မှ ဘာတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ်ဆိုတာကို ငါပြောမယ်”

အဘိုးအိုလုံသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကဲ... ငါ့သွားတော့မယ်၊ မင်း ငါ့သင်ပေးထားတဲ့ သိုင်းပညာတွေကို နေ့တိုင်းလေ့ကျင့်ပါ”

အဘိုးအိုလုံကဲ့သို့ မချီမြို့ပြီးလိုက်သည်။

“ငါတို့ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် တွေ့ဆုံခဲ့တယ်၊ မင်းက အရင်ခွဲခွာသွားတာမို့ ငါ့မတ်တတ်ထရပ်တာကို မင်းတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူးမဟုတ်လား၊ မင်းကိုသိုင်းပညာသင်ပေးတော့လဲ ငါက အမြဲတမ်းထိုင်လျက်သင်ပေးခဲ့တာကို မင်းသတိပြုမိမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ အမြဲတမ်းထိုင်လျက်သင်ရသလဲဆိုတော့ အခုသိရမယ်၊ နောက်တစ်ကြောင်းက ဒီတစ်ခါ အရင်ဆုံးခဲ့ရတာက ငါဖြစ်နေလို့ မင်း ဒီအကြောင်းကိုသိခွင့်ရတယ် မှတ်တော့”

အဘိုးအိုသည် စကားဆုံးသောအခါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုလိုကုန်းခြံထောက်တစ်ဘက်မှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။

ဈာန်သည် သူ့ဆရာ ခြေထောက်တစ်ဘက်ပြတ်နေသည်ဟု လုံးဝမထင်မိသဖြင့် အံ့သြထိတ်လန့်သွားမိလေ၏။

“ဪ... ဆရာ၊ ဆရာ ခြေတစ်ဘက်ပြတ် ခုကွဲတဖြစ်နေစရာပါကလား”

ဈာန်သည် စိတ်ထဲမှပြောမိလေ၏။

ဆရာကြီးသောသိုင်းတရား (၄၆-၁) ❀ ၅၅

လိုကုသည် ခြေတစ်ဘက်တည်းနှင့်ရပ်နေပြီး အဝေးသို့ဝေးချွန်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ မနူးညံ့ မပျော့ပျောင်းပါ။ တင်းမာကြပ်ကျပ်နေပါသည်။ တစ်ခုံတစ်ခုံကို မုန်းတီးသောအသွင်သဏ္ဌာန်ပေါ်နေပါသည်။

ဈာန်သည် ဆရာအရိပ်အခြေကိုရိုက်မိသဖြင့် ဆရာကောင်းကိုးထောင်နေလေ၏။

လိုကုက...

“ငါ အစမကျေဖြစ်နေတာကို မင်းသိသလား၊ အဲပဲ ဒီခြေထောက်အတွက်ပဲ ငါ ဒီခြေထောက်အတွက်ပဲ အစမကျေနိုင်ဖြစ်နေတာ၊ ကဲ... ငါ့သွားတော့မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းဟာ ကိုရင်ဘဝလူထွက်ပြီးဖြစ်နေရမယ်၊ ငါ့သင်ထားတဲ့ သိုင်းပညာတွေကိုလဲ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်လေ့ကျင့်ထားဖို့လိုတယ် အားလုံးကျေညက်နေရမယ်”

အဘိုးအိုလိုကုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားတော့၏။ သူသည် ခြေတစ်ခောင်းတည်းနှင့် ခုန်၍ ခုန်၍သွားသည်။ ကိုယ်တော့ပညာကောင်းသဖြင့်၍ ယိမ်းယိုင်ခြင်းမရှိဘဲ။

ဈာန်သည် အံ့သြဝေးမောနေမိသည်။ ထို့နောက်မှ သတိမငါးလာသည်။

“ဆရာ... ဆရာ၊ ခဏ... ခဏ”

ဈာန်က အပြေးအလွှားလိုက်၍ တားလိုက်သည်။ အဘိုးအိုလိုကုသည် ခေတ္တရပ်ပြီး ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော်မေးစရာရှိလို့”

လိုကုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းစဉ်

“မေးရော့ရှိရင် လာမယ်နှစ်ကြာမှ မေးပေတော့ အခုမမေးနဲ့ ငါ သွားရော့ရှိသေးတယ်”

ဈေးကွန်မေးမည်အမေးကို မည်မျှအချိန်ကြာအောင် ခြေမိမည်နည်း။ ဈေးကွန်မေးမည်အမေးမှာ မရည်လွှားပါ တိုတိုကလေး မေးမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လူလူဆန်းဆန်းအဘိုးအဘိုးလိုက လိုအမေးကို နောက်နှစ်ကြာမှ မေးဟုဆိုပါသည်။

သုခိတ်ထင်ရာလုပ်တတ်သည်ကို အသက် ၈၂ နှစ်ရောက်သည်အထိ ပြသနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဘိုးအဘိုးလိုကသည် ခြေတစ်ချောင်းတည်းဖြင့် လရောင်အောက်၌ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

ဈေးကွန်သည် ဆရာဖြစ်သူအား ငေးမောကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်ရစ်ခဲ့၏။ သုခိတ်ထင်မှုမတော်ပြုနိုင်သော ခံစားမှုများဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။

၀၀၀

သရေချခြင်းခေကာသိုင်းခေကာရပ် (၉၆-၁) ❀ ၅၇

အခန်း(၅)

သူတစ်ဦးစဉ်

ကိုရင်ဈေးကွန်သည် အိပ်ရာမှထလာ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ မသန်ရသေးမီ ကိုရင်တစ်ပါးရောက်ရှိလာသည်။

ကိုရင်ဈေးကွန်က ပြောလိုက်၏။

“စောစောစီးစီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ကိုရင်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြန်ပြီလား”

ထိုကိုရင်မှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ဝေယျာဝစ္စများကို ထမ်းဆောင်ရသော ကိုရင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခေါ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ရမည်ဟု ကိုရင်ဈေးကွန်မှန်းဆနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုရင်မှလေးက ပြောပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ဘာအကြောင်းမှန်းတော့ မသိဘူး ဆရာတော်က အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ”

၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကိုရင်ချွေကွန်က....

“ကိုရင် မြေနီပါနဲ့ဦး စကကလေးစောင့်ပါ ငါ မျက်နှာသစ် ပြီးရင် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ကိုရင်က ရယ်သည်။

“နေလဲ ကြည့်ပါဦးကွာ၊ နေက အတော်မြင့်နေပြီ၊ ခုထိ မျက်နှာသစ်ရသေးဘူးဆိုတော့ ရယ်ရောမြန်နေပြီပဲ”

ကိုရင်ချွေကွန်က ပန်းတစ်ခွက်တွန့်လိုက်ပြီး....

“မျက်နှာသစ်တာပဲ ကိုရင်ရာ၊ ခုမျက်ခွင်း ပြီးပါတယ်”

သူသည် ကမန်းကတန်း မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားလဲ၍ ကိုရင်လေးနောက်သို့ လိုက်သွားရလေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏အခန်းမှာ ဘုရားကျောင်း၊ ဆောင်၏နောက်ဘက်မှ အဆောင်မြန်သည်။ ဆရာတော်နှင့် ကိုရင်လေးတစ်ပါးသာ ကျန်းခက်သည်။ ဤလူသောကြောင့်ကိုဖြတ်ပြီးနောက် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏အခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ကိုရင်လေးတစ်ပါးတည်း ဝင်သွားသည်။ စကကြာသောအခါမှ ကိုရင်လေးပြန်ထွက်လာ၏။ ကိုရင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထွက်သွားသောအခါမှ ကိုရင်ချွေကွန် အတွင်းသို့ဝင်ရလေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ခေါင်းရင်းဘက်၌ထိုင်လေ၏။ ကိုရင်ချွေကွန်သည် ဆရာတော်အား လက်အုပ်မျှကန်တော့လိုက်သည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ဘွဲ့အမည်မှာ ကျမ်းလပ်မြန်

သရေခြင်းသောသိုင်းစကရာဇ် (၈၆-၁) ❀ ၁၉

လေသည်။ အသက် (၇၀) ခန့်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပိန်လိုလှပေသည်။ မျက်နှာမွှေးများကလည်း မြူမွှေးနေပေပြီ။

သူ့၌ကြင်နာသောမျက်လုံသန့်ရှိပြီး သတ္တဝါများအား ရင်ဖယ်သားကဲ့သို့ သနားကရုဏာသက်စွာ ကြည့်တတ်သည်။

မည်သူကမှ သူ့အား ကျွေးညှိုးမော်ကာခြင်း မပြုဝံ့သော ဗြဟ္မေသီကွာရှိသည်။

“ကိုရင်ချွေကွန်လား”

ဆရာတော်က အမေရီလိုက်သည်။

ထိုအခါ ချွေကွန်က....

“တင်ပျံဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ချွေကွန်အား မြေဆုံးခေါင်းဖိုကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာတော်၏စိတ်ထဲ၌ “နို့နီကလေးဘဝက ရောက်လာတဲ့ကလေးဟာ ခုတော့ အရွယ်ရောက်လာပြီကလားဟု တွေးနေ၏။

ချွေကွန်မှာ ဆရာတော်ကြည့်နေသဖြင့် ရင်တစ်ဖက်ဖက် ခုန်နေလေ၏။

ဆရာတော်က....

“မင်ကိုသင်ကြားပြီးချိန်က ကျမ်းစာတွေရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒါတွေ အံ့ပြမိမ်းပါဦး”

“တင်ပျံဘုရား”

ချွေကွန်သည် ကျမ်းစာများကို စတင်အံ့ပြလိုက်တော့၏။

၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူသင်ကြားခဲ့ရသည့်ကျမ်းစာအားလုံးကိုရသဖြင့် နေရာရေလွတ် တထွတ်ထွတ်ရွတ်ပြနေသည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ သဘောကွသွားသည်။

“က... ရပ်လိုက်တော့ ငါ့ကိုဘုရားဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြဗျေး”

ဇွဲကွန်သည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ပြောပြသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က လက်ကာလိုက်သည်။

“တော်လောက်ပါပြီ... တော်လောက်ပါပြီ”

ဆရာတော်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီ။

“ပါရမီရှိလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ရဟန်းမဝတ်ရတာလဲ”

ဇွဲကွန် နားမလည်ပါ။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားမိသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီ။

“ဇွဲကွန် မင်း ဒီကိုရောက်လာတာ ဆယ်ခုနှစ်နဲ့ရှိပြီ၊ မင်း

ဟာ ပါရမီရှိတယ်၊ ရဟန်းဘဝနဲ့ အလွန်သင့်လျော်တယ်၊ မင်းကို

ကိုရင်သာဝတ်ခိုင်းဖို့ ဘာကြောင့် ရဟန်းဘဝကိုမသွတ်သွင်းသလဲ

ဆိုတာကို သိသလား”

ဇွဲကွန်က...

“မသိပါဘူးဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် စိတ်ပုတီးကိုလက်၌ ပတ်လိုက်ပြီ။

“မင်းရဲ့ နာမည်ရင်းကို သိသလား”

“မသိပါဘူးဘုရား”

သရေခြင်းသောသိုင်းစောရောင် (စဉ်-၁) ❀ ၆၁

“အိမ်... မင်းနာမည်က ဖိုကွန်းပုတုံကွယ်”

“ဖိုကွန်းပု”

ကိုရင်ဇွဲကွန်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဆရာတော်က ဆက်လက်၍ပြောပြသည်။

“မင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၇)နှစ်တုန်းက ဓားသမားရောက်ဖူး

ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လာမိထားတာကွယ်”

ဘုန်းတော်ကြီးက ဆက်၍ပြောသည်။

“မင်းရဲ့ မိဘတွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်၊ ရောက်ဖူးနဲ့

ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ငါဘာမှမသိရပါဘူး၊ ဓားသမား

ရောက်ဖူးနဲ့ ဥပဓိရုပ်ရည်ဟာ တည်ကြည်ရဲရဲမရှိတယ်၊ သူပြောတဲ့အ

ကြောင်းအရာက ကျိုးကြောင်းဆီလျော်မှုရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်း

ကို ငါတို့လက်ခံလိုက်တာပဲ၊ သူဟာ မင်းကို(၁၅)နှစ်အရွယ်ရောက်မှ

တစ်ခေါက်လာခေါ်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

ဇွဲကွန်သည် မင်းကုန်ဘုရားကျောင်းသို့ရောက်ရှိကြပြီး

လာသည်အထိ သူ့မိဘအကြောင်းများကို မတွေ့မိပါ။ မည်သူက

မူလည်း စကားဆပ်၍ မပြောကြပါ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မေ့မေ့လျော့

လျော့နေခဲ့မိပါသည်။

ယခု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က သူ့မိဘအကြောင်းပြော

ပြလာသောအခါ သူ့စိတ်ထဲ လျှိုက်လျှိုက်လှဲလှဲခံစားလာမိတော့သည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က စကားကိုဆက်သည်။

“အခု(၂)နှစ်တောင် ကျော်လာပြီ သူ့ရောက်မလာသေးသေးဘူး

အခြေအနေကြည့်ရတာတော့ မင်းတစ်သက်လုံး ဘုန်းပေါက်ရမယ်

၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်
ကိန်းဝဲ"

ဆရာတော်ကပင် ဆက်၍ပြောပါသည်။

"အခု မင်းကိုခေါ်ရတဲ့အကြောင်းက မင်းကိုမေးရောဂါလို့
ချွေကွန်သည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ကောင်းကို နားစွင့်
နေလေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က...

"မင်း ဒီကျောင်းမှာပဲ တရားအားထုတ်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်မ
လာ။ ခါမှမဟုတ် **တခြား မင်းမှာ** ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိသေးသလဲဆို
တာ မေးလိုက်"

ချွေကွန်မှာ ဘာကိုစဉ်းစားရမည်မှန်းမသိဘဲ ပြန်သွားလေ
၏။ သူ၏ငြိမ်သက်နေသော စိတ်အစဉ်သည် တစ်ခဏအတွင်း
နောက်ကျိပ်ပွားသွား၏။

"ငါ့မိဘက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ငါ့သိအောင် လိုက်နံ့မိမ့်ရှိ
ကောင်းတယ်။ **မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး**၊ ငါ့မိဘ ဘယ်သူဆိုတာ လိုက်
နံ့မိမ့်ရမယ်။ ဒီမှာ **ငါ့ခြားကြာနေလို့မဖြစ်ဘူး**။"

ချွေကွန်သည် ရင်ထဲမှ ရေရွတ်နေပါသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ချွေကွန် တွေဝေငေးမောနေ
သည်ကိုတွေ့ရသောအခါ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"ငါ ဒီလိုပြောရင် မင်း စိတ်ညစ်သွားမယ်ဆိုတာ ငါ့သိပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကိုဖွင့်မပြောရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီ
ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ မင်း ဒီကိုရောက်
လာပုံက တခြားကလေးတွေနဲ့မတူဘဲ တခုထူးခြားပြီး ရောက်လာ

သရဖူခြင်းမသောသိုင်းခဏရာဇ်/ (၆၅-၁) ❀ ၆၃

တာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်းကို မင်းကို အသိပေးတာပါ။ဒါပေမယ့်
ပြောပါကွယ်။ ဘာမဆို မင်းနဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်"

ချွေကွန်သည် မောင်းမောလိုက်၏။ သူ၏မျက်လုံးတွင် ထူး
ခြားသော**အနီအရောင်များ** ခြာထွက်နေသည်။

"**ဆရာတော်ဘုရား... လာမယ့်နှစ်ကျရင်** တပည့်တော်ကို
လူဝတ်လဲခွင့်ပေးပါ ဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီတစ်နှစ်တော့ ကိုရင်အ
ပြန်နဲ့ပဲ နေပါရစေ"

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ အနည်းငယ်ငိုင့်သွားသည်။ ထို့
နောက် ပြည်ညောင်ရွာ သက်ပြင်းချပြီး...

"ကောင်းပြီ... မင်းဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်းဖြစ်စေရမယ်။ မင်းဟာ
ဒီတစ်နှစ်ပဲ ကိုရင်ဖြစ်တော့မှာမို့ ကျောင်းက ဝေယျာဝစ္စတွေကိုလုပ်
ပေးဖို့မလိုတော့ဘူး။ နောက်ပြီး ကိုရင်တွေနဲ့အတူတူမနေနဲ့တော့၊
ဘုရားကျမ်းစာခန်းမှာ ပြောင်းနေပါ။ အချိန်ရရင်တော့ ကျမ်းစာတွေ
ကို ဖတ်နေပေါ့။ မမှားပါဘူး၊ လာမယ့်နှစ်မှာ **မင်းနဲ့အတူနဲ့ဘုရား**
ကျောင်း လမ်းခွဲရတော့မှာပေါ့ကွယ်"

ချွေကွန်က ကောင်းပြောရန် **ပါးပါးသန့်သန့်**

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က **တစ်တံမြင့်သန့်**

"ကဲ... မင်းသွားနိုင်ပြီ၊ **မင်းအခြားသို့ တာဝန်ကုသုန်း**

တော်ကြီးများဆီကို အကြောင်းကြားလိုက်မယ်"

ချွေကွန်မှာ စကားပြောရုံတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ
သွားရတော့သည်။

ချွေကွန်သည် အခန်းထဲမှထွက်ခွာလာစဉ် ကျောင်းထိုင်ဆ

၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေသင်ခဏာ

ရာတော်၏ တီးတိုးရေခွတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အင်... သာသနာ့ဘောင်မှာပြောနိုင်မယ်လို့ဖြစ်ပါလျက်ရှိလောကတာဝန်တွေ ရှိသေးတော့ အင်... မနေနိုင်စွာဖြစ်ရသကဲ့သို့”

ချွေကွန်သည် ဘုန်းတော်ကြီး၏တီးသံကြားသော်လည်း မိတ်လက်မပျော်ရွှင်တော့ပေ။

သူသည် သူ့အခန်းဆီသို့ပြန်လာခဲ့၏။ သူ့အခန်းရောက်သည်နှင့် ကွပ်လွန်ပေါ်ပစ်လှဲလိုက်ပြီး သူ့ဘဝရဲ့ ရေကိုတွေ့တော့နေလေတော့၏။

သူ့အတွေးများသည် ရွပ်တွေးနေလေ၏။ အကြောင်းအရာများသည် တစ်ဦးတည်း သူ့ဦးခေါင်းထဲသို့တိုးဝင်လာသည်။

နောက်နှစ် ဤအချိန်တွင် သူသည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းမှ ထွက်ခွာသွားရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူသည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းမှထွက်သည်နှင့် မည်သည့်အလုပ်ကိုလုပ်မည်နည်း။

ပထမ သူ့မိဘကိုရှာဖွေရပေလိမ့်မည်။ ခုတိယလွန်ခဲ့သော (၁၇)နှစ်တူနား မိမိအား လာရောက်ပို့သွားသော ဓာသမားရှောက်ပုံကို ရှာဖွေရပေမည်။

ပထမအချက်နှင့် ခုတိယအချက်ကို အကြောင်းအလဲလုပ်ပြီး ရှာဖွေချင်လည်း ရှာဖွေရပေမည်။

ဤကြားထဲ သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့တိုးဝင်လာသောအချက်မှာ ဆရာကြီးလိုကု၏ သူ့ကိုယ်စားတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့်အချက်တည်း။

ထို့ကြောင့် ချွေကွန်ဦးခေါင်းထဲတွင် အကြောင်းအရာပေါင်း

သရေချခြင်းသောသို့င်းစာရောင် (၆၆-၁) ❀ ၆၅

များစွာ ဝင်ရောက်နေတော့သည်။ သူသည် မည်သည့်အချက်ကို ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ရမည်နည်း။ သူ့ကိုယ်ကျိုးလော၊ သူများ အကျိုးလော။

ချွေကွန်သည် သူ့ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ထဲဝှက်၍ ဆိပ်လိုက်ရ၏။

..

အခန်း(၆)

ထူးခြားသော ကျမ်းစာအုပ်

ညသို့ရောက်သောအခါ ကိုရင်ချူကွန်သည် ဘုရားကျမ်းစာ ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ အိပ်ရလေ၏။

တာဝန်ကွန်ကြီးများက ကိုရင်ချူကွန်အား ဘုရားကျမ်း စာခန်းတွင် ပြောင်းအိပ်ရန် ပြောဆိုပြီးလေပြီ။

အခန်းတစ်ခုလုံး ကျမ်းစာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ ကျမ်း စာများကို အဆင့်ဆင့်ထားရှိရာ အဆင့်တိုင်း ကျမ်းစာများပြည့်နှက် နေတော့သည်။

“ဒီကျမ်းစာတွေကိုသာ ငါက အကုန်ဖတ်ရရင် ငါကျောင်း ထိုင်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက သိုင်းလောကထဲသွားမှာ ဆိုတော့ ဒီကျမ်းစာတွေဟာ ငါ့ဘာမှမဆိုင်တော့ပါဘူးလေ”

ချူကွန်သည် ကျမ်းစာများကိုလိုက်ကြည့်သည်။ ကျမ်းစာ

များသည် ထောင်နှင့်စီစဉ်ကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် ကျမ်းစာဖတ်ဖို့ စိတ် ကျန်ခမ်းသွားလေ၏။

သူသည် အိပ်ရာထဲ၌ လုံလိုက်၏။ အိပ်ရာထဲလုံလိုက်သည် နှင့် သူ့ဘဝရှေ့ရေးကိုတွေးမိတော့သည်။ သူ့အိပ်မပျော်တော့ပါ။ သူ ကြိုးစားအိပ်သော်လည်း အိပ်မပျော်ပါ။ မိုးလင်းခါနီး၌ မှေးနေမိ အိပ်ပျော်သွား၏။

သို့သော် အဝတ်အစားများကို လေတိုးသံကြားလိုက်ရသ ဖြင့် သူပြန်မိလေသည်။ ထိုနေ့ ပေါ့ပါးသောခြေသံကြားလိုက်ရသ ဖြင့် ချူကွန် နားစွင့်လိုက်လေတော့သည်။

“ညကြီး မင်းကြီးသမီးမတော် ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ကျမ်း စာလိုဖတ်တယ်ဆိုရင် မနက်ပိုင်း နေ့လည်ပိုင်း လာရမှာပေါ့”

သူသည် တစ်နံပါတ်ခန့်တွေးမိပြီး မျက်လုံးပိုင်းသွား၏။

“ကျမ်းစာလာမိုးတဲ့ သူမိုးများလား”

ထိုအချိန်၌ ဘုရားကျမ်းစာခန်း၏တံခါးကို တစ်နံပါတ် မောက်က လာတွန်းကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

သူကွန်သည် ကပွာကယာ လဲလျောင်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးကို မပူကြည့်နေလေ၏။ အခန်းတံခါးအနီး၌ မီးအိမ်မရှိပေ။ မီးအိမ်မှာ အတွင်းဘက်၌သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အသက်(၇၀)ခန့်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်းကိုသာ ချူကွန်ခန့်မှန်းနိုင်လေ သည်။

သို့သော် ဘုန်းကြီး၏မျက်လုံးများကား တောက်ပလှသည်။

“အာ... ဒီဘုန်းကြီးဟာ အတွင်းအားပညာမှာ သိပ္ပံနီအ

၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဆင့်အတန်မျှင့်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

ချွေကွန်သိသလောက် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းမှာစာပေပိ
ဋကတ်ကိုသာ သင်သောကျောင်းဖြစ်၍ သိုင်းပညာတတ်သူဘုန်း
ကြီး မရှိပေ။

အခြားသောကျောင်းများက ဘုန်းကြီးများမှာ သိုင်းပညာ
ကို အနည်းနှင့်အများ တတ်မြောက်ကြသော်လည်း ချင်းကုန်းဘုရား
ကျောင်း၌ သိုင်းပညာတတ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။

ယခုဝင်လာသော ဘုန်းတော်ကြီးမှာ သိုင်းပညာမြင့်မားသူ
ဖြစ်နေသဖြင့် ချွေကွန်အံ့အားသင့်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ...”

ချွေကွန်မှာ ပါးစပ်ကိုလွှင့်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်ရ၏။ သူ့ရဲ့
အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ဝင်လာသောဘုန်းတော်ကြီးမှာ အီစဘုန်း
တော်ကြီးဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အီစဘုန်းတော်ကြီးသည် အချိန်မတော် အခါမတော် အ
ဘယ့်ကြောင့် ဘုရားကျမ်းစာအခန်းသို့ ဝင်လာရပါသနည်း။ ချွေကွန်
သည် ဤသို့တွေးရင်း မျက်စိကိုနှိပ်ထားလိုက်ရသည်။ သူ့အိပ်
သောသည်ကို အီစဘုန်းတော်ကြီးကို မသိစေလိုပေ။

ကိုရင်ချွေကွန်အား လှမ်းခေါ်သည်ကိုကြားလိုက်ရ၏။

“ချွေကွန်... ချွေကွန်”

ချွေကွန်က အီစဘုန်းတော်ကြီး သူ့ထံသို့အကြောင်းကိစ္စနှင့်
လာရောက်သည်ဟုထင်သွားသဖြင့် ထရကောင်းမလားဟု စဉ်းစား
လိုက်၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရာခံ (ဧည့်-၁) ❀ ၆၉

ထိုစဉ် အီစဘုန်းတော်ကြီး၏ လက်ညှိုးလက်လှေယံနှင့်
မျှောင်းက မိမိ၏အိပ်ပျော်စေသော အကြောပေါ်သို့ကူးရောက်လာ
ကြောင်း ခံစားလိုက်သည်။

သို့သော် ချွေကွန်က အတွင်းအားဖြင့် မသိသော ကာကွယ်
လိုက်ရ၏။ အီစဘုန်းတော်ကြီး၏လက်ညှိုးလက်လှေယံသည် မြန်စွာ
သွားသည်။

သူ့အိပ်ပျော်သွားပြီဟု အီစဘုန်းတော်ကြီး ယုံကြည်သွား
ဟန်တူသည်။ ချွေကွန်ကမူ ဆက်လက်အိပ်ပျော်နေဟန် ဟန်ဆောင်
ရလေ၏။

“အင်... ကိုရင်လေးချွေကွန်ရောက်လာတာဟာ ငါ့အတွက်
အလုပ်ဝိုတာပဲ”

သူက ရေရွတ်ပြီး ကျမ်းစာအုပ်များဖို့ရာသို့ သွားလေတော့
၏။ ချွေကွန်သည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ မောင်ရိပ်ကူးနေသဖြင့်
ချွေကွန်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်နေကြောင်း တော်ခုံတန်ဖုံ မသိနိုင်ပေ။

အီစဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျမ်းစာအုပ်ခင်အနီးတွင် ရပ်ပြီး
ကျမ်းစာများကိုကြည့်နေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် စုတ်တံနှင့်စက္ကူများပါ
ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးအနံ့သည် ကျမ်းစာအုပ်များကို အာရုံစူးစိုက်နေ၏။
ချွေကွန်အား လုံးဝမကြည့်တော့ပေ။

ချွေကွန် အံ့သွား၏။

“သူကျမ်းစာကိုကူးခင်တာ ဘာကြောင့် အချိန်မတော်ဝင်
ရသလဲ မသိဘူး။ နောက်ပြီး ငါ့မသိအောင် အိပ်ကြော ဘာကြောင့်
ထို ပိတ်လိုက်စုတာလဲ”

၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုအချိန်၌ အီဇာနည်တော်ကြီး၏အသံတိုးတိုးထွက်လာ၏။

“ဒီဇာနည်စင်တစ်စင်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ငါ့အနှစ် နှစ်ဆယ် ကျော်စွာပေမယ့်လား အလကားအမြဲမခံနိုင်ဘူး”

အီဇာနည်တော်ကြီးသည် ဇာအုပ်များကိုတစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် လှမ်းယူသည်။ မယူမီ စုတ်တံနှင့်ဇာရွက်များကို ချွတ်ဆေးဆေး၏။ ထို့နောက် တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက်လှန်ကြည့်လေတော့သည်။

သူသည် ကျမ်းစာအုပ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာကိုရှာဖွေနေကြောင်း သူ့အမူအရာအရ သိရှိရလေသည်။ ထိုဇာအုပ်စင်တစ်ခုတည်းတွင် ဇာအုပ်ပေါင်းတစ်ထောင်ခန့်ရှိ၏။ ချင်းကျမ်းဘုရားကျောင်း စတင်တည်ထောင်ခဏတည်းက စုဆောင်းလာသော ဇာအုပ်များမှာ ထောင်သောင်းချီရှိနေလေပြီ။

အီဇာနည်တော်ကြီးသည် ကြည့်ပြီးသားဇာအုပ်များကို နဂါးနေရာအတိုင်း နေရာမဖျက်ယွင်းရအောင် ဂရုစာစိုက်ထားလေ၏။ သူသည် တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ်ရှာဖွေခဲ့ရာ အဆင့်သုံးဆင့်ရောက်သည်အထိ သူ့ရှာဖွေနေသည့်ဇာအုပ်ကို မတွေ့သေးပါချေ။

အီဇာနည်တော်ကြီးသည် စိတ်တိုလာ၏။

“ငါ့ရှာနေတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်တောင်ရှိသွားပြီ။ ဒီဇာအုပ်စင်တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ငါ့ရအောင်ရှာရမယ်။ ဒီဇာအုပ်စင်မှမရှိရင် မရှိတော့ဘူး”

နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်တောင် ရှာရသောပစ္စည်းကား အဘယ်ပစ္စည်းဖြစ်ပါသနည်း။ ထိုပစ္စည်းသည် ဇာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူ ဒီလောက်တောင်ရှာနေရတာလဲ”

သရဖူငြင်းသောသို့င်းတေရာရစ် (ခေါ်-ဝ) ❀ ၇၁

သူသည် စိတ်ထဲ၌တိုးတိုးရေရွတ်နေမိ၏။

ထို့နောက် အီဇာနည်တော်ကြီး၏အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီဇာအုပ်စင်ဟာ နောက်ဆုံးဇာအုပ်စင်ပဲ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်ရှာပြီးမှ ဘာမှရှာမတွေ့ရင် ငါ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်အသုံးစွဲတာတွေဟာ အလကားဖြစ်ပြီပေါ့”

သူသည် ရေရွတ်ရင်း ဇာအုပ်ကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် လှန်ကြည့်နေသည်။ သူသည် ဇာအုပ်များကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ယူကြည့်နေရာ နောက်ဆုံး အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ စုတ်တေရာရစ်...

“ဟာ... တွေ့ပြီ... တွေ့ပြီ”

အီဇာနည်တော်ကြီး၏ ဝမ်းသာအားရပြောသံ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် မျှူကွန်မှာ ခေါင်းထောင်မိတတ်မြဲသွားသည်။

“တွေ့ပြီ- ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

အီဇာနည်တော်ကြီးသည် ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်မောနေလေ၏။ သူသည် အလွန်အားရကျေနပ်နေသည်။ လက်ထဲမှ ကျမ်းစာအုပ်ကို တဖေ့ဖေ့ တပိုက်ပိုက် ပြုလုပ်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သူသည် အဖိုးတန်ကျောက်မျက်တစ်လုံးကိုရသည်ပမာ ကျမ်းစာအုပ်ကို ရင်မှာပိုက်ထားလေ၏။

သူသည် ကျမ်းစာအုပ်ရသည်နှင့် မျှူကွန်အနီးသို့ရောက်လာ၏။

“ကိုရင်ချွေကွန်... ကိုရင်ချွေကွန်၊ မင်းဟာ ငါ့လက်ထဲမှာတင် ကြီးလာတာ၊ ငါဟာ ဒီကျောင်းမှာ ဒီကိစ္စအတွက်မဟုတ်ရင် ဒီချွေကွန်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှရောက်မလာဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းနဲ့ပဲ မတွေ့ရဘူး၊ အင်း... မကြာခင် ငါ ဒီကျောင်းက ထွက်ရတော့မယ်၊ ငါ လိုချင်တာရပြီကိစ္စ၊ မင်းနဲ့ပဲ ခွဲရတော့မယ်၊ မင်း ကောင်းကောင်းနေပုံပေတော့”

ချွေကွန်သည် အီဘော့နီတော်ကြီး၏သိက္ခာသမာဓိကို ရှိသေလေးစားခဲ့၏။ ပင်ယတ္တိကိုလေ့လာလိုက်စားသော ဘုန်းတော်ကြီးအဖြစ် ကြည်ညိုခဲ့၏။

ယခုတော့ ဤသို့မဟုတ်ပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အကြံပြု၍ ဤချွေကွန်ဘုန်းတော်ကြီးရောင်းရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်တကား။

အီဘော့နီတော်ကြီးသည် ချွေကွန်အား ဤသို့ပြောလိုက်ပြီး နတ်တံနှင့် စက္ကူကိုဖြန့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မင်တောင်ကိုသွေးကာ နတ်တံနှင့်စက္ကူပေါ်သို့ ကူးရေးလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘုန်းမောင်းခေါက်သံလေးမျက်တိတ် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“တံ... တံ... တံ... တံ”

အီဘော့နီတော်ကြီးသည် ဘုန်းမောင်းခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရေးကူးထားသော စာရွက်ကိုသိမ်းဆည်းလိုက်လေတော့၏။ ကွမ်းစာ စာအုပ်ကိုလည်း နေရာတကျပြန်လည်ထားရှိလေ၏။

ထို့နောက် အီဘော့နီတော်ကြီးသည် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ဘုရားရှိခိုးသံများ အေးချမ်းစွာ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

ချွေကွန်သည် အီဘော့နီတော်ကြီးထွက်သွားသည်နှင့် ထလိုက်လိုက်သည်။

သူသည် အီဘော့နီတော်ကြီး ယူကြည့်သွားသည့်စင်ရီရာသို့ သွားတော့သည်။

အီဘော့နီတော်ကြီးထားခဲ့သော ကျမ်းစာအုပ်ကို ယူကြည့်ရန် သူခိုက်ကူးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ ယူမကိုင်ရပေ။ နီတုံဇွတ်ဖြစ်နေသည်။

သူသည် အတန်ကြာ နီတုံဇွတ်ဖြစ်နေပြီးမှ တစ်ခုတစ်ခုကို အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် တံခါးဝသို့ပြန်လျှောက်လာပြီး အပြင်သို့ကြည့်လိုက်၏။ ဘုန်းမောင်းလေးမျက်ခေါက်သောအချိန်ဖြစ်၍ မှောင်မည်းနေသေးသည်။

အပြင်၌လူနိပ်မတွေ့ရချေ။ စင်္ကြန်လူကူးလမ်း၌ လူသူကင်းရှင်းနေ၏။ မည်သူတစ်ယောက်မှမတွေ့ရသောအခါမှ သူခိုက်လက်စုမြစ်သွားပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စာအုပ်စင်ရီရာသို့ပြန်လျှောက်လာပြီး စာအုပ်စင်ပေါ်၌ အီဘော့နီတော်ကြီးတင်သွားသည့်စာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်တော့သည်။

သူသည် စာအုပ်အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်၏။
“ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုး”

အူကွန် အံ့သြသွားသည်။ ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးစာအုပ်သည်
အိမ်ဘုန်းတော်ကြီးကထွက် မည်သို့ထူးခြားနေသနည်း။

သူသည် ဆက်ဖတ်လိုက်၏။

ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးဟူသော စာကြောင်းအောက်တွင် စာ
ကြောင်းတစ်ကြောင်း ပါသေးသည်။ ထိုစာကြောင်းမှာ ဤဘုရား
ကျောင်းကိုတောင်တည်ထောင်သော ဘုန်းတော်ကြီးများအနက် ဉာဏ်
ယဇ်ဆင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏စာအုပ်ဖြစ်ကြောင်း အူကွန်သိရှိလိုက်ရ
သည်။

ယင်းစာအုပ်ကို အိမ်ဘုန်းတော်ကြီးက နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်
ကျော် ရှာဖွေခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ အဘယ်သို့သော ထူးခြားချက်ရှိ
ပါသနည်း။

စာအုပ်ကိုလှန်လိုက်သောအခါ ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးမဟုတ်
သည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ဉာဏ်ယဇ်ဆင့်ဘုန်းတော်ကြီး၏မှတ်စုများ ဖြစ်
နေသည်။ ဘုရားရတီတော်များကို ဦးကျူး ဂုဏ်ပြုသောမှတ်တမ်း
ဖြစ်လေသည်။

အူကွန် နားမလည်ပေ။ အိမ်ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘုရား
ဂုဏ်တော်များကို ဦးကျူးသည် မှတ်တမ်းကို ရှာမည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကျမ်းစာအုပ်ကို ဆက်လှန်လေ၏။
သူ စိတ်ပျက်လာသည်။ တစ်အုပ်လုံးနီးပါး ဘုရားဂုဏ်တော်မှတ်စု
များ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် စာမျက်နှာကျန်ခါးအခါတွင်မူ လက်ရေး
ဖြင့် ရေးသားထားချက်တို့ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုအချက်များကား ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးနှင့် မသက်ဆိုင်ဘဲ

အတွင်းအားပညာရလေကျင့်သည် နည်းစနစ်များကို ရေးထားခြင်းပေ
တည်း။ အူကွန်သည် အံ့သြထိတ် လန့်သွားသည်။

ဤကျမ်းစာအုပ်သည် သိုင်းပညာမတတ်သောလူများ
လက်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားပါက စက္ကူစုတ်ဖြူ တန်ဖိုးရှိမည်မဟုတ်ချေ။
သိုင်းပညာတတ်သူများ၏ လက်ထဲရောက်ရှိသွားပါက သိုင်းလော
ကတစ်ခုလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဂယက်ထဲသွားစေမည်ကိုမူ သူ
သိပေသည်။

အူကွန်သည် သိုင်းလောက လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးဖြစ်သော
လိုကုတ်၌ သိုင်းပညာသင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာပြီဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောက၏ထူးခြားဆန်းပြားသော သိုင်း
ပညာများနှင့် ထူးချွန်သောသိုင်းပညာရှင်များအကြောင်းကို လိုကု
မြော်မြင်သဖြင့် ကြားဖူးနားဝရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ယခု ကျမ်းစာအုပ်ထဲတွင် ချမ်းချမ်းကျကျဟူသော အမည်
ကိုတွေ့ရသဖြင့် အူကွန်သည် ထရန်တတ် ဝမ်းမြောက်မိသည်။

ချမ်းချမ်းကျကျအကြောင်း သူ့ဆရာလိုကုက ပြောပြခဲ့ဖူး
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချမ်းချမ်းကျကျသည် မှန်ကန်သောသိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပေ
သည်။ သို့ရာ တပည့်မရှိစေ ထို့ကြောင့် သူ့ပညာရပ်ကို ဆက်ခံ
မည့်သူမရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ယခု မချော်လင့်ဘဲ ချမ်းချမ်းကျကျ၏အတွင်းအားပညာရပ်
ကိုရေးသားထားသဖြင့် အူကွန်အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား

လေတော့သည်။

ဤမှတ်တမ်းကိုရေးသားသည့်ခုတိယအဆင့်ဘုန်းတော်ကြီး၏အမည်မှာ 'ကွမ်းတင်ကုမုန့်' ဖြစ်၏။ ထိုဆရာတော်သည် အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သက်တော် (၆၇) နှစ်တွင် ဖိုလွန်သွားတော်မူခဲ့သည်။

ယခု သူသည် အီဘုန်းတော်ကြီးက အဘယ်ကြောင့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မှ စွာဓမ္မခံရသည်ကို နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့လေပြီ။

ကိုရင်ဆူကွန်သည် ထိုအတွင်းအားပညာရှင်အကြောင်းကို သိသဖြင့် ထိုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ လောဘရုဏ်တက်လာတော့သည်။ သူသည် ထိုကျမ်းကို ကမန်းကတန်းလျှို့ဝှက်သောနေရာတစ်ခုတွင် ဝက်လိုက်မိသည်။

သူသည် တစ်ကြိမ်မျှ ပစ္စည်းဝက်ခြင်ကိုမပြုလုပ်ဖူးသဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ်ခန့်ပြီး မျက်နှာနီရဲသွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၌လည်း ရွှေးများ ရွဲနေလေပြီ။

ကိုရင်ဆူကွန်သည် လိပ်ပြာမသန့်သောအလုပ်ကိုလုပ်မိခဲ့ပြီး အစရှိ အနောင်နောင်မဖြစ်ရန် လိုပေသည်တကား။

၁၈၈၁

အခန်း(၇)

စိုးစိုးသောမိန်းတလေး

ကိုရင်ဆူကွန်သည် ထိုအတွင်းအားကျမ်းကို အလွန်စိတ်စွဲမိသည်။ သို့သော် မဝတ်ဖြစ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားကျောင်း၏ဘုရားပွဲတော်နေ့ ကျင်းပမည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဘုရားကျောင်း၏ဘုရားပွဲတော်နေ့သည် အလွန်စည်ကား၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများ လာရောက်ကြသည်။ ဘုရားဖူးလာကြသည်။

ကိုရင်ဆူကွန်မှာ ဘုရားကျောင်းအတွင်း အမွှေးတိုင်ထွန်းရုန်း ပန်းကပ်ရုန်း ဆီမီးကပ်ရုန်း ဤသို့ဖြင့် ကိုရင်ဆူကွန်မှာ အားမလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ဘုရားဖူးများ ဝင်ရောက်ပြောနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ကိုရင်ဆူကွန်သည် ဘုရားဖူးများထဲမှ မိန်းကလေးတစ်

၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယောက်ကို အထူးသတိပြုမိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမိန်းကလေးသည် မျက်နှာကို အနက်ရောင်စာပေါ်နှင့် ဖုံးလွှမ်းထားနိုင်သော်လည်း ဈေးကိုယ်အလှကိုတော့ မဖုံးလွှမ်းနိုင်ပါချေ။

ထိုမိန်းကလေးသည် သူမအား ငေးကြည့်နေသာ ကိုရင်ဈေးကွန်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာလေ၏။

“ကိုရင် ကျွန်မ ဘယ်လောက်လှရင်ကောင်မလဲ”

ကိုရင်ဈေးကွန်သည် ယခု အသက်ဆယ်ခုနစ်နှစ်ပြည့်သည်အထိ မည်သည့်မိန်းကလေးနှင့်မျှ မဆက်ဆံခဲ့ဖူးပါချေ။ ထိုမိန်းကလေးက နီးနီးကပ်ကပ်ရုပ်ပြီး မေးမြန်းသောအခါ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

“ခါ... ခါ... လားခါ... ခါဆိုရင်တော့ အကာမလေးရဲ့သဘော... သဘော... အတိုင်းပါ”

မိန်းကလေးသည် ကိုရင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး မစ်နေရယ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုရင်ဈေးကွန်မှာစွက်ပြီး မျက်နှာကြီးမိုမြန်းသွားတော့သည်။

သူသည် ဤနေရာ၌ဆက်လက်နေလျှင် မိန်းကလေးက ဆက်လက်ပြီးမေးမြန်းသည်။ ထိုအခါ သူ့ရှိ၍ အနက်ရမည်း၊ ထိုအကြောင်းကိုသိသဖြင့် ဤနေရာ၌ဆက်လက်နေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထွက်ခွာသွားရန် ပြင်မိသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးက ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကိုဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ဥဌ်နီထုလိုက်ရာ ငင်းကျန်ခါးနှစ်ဆယ်ခန့် စားပွဲပေါ်သို့ပိတ်စဉ်

ခရုရုငြင်းသောသိုင်းကောရာဝ် (စဉ်-၁) ❀ ၇၉

ကျလာလေတော့၏။

စားပွဲပေါ်တွင် အလွန်စာအုပ်နှင့်စုတ်တံကိုထားရှိရာ သူမသည် အလွန်စာရင်းစာအုပ်နှင့် စုတ်တံကိုဆွဲယူလိုက်တော့၏။ သူမ၏အလှဌေးကို အလှူစာအုပ်တွင် ရေးသွင်းလိုက်။

ထို့နောက် အလွန်စာရင်းစာအုပ်တွင် ‘စုစုအင်း’ဟူသော အမည်ကို ရေးသွင်းလိုက်တော့သည်။ သူမ၏လက်မှောင်းများ ဖြူဖွေးနုနယ်လှသလို အရေးအသားကလည်း အလွန်ပင် လှပနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

အလှရင်များသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများသဖြင့် မည်သူမျှ ခါး(၅)ပြာပြည့်အောင် မလှအံ့နိုင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် စုစုအင်းဆိုသောမိန်းကလေးက ဘက်အပြားနှစ်ဆယ်လွှဲဒါနီသောအခါ ဈေးကွန်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ကိုရင်ဈေးကွန်၏ တေး၌ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများရောက်ရှိနေကြလေပြီး ဘုန်းတော်ကြီးများက လက်အုပ်ချီ၍ သာဓုခေါ်ကြလေ၏။

ကိုရင်ဈေးကွန်မှာ အခြားသို့ထွက်သွား၍ မဖြစ်တော့ပါ။ သူသည်လည်း ထိုအုပ်ကြား၌ လက်အုပ်ချီ၍ သာဓုခေါ်ရတော့သည်။

“အင်... ဒီကောင်မလေးနဲ့အပြုအမူက တူခြားသလို နာမည်ကလဲတူခြားသွားပါကလား”

စုစုအင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများက လက်အုပ်ချီ၍ သာဓုခေါ်နေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ သူမကလေးက ပျာကယာလက်အုပ်ချီခါးရုပ်ပြုလိုက်ရသည်။

စုစုအင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များကိုကျော်
မြတ်ပြီး အခြားတစ်ဖက်သို့လျှောက်သွားတော့၏။ ထိုသို့လျှောက်
သွားစဉ် သူသည် ကိုရင်ချွေ့ကွန်ကိုကြည့်ကာ တီးတိုးပြောလေ၏။
“ကိုရင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ကိုရင်ချွေ့ကွန် ဆတ်နေပြန်သွားသည်။

သူဘုရားကျောင်းထဲဝင်ရောက်လာပြီးသောအခါမှ စက
တည်းက ဇင်းကျန်ဒေသတာသာစကားဖြင့် ပြောခဲ့၏။ ယခုနောက်
သုံး ပြောလိုက်သောစကားများ တရုတ်တာသာစကားဖြစ်နေသည်။
ထို့ကြောင့် ကိုရင်ချွေ့ကွန်သည် ထိုမိန်းကလေးကိုအရမ်းခိုတ်ဝင်စား
သွားသည်။

သူမသည် ထိုစကားကိုပြောပြီးသည်နှင့် လူအများကြား
လျှောက်သွားတော့သည်။ မကြာမီ သူမ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ကိုရင် ချွေ့ကွန်သည် သူမကို ငေးကြည့်နေသော်လည်း မ
တွေ့ရတော့ပေ။

ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းဝင်းမှာ လွန်စွာကြီးကျယ်လှသည်
ဘုရားဖူးများ တည်းခိုရန် အဆောက်အဦးများအဖြစ် တရားထိုင်ရန်
အဆောက်အဦးများလည်း ရှိပေသည်။ ထို့အပြင် ဘုရားဖူးများ အ
ပန်းဖြေရန် ဥယျာဉ်လည်းရှိပေ၏။

ဗုဒ္ဓတာသာဝင်အများစုသည် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့် ဥ
ယျာဉ်ထဲသို့သွားကြသည်။ ဥယျာဉ်ထဲ၌ အပန်းဖြေကြတော့သည်။

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်သောအခါ ကိုရင်ချွေ့ကွန်သည် အား
လပ်လာတော့သည်။ မနက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ပန်းသီးများလဲလှယ်ရ

ခြင်းနှင့် ဆီမီးတိုင်းအမွှေးတိုင်းများ ထွန်းညှိရန်အတွက် သူပြင်ဆင်
ပေးနေရသည်မဟုတ်ပါလော့။

သူသည် ဘုရားခန်းမထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့စေတနာ
နားယူရပေမည်။ သူ မနားမနေအလုပ်လုပ်သဖြင့် အနည်းငယ်ပင်
ပန်းသလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

“ကိုရင်ချွေ့ကွန်... ကိုရင်ချွေ့ကွန်”

သူ့အမည်ကိုခေါ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အီ
ဘုန်းတော်ကြီးက လက်ယပ်ပြနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူသည်
ဘုန်းတော်ကြီးရှိရာသို့အလွင်အမြန် သွားရလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးအနီးသို့ရောက်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီး
ဘေခ့် ဇာပဝါအနက်အုပ်ထားသော မိန်းကလေးရှိနေကြောင်းလည်း
တွေ့လိုက်ရ၏။ ချွေ့ကွန်ရင်ထဲ၌ တုန်ခါသွားလေ၏။

အီဘုန်းတော်ကြီးအား ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ရ၏။

“ဘာများအလိုရှိပါသလဲ ဘုရား အမိန့်ရှိပါဘုရား”

အီဘုန်းတော်ကြီးက ဇာပဝါအနက်လွှမ်းအုပ်ထားသည့်
မိန်းကလေးအား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ကိုရင်ချွေ့ကွန်... ဟောဒီဒီကာမလေးကို ဘုရားကျောင်း
ဝင်းထဲ၌အောင် လိုက်ပို့ပေးလိုက်ခမ်းပါ။ ဒကာမလေးဘုရားကျောင်း
ရှ်အောင် လျှောက်သွားရင်တော့ မနက်မိုးလင်းမျှပြည့်ခုံလိမ့်မယ်။
ဘုရားကျောင်းဝင်းက ကျယ်လွန်းတော့ တော်ရုံတန်ခုံကြည့်ရုံ
မရဘူး”

အီဘုန်းတော်ကြီးက မိန်းကလေးအားလှည့်ပြောလိုက်

၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လေ၏။

ကိုရင်ဇွဲကွန်က....

"တပည့်တော်... တပည့်တော် မအားလပ်ပါဘူး ဘုရားဟို... ဟို"

အမှန်တော့ ယင်းကဲ့သို့ ဒကာ၊ ဒကာမများကို ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်း လိုက်လံပြုရသော တာဝန်သည်အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သာ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏တာဝန်သာဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ရွယ်သော ကိုရင်ဇွဲကွန်မဟုတ်ပါ။

ယခုမှာ ဘုရားပွဲတော်ရက်ဖြစ်နေသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်ဇွဲကွန်မှာ မည်သူ့မျှမအားလပ်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် ခေတ္တအားလပ်ပြီး ထွက်လာသောကိုရင်ဇွဲကွန်အား အီစဘုန်းတော်ကြီးက လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်ရုံရသည်။

ကိုရင်ဇွဲကွန်သည် မိန်းကလေးအား မကြည့်ဘဲ သူ့အား လျှောက်ထားနေသည့် အီစဘုန်းတော်ကြီးအား ကြည့်၍ ပြုံးလေ၏။

"မင်းကိုမိုင်းတာ အကြောင်းရှိပါတယ်၊ မင်းဟာ မကြာခင်မှာ လူထွက်တော့မယ် လူ့ တာဝန်ကြီးကြီးမားမားလဲ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါမိုင်းသလို လုပ်ပါ"

အီစဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုမျှသာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

ကိုရင်ဇွဲကွန်သည် မိန်းကလေးများနှင့် ထိတွေ့ရင်းနှီးခဲ့ဖူးခြင်း လုံးဝမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများနှင့်လုံးဝမဆက်ဆံလိုပါ။ မိန်းကလေးနှင့် မဆက်ဆံခွင့်မရှိလျက် မိန်းကလေးနှင့်ဆက်ဆံ

သရုပ်ခြင်းသောသိုင်းတရား (ခွဲ-၁) ❀ ၈၃

နေရသဖြင့် ကိုရင်ဇွဲကွန် စိတ်ညစ်သွားသည်။

"ဒုက္ခပါပဲ"

သူသည် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ညည်းညူလိုက်မိသည်။ သူသည် မိန်းကလေးအား စကားပြောရမည်ကိုရက်နေသဖြင့် မျက်နှာလွဲနေလိုက်သည်။

"ကိုရင်က ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲ"

ထိုအခါကျမှ ကိုရင်ဇွဲကွန် လှည့်ကြည့်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။ မိန်းကလေးက တရုတ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသောမှာ စင်းကျန်သောဖြစ်သဖြင့် စင်းကျန်သောဘာသာစကားသာ အသုံးပြုကြသည်။ တရုတ်ဘာသာကိုအသုံးမပြုကြချေ။

ကိုရင်ဇွဲကွန်က....

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဪ... ကိုရင်က တရုတ်ဘာသာစကားလဲ တတ်တာကိုး"

"ကျုပ်က တရုတ်ပါ၊ တရုတ်စကားပြောတတ်တာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး"

ဓနုအင်းသည် ကိုရင်ဇွဲကွန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံကြည့်လေ၏။ ဓနုအင်း အနီးကပ်ကြည့်ရသောအခါ ပျော်ကြည်သောရုပ်ပုံက သူ့နှာခေါင်းကိုတိုင်းဝင်လာတော့သည်။ ကိုရင်ဇွဲကွန်အား ခြေရုတ်မှားသလို ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ကျွန်မကို ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲ လိုက်ပြပါ”

ကိုရင်ဇူကွန်သည် ဓမ္မအင်း၏စကားအသုံးအနှုန်းကိုကြားရသောအခါ ထူးခြားသလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ဇွင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသည် စင်းကွန်နယ်ထဲတွင် အကြီးဆုံးဘုရားကျောင်းကြီးဖြစ်၏။ အကြီးကျယ်ဆုံးအခမ်းအနားဆုံး ဘုရားကျောင်းကြီးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် တိဘက်လူမျိုး မွန်ဂိုလူမျိုးများနှင့် မူလင်ဘာသာဝင်များပင် ဇွင်းကုန်းဘုရားကျောင်းကို ဘုရားနန်းတော်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြပေသည်။

ဤမိန်းကလေးကမူ ဘုရားနန်းတော်ဟု သုံးရိုးသုံးစဉ်မသုံးစွဲဘဲ ဘုရားကျောင်းဟုသာ ခေါ်ဝေါ်ပေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဤမိန်းကလေးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်ပါလေ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်ဘဲနှင့် အဘယ်ကြောင့်ဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာမိသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ငွေဒင်္ဂါနုနိဆယ် လွှဲခန်းရပါသနည်း။

ဇူကွန်သည် သောင်စဉ်ရေမရ တွေးတောရင်း ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်း လှည့်လည်ပြသရတော့သည်။

ဇူကွန်က ရှေ့မှလျှောက်သည်။ ဓမ္မအင်းက နောက်မှလိုက်သည်။ လှည့်လည်နေခဏ်အတွင်း မည်သူကမူ စကားမပြောကြပါ။ ဤသို့ဖြင့် ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။

“ဒီခန်းမကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆွမ်းစားဆောင်ပါ။ ကျုပ်တို့အားလုံး ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ကိုရင်ပေါင်း သုံးထောင်လောက် ဒီမှာပဲ

သရေခြင်းသောသိုင်းခဏရာဝ် (၀၅-၁) ❀ ၈၅

ဆွမ်းစားကြပါတယ်။ ဆွမ်းစားတဲ့ကိုယ်တော်တွေများလွန်းလို့ ခန်းမကြီးကိုအကျယ်ကြီးဆောက်ထားရပါတယ်”

ဓမ္မအင်းသည် ခန်းမအား လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏ခေါင်းကို ဟိုလှည့် ဒီလှည့်ဖြုလုပ်သဖြင့် ဇာပပါအနက်စသည်လွှပ်ရှားသွား၏။ မျက်နှာတော့ မပေါ်ပါပေ။

“သူ့ရဲ့ မျက်နှာလှသလား။ မလှသလားတော့ မသိဘူး။ သူ့လက်ကလေးတွေကတော့ ဖြူမွှေးနေတာပဲ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လဲလှတယ်။ မျက်နှာလဲ လှမှာပဲပဲလေ”

ဓမ္မအင်းက ပြောလိုက်၏။ သူမပြောသည်မှာ ရယ်စရာကောင်းသည်။

“ထမင်းစားခန်းက အကျယ်ကြီးပဲနော်။ ထမင်းမျက်တုံးအိုးက အတော့ကိုကြီးမှာ”

ကိုရင်ဇူကွန်သည် မီးရုံဆောင်ထဲသို့ မရောက်ဖူးပေ။ ထမင်းမျက်သည့်အိုးကြီးသည် ကြီးသည် ငယ်သည်ကိုမသိပါဘူး။

“ကျုပ်လဲ မသိပါဘူး။ တော်တော်ကြီးမယ်လို့ ထင်ပါတယ်” ဓမ္မအင်းသည် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ကြီးမှန်းတော့ ကွန်မလဲ သိတာပေါ့အဲ့နဲ့ ထမင်းမျက်တုံးရင်ကကော ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ရှိသလဲဟင်”

သူမ၏မေးခွန်းကို ဇူကွန်က မဖြေနိုင်ပြန်ပေ။

“ခါလဲ ကျုပ်မသိပါဘူးဗျာ။ များတော့ အများကြီးဖြစ်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆွမ်းစားတဲ့ကိုယ်တော်တွေက များလာမဟုတ်လား”

၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်ခန့်ရင်းအောင်

ဓုစုအင်းက ဟာခပ်ခပ် ရယ်မောလေတော့သည်။

“ရှင် ဘာသိတာရှိသလဲ”

ဈေးကွန်မှာ မျက်နှာနီမြန်းသွားသည်။

“စားဖို့ပဲ ရှင်သိမှာပဲ”

ဈေးကွန်မှာ မောင်းမပေနိုင်တော့ပေ။ ဈေးကွန် မောင်းမပေနိုင်မှန်းသိသောအခါမှ ဓုစုအင်း စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းသည်။

နောက်ဆုံး ကိုရင်ဈေးကွန်သည် ဓုစုအင်းအား ဘုရားကျမ်းစာခန်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားရန် သုံးခြံတ်လိုက်သည်။

ကျမ်းစာခွင့်ပတ်သက်လျှင် သူကောင်းကောင်းမြေနိုင်မည်ဟု ကိုရင်ဈေးကွန် ယုံကြည်မိသည်။

“က... သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကျမ်းစာခန်းကို သွားကြမယ်လေ”

ဓုစုအင်းက မောင်းယမ်းလိုက်၏။

“ဟင်္ဂအင်း... တော်ပါပြီ၊ အခုကြည့်ရတာတောင် မြေထောက် တော်တော်ညောင်းလာပြီရှင်၊ ထပ်ပြီး မကြည့်ချင်တော့ပါဘူး”

“အဲဒါအဆောင် နှစ်ဆောင်သုံးဆောင်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဆောင်အားလုံးကြည့်ရင် မိုးလင်းသွားမယ်လို့ အီစော့နိုးတော်ကြီး ပြောတာဟုတ်ပါတယ်”

ဓုစုအင်းက တွေ့ထွက်လေကြည့်နေပြီးမှ...

“ကိုရင် နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

‘သရဇုဩဇာသရဩဇာ (၆၆-၁) ❀ ၈၇

“ကိုရင်ဈေးကွန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ကိုရင်ဈေးကွန် ဘယ်အဆောင်မှာနေသလဲ”

“အရင်ကတော့ ကျောင်းဆိုင်ဆရာတော်က တခြားကိုရင်ခန့်ယောက်နဲ့အတူနေထိုင်ဖို့ အမိန့်ပေးထားတာ၊ အခုကျပ်က နောက်တစ်နှစ်မှာ လူထွက်မှာဆိုတော့ ဘုရားကျမ်းစာခန်းမှာ ပြောင်းနေရတယ်”

ဓုစုအင်းက မောင်းညှပ်လိုက်၏။

“ကျွန်းကို အခုလိုလိုက်ပို့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်းမကိုသွားခွင့်ပြုပါနော်”

သူမသည် ထိုစကားကိုပြောကာ မျှော့ခနဲလှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

ကိုရင်ဈေးကွန်သည် ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့်ကျွန်းရစ်ခဲ့၏။ သူမပျောက်ကွယ်သွားသောအခါမှ သက်ပြင်းမျှော်လေတော့သည်။

ဓုစုအင်းရှိနေသောအခါက သူသည် နေရာထိုင်ရခက်ပြီး မြန်မြန်ထွက်သွားပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ ဓုစုအင်းထွက်သွားသောအခါ သူသည် ဓုစုအင်းကိုရှိနေစေချင်ပြန်သည်။ အတော်ထူးဆန်းသော စိတ်ပေတကား။

သူ၏အတွေးများထဲတွင် သူမ၏ခပ်ခနဲရယ်ပုံ၊ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုဟန်ပုံတို့ကို မြင်ယောင်နေတော့၏။

ထိုစဉ် ဘုရားများမှာပါးသွားသဖြင့် အားလပ်မှုရသွားသော ကိုရင်ကြီး ကိုရင်လေးများသည် ဈေးကွန်အနီးသို့ ဝန်ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

သူတို့သည် ကိုရင်ကျွန်းနှင့် စုစုအင်းတို့ တတွဲတွဲ လျှောက်
သွားနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ပြင်ပမှလာသော စည်
သည်အကား၊ အကာမများကို သက်တော်ရှည်သော ဘုန်းတော်ကြီးများ
က လိုက်ပြသော အစဉ်အလာကို ကိုရင်လေး၊ ကိုရင်ကြီးများက
လည်း သိထားကြသည်။

ယခု ကိုရင်ကျွန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ဤအကာမလေး
နှင့် တတွဲတွဲ သွားလာနေရသနည်းဟု သို့လော သို့လော သံသယရှိ
သွားကြလေ၏။ သူတို့သည် အီစဘုန်းတော်ကြီးက အမိန့်ပေး၍ ကျွ
ကျွန်လိုက်ပြရသည်ကိုတော့ တစ်ယောက်မျှမသိကြပေ။

ထို့ကြောင့် ကိုရင်ကြီး၊ ကိုရင်လေးများသည် သူတစ်ဦး
ငါတစ်ဦးနှင့် ဆည်စွာ မေးမြန်းကြလေ၏။ သူတို့၏မေးခွန်းများ
အားလုံး စုစုအင်းနှင့်ပတ်သက်ကြလေ၏။

သူတို့စိတ်ဝင်စားကြသည်မှာလည်း အဆိုးမဆိုသာပါ။ အ
ဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ ကိုရင်ကြီး၊ ကိုရင်လေးများသည် ဤသို့
မာတုကမများနှင့် မည်သည့်အမျိုးမျိုး ဆက်စပ်ကြရသောကြောင့်ပေ
တည်း။ အချို့ ကိုရင်လေးများ၏အတွေးမှာ ကျွန်းလူဝတ်လဲပြီး မိန်း
မယူတော့မည်ဟု ထင်သွားကြလေ၏။

အချို့ ကိုရင်ကြီးများကမူ စုစုအင်းကို ကျွန်းမှတ်သူဟုပင်
ထင်မှတ်သွားကြလေ၏။ အချို့ ကိုရင်ကြီးများကမူ ငယ်စဉ်ဘဝမှ ဤ
ကျောင်းကြီးထဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ကျွန်း၏ဘဝကိုသိရှိကြ၏။
ထို့ကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဟု ငြင်းခွက်ထုတ်ကြသည်။

ကိုရင်လေးများကမူ ကျွန်း၏ဘဝကို မသိကြပေ။ သူတို့

ထင်ရာ မြင်ရာသာ မေးမြန်းကြလေ၏။

ထိုအခါ ကိုရင်ကျွန်းက...

“မင်းတို့ထင်တာ အားလုံးမှားတယ်။ အီစဘုန်းတော်ကြီးက
တာဝန်ပေးလို့ ငါက အဲဒါကမလေးကို ကျောင်းထဲလိုက်ပြရတာကွ၊
မင်းတို့မယ့်ရင် အီစဘုန်းတော်ကြီးကို မေးကြည့်”

ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ ဤအထဲမှ ကိုရင်ကြီးများပင်
အီစဘုန်းတော်ကြီးအား မလျှောက်မေးခံကြောင်း ကျွန်းသိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်း၏မျက်စိထဲ၌မူ စုစုအင်းသည်
အနိုင်ပေါ်နေ ဆဲဖြစ်ပါလေ၏။

၁၈၈

၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အခန်း(၈)

ဆရာတော်၏စစ်သင်ရက်

ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသည် ညဘက်၌ ဘုရားကျောင်း
ဆောင်အားလုံးမီးပွားထွန်းညှိထားသဖြင့် တထိန်ထိန်တည်းညီညွတ်
လွန်စွာ လှပနေတော့၏။

ဘုရားပွဲတော်ရက်အတွင်း ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်
များ စာမေးရတော့ပေး ထို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးအချို့နှင့် ကို
ရင်အချို့သည် အတိုးမျှ၍ အိပ်ကြလေ၏။

အချို့ကမူ စိတ်လက်သက်သာစွာဖြင့် ရယ်ရယ်မောမော
ကောင်းပြောနေကြသည်။

ထိုစဉ် ကိုရင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။ ထိုကို
ရင်လေးမှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က လက်တိုလက်တောင်းနိုင်
စေသော ကိုရင်လေးတည်း။

“ကိုရင်ချွန်ကွန် ဆရာတော်က အခေါ်နိုင်လောက်တယ်”

သရချင်းသောသိုင်းစောရောင် (၈၆-၁) ❀ ၉၁

ကိုရင်ချွန်ကွန်မှာ အံ့သြသွားသည်။

“တစ်နေ့ကပဲ ဂျီကိုခေါ်သေးတယ်၊ ဒီကနေ့ ထပ်ခေါ်တယ်
ထိုတော့ တော်တော်အံ့သြရောကောင်းတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ၊ မသိ
ဘူး”

ကိုရင်ချွန်ကွန်သည် လာခေါ်သည့် ကိုရင်လေးနောက်မှ ခပ်
သုတ်သုတ်လိုက်သွားရ၏။ ကိုရင်လေးက အရင်ဝင်လျှောက်သည်။
ကိုရင်လေးထွက်လာသောအခါ ကိုရင်ချွန်ကွန် ဝင်ရသည်။
ဆရာတော်သည် ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်နေလေ၏။
ကိုရင်ချွန်ကွန်သည် ပဆစ်တုပ်ထိုင်ပြီး ဦးချွန်ကွန်တော့လိုက်
လေ၏။

“မင်း မနေညက ဒီမှာအိပ်တယ် မဟုတ်လား”

ဆရာတော်က မေးလိုက်၏။

“ဘုရားပွဲတော်အတွက် ပြင်ဆင်ရေးများကိုအတွက် တ
ပည့်တော် ကိုရင်လေးများနဲ့ပဲ အိပ်လိုက်ပါတယ် ဘုရား၊ ဘုရားကျွမ်း
စာခန်းမှာ မအိပ်ပါဘူး ဘုရား”

ဆရာတော်၏အသံသည် တိုးသွား၏။

“မင်းအိပ်တဲ့ညက တယ်သူများဝင်လာသေးသလဲ”

ချွန်ကွန်ထိတ်လန့်သွား၏။ သူ့အပြောမှား၍ မဖြစ်ပေ။ အဲ
ဘုန်းတော်ကြီး၌ အပြစ်ကျရောက်မည်ဖြစ်ပြီး သူလည်း ကျမ်းစာစာ
အုပ်ကို ပြောင်းရွှေ့ထားမိသည် မဟုတ်ပါလော့။

ထိုအခါ ချွန်ကွန်မှာ ချက်ချင်း ပြန်မလျှောက်ထားနိုင်ဘဲ
တံတွေးနှင့်နေသကဲ့သို့ စိစားနေရလေ၏။

၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“သေသေချာချာ ခဏ်းစားမေး၊ ဘယ်သူဝင်လာသလဲ”

ဆရာတော်က ထပ်မံမေးလိုက်၏။

ချွေကွန်မှာ အတန်ကြာမှ ကောင်းပြောနိုင်သည်။

“ဘယ်သူဝင်လာတာမှ မတွေ့ရပါဘူးဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ပြုံး၍ မေါင်ညိုတ်လိုက်၏။

“ငါ့အမြဲတမ်းမတ်နေတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာနေရတယ်၊ အိပ်မယ့် နောက်တော့မှ တစ်ယောက်ယောက်က နေရာပြောင်းထားတာကိုတွေ့ရတယ်”

ဆရာတော်သည် သူ၏သင်္ကန်းအတွင်းမှ ကျမ်းစာအုပ်ကို ထုတ်ပြလေ၏။ ချမ်းချမ်းကျွမ်းကျွမ်းအတွင်းသားသိုင်းကျမ်းစာပါသော ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးစာအုပ်ပေတည်း။

“ငါ ဒီကျမ်းစာအုပ်ကိုတွေ့ဖို့ အချိန်တော်တော်ကုန်ခဲ့ရတယ်”

ချွေကွန်မှာနာမှာ ကွက်စနဲ့ပျက်သွားနေတာ့သည်။

“ဆရာတော်... တပည့်တော်မယူပါဘူး၊ တပည့်တော် အဲဒီစာအုပ်စင်နားတောင် မရောက်ခဲ့ပါဘူး”

ချွေကွန်မှာ အယောင်ယောင်အမှားမှား အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် ပြောကြားလေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က တဟားဟားဖြင့် ရယ်လေတော့၏။

“ချွေကွန် မင်းယုတယ်လို့လဲ ငါပြောပါဘူး၊ မင်း အဲဒီနေ့ကမှ အဲဒီကျမ်းစာခန်းမှာ အိပ်တာပဲ၊ ဒီကျမ်းစာအုပ်သာသနာကို လိုက်

သရူခြင်းသောသိုင်းအတုရင် (၉၆-၁) ❀ ၉၃

စားသူတွေရဲ့လက်ထဲရောက်သွားရင် အကောင်းဆုံးစာအုပ်ဖြစ်သလို မင်းရဲသွားရင်လဲ ငါက ဝမ်းသာမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းအတွက် အခြေခံကောင်းရသွားနိုင်လို့ပဲ”

ထိုကောင်းကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ချွေကွန်၏ရင်ထဲ၌ အတော်သက်သာသွား၏။ သူ့အယောင်ယောင်အမှားမှား ပြောလိုက်သောစကားထဲ၌ သူ့ကျမ်းစာအုပ်ကိုယူပြီး အခြားနေရာ၌ သွားထားသည်ကို ဝန်မမိခဲ့ခြင်းကိုလည်း သူ့ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

ဆရာတော်သည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။

ချွေကွန်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဆရာတော်အား မော့ကြည့်သည်။

“ချွေကွန် ဘုရားကျမ်းစာခန်းကို သွားကြမယ်”

ချွေကွန်မှာ ဆရာတော်ဘုရားနောက်၌ ကုတ်ကုတ်ကလေး ထရပ်သည်။ ဆရာတော်ရှေ့မှထွက်သွားသောအခါ ချွေကွန်လည်းနောက်မှလိုက်ပါသွားသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် ဘုရားကျမ်းစာခန်းသို့ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။ ဆရာတော်က ကျမ်းစာအုပ်ကိုထုတ်ပြီး ချွေကွန်အား ပေးလေ၏။

“ရှေး... ချွေကွန်၊ ကျမ်းစာအုပ်ကို ပြန်ထားလိုက်”

ချွေကွန်သည် ကျမ်းစာအုပ်ကိုလက်မီယူလိုက်သည်။ စာအုပ်စင်ရှိရာသို့ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ အတွေ့တစ်ခုသည် ဘုရားတရက် ဝင်လာလေတော့၏။ ထိုအတွေးဝင်လာသည့်အတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ ကျေးဇူးတင်သွားမိသည်။

၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဘုရား... ဘုရား၊ ငါ့ လက်မတင်လေး မှားတော့မလို့ပါလား”

သူ ဤသို့ပင် ရေတွဲတံမီလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာတော်သည် သူ့အမှားကို စောင့်မမ်းလိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဆရာတော် ကျမ်းစာအုပ်ပေးပြီးထားခိုင်းခြင်းမှာ ဣက္ခနိ၏အမှားကို စောင့်မမ်းခြင်းပင်။

အကယ်၍ ဣက္ခနိသည် ကျမ်းစာအုပ်ကို မူလနေရာသွားထားသည်ဆိုပါက ဣက္ခနိသည် ထိုစာအုပ်ကိုယူသူဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်သာ မူလနေရာကိုသွားနေခြင်းမဟုတ်ပါလား။

ထိုအတွေးစင်လာသည်နှင့် ဣက္ခနိသည် လက်ကမ်းမီရာ ခင်တန်ခုတွင် စာအုပ်ကိုတင်လိုက်လေတော့၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကြည့်နေ၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ... မင်းထားတာ နေရာမှားနေပြီ”

“ဘယ်နေရာမှာ ထားရမှာလဲဘုရား”

ဆရာတော်က လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“မင်းထားတဲ့ခင် မှားနေပြီ၊ မင်(၇)မှာ ထားရမှာလေ”

ဣက္ခနိသည် ခင်(၇)ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ကျမ်းစာအုပ်ကို အပေါ်ဆုံးအတန်းအစွန်ဆုံးမှ ယူလာခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူသည် တတိယအဆင့်၌ ပြန်တင်လိုက်လေ၏။

ဆရာတော်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သရဖူခြင်းသောအလိုင်စောရင် (၉၆-၁) ❀ ၉၅

“မဟုတ်ဘူး... မင်းထားတာ နေရာမှားနေပြီ၊ အပေါ်ဆုံးတန်းက အစွန်ဆုံးနေရာမှာ ထားရမှာ”

ဣက္ခနိသည် ဆရာတော်ပြောသည့်အတိုင်း စာအုပ်ကို သူ့မူလနေရာ၌ ထားလိုက်တော့သည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း...

“နောက် ဒီစာအုပ်ကို ယူတဲ့သူတွေ့ရင် ငါ့ကိုလာပြောပါကြားလား”

“တင်ဖို့ဘုရား”

“ခနက ငါပြောတဲ့အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့မှလျှောက်မပြောနဲ့ ကြားလား”

“တင်ဖို့ဘုရား”

“ကဲ... မင်းလဲ ဟို ကိုရင်တွေဆီမှာ သွားအိပ်မယ် မဟုတ်လား၊ ငါလဲ သွားတော့မယ်”

ဣက္ခနိသည် ဆရာတော်အား ဦးခိုက်ရှိမိပြီး ဘုရားကျမ်းစာခန်းမှထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဆရာတော်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကုန်ရစ်ခဲ့၏။

ဣက္ခနိသည် စောစောက သူနှင့်ကောင်းပြောနေသည့် ကိုရင်များရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်ရွံ့မှုများ နိမ့်နေသည်။

“ဒီစာအုပ်ကို ငါသေသေရာရာ ဝှက်ထားခဲ့တာ၊ ဒါကို ဆရာတော် ရွာတွေ့သွားတယ်၊ သူဟာ ဒီစာအုပ်ကို ငါယူတယ်ထင်လို့ ငါ့ကိုစမ်းသပ်တာပဲ”

၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းစောင့်

ချွေကွန် ခေါင်းထဲသို့ အခြားအတွေးတစ်ခု ဝင်လာတော့သည်။

“ဒီစာအုပ်ကို တန်ဖိုးမရှိမှန်း ဆရာတော်သိတယ်၊ ဒီလိုသိရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူ့နေရာမှာ သူပြန်ထားရသလဲ”

သူသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းအား ကြောက်ရွံ့လာလေတော့၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤချင်းကုန်း ဘုရားကျောင်း၏ သိက္ခာသမာဓိအရှိဆုံးသော ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးတို့၌ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုယ်စီရှိနေသောကြောင့်တည်း။

သူသည် လူဝတ်လဲရန် ဆန္ဒပြုပြင်းထန်လာတော့သည်။ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းအတွင်းမှ မြန်မြန်ထွက်လေ ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး၏လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် မြန်မြန်ကင်းလေဖြစ်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ချွေကွန်သည် ကိုရင်လေးများရှိရာသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ခိုးရိမ်မှုတို့ဖြင့် ပြည့်နေပြီး တိတ်ဆိတ်ခွာဝင်ထိုင်သည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ကိုရင်လေးများကြားတွင် ကိုရင်ချွေကွန်အသံသာ ကြားနေရသည်။ ယခု ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ပေ။

ချွေကွန် ခဏ်းစားနေသည်။

ပထမဆရာဖြစ်သူက သူ့အား လူဝတ်လဲရန် အတင်အကူပေးတတ်တော့မည်။ ဒုတိယကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က သူ့ကို ဘဝအဖြစ်မှန်ကို ပြောပြခဲ့သည်။ တတိယအီစဘုန်းတော်ကြီးက

သရဇ္ဈာန်သောသိုင်းခဏရာဇ် (၈၆-၁) ❀ ၉၇

ကျမ်းစာကိုမီးပြီး ကူးယူခဲ့သည်။ စတုတ္ထကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က သူ့အား ကျမ်းစာအုပ်ကို သူ့ယူမယူခပ်သိမ်းတို့ကို ခဏ်းစားမိခဲ့သည်။

သူသည် ဤဘုရားကျောင်းသို့ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ (၁၇) နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ထိုဆယ့်ခုနစ်နှစ်အတွင်း ဆရာဖြစ်သူ၏လုံ့လကုန်သိုင်းပညာသင်ယူသောကိစ္စတွင်သာ စိတ်ညစ်ခြင်း၊ စိတ်ရှုပ်ခြင်း ရှိခဲ့ပါသည်။ အခြားဘာကိစ္စတစ်ခုမျှ စိတ်ညစ်ခြင်း၊ စိတ်ရှုပ်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ယခုတော့ သူ့ စိတ်ညစ်ရာလေးခုကို ပြန်ခဏ်းစားနေရပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုရင်လေးများက သူ့အနီးသို့ခဏ်းစားဝင်ရောက်လာကြလေပြီ။

“ကိုရင်ချွေကွန် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ဆုလိုက်လို့လား”

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ဘာအကြောင်းနဲ့ ဆုလိုက်သလဲဟင်”

“ကိုရင်ချွေကွန်... ဘုရားဝေယျာဝဇ္ဈလုပ်တဲ့နေရာမှာ တာဝန်လစ်ဟင်သွားလို့ ကိုရင်ချွေကွန်ကိုဆုတာလား”

သူတို့သည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ဆုလိုက်သဖြင့် ကိုရင်ချွေကွန်၏မျက်နှာ မသာယာမြင်ဖြစ်သည်ဟု တွက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုရင်ချွေကွန် သက်မြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ ဒီကနေ သွားတော့မှာပဲ၊ အလွန်ဆိုးနေရင် တန်ခိုးပင် ငါနေတော့မှာပဲ၊ မမို့ခင် သူတို့နဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ပျောက်ကြွေးခွင့်

၉၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နေသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ကိုရင်ချွေကွန်သည် ဤသို့ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အရသည်နှင့်ချွေကွန်သည် အပူရစ်ကိုဟန်လုပ်ပြီး ပြီးလိုက်ရတော့သည်။

ကိုရင်များမှာ လူငယ်လူရွယ်များဖြစ်ရာ မကြာမီ ချွေကွန်သည်လည်း ရယ်ရယ်မောမော ဝိုင်းပွဲပြောဆိုနေတော့သည်။

ဘုရားပွဲပြီးစီးသွားသည့်တစ်ရက်တွင် ချွေကွန်သည် သူ၏ဘုရားကျမ်းစာခန်းတွင် အိပ်နေ၏။

“အင်း... ဝီည အီတော့နီးတော်ကြီးစာများ လာကူးသွားလော့မသိဘူး”

သူသည် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည်။

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နဲ့ အပြုအမူဟာ တော်တော်ထူးခြားတယ်။ ကျမ်းစာအုပ်ကို ခိုကြည့်တဲ့လူရှိပါလျက်နဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ကို သိမ်းမထားဘဲ တာကြောင့် ကျမ်းစာခန်းထဲမှာ ပြန်ထားရတာလဲ”

သူသည် တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

လူသည် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားနေသဖြင့် မအိပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

“တုံ... တုံ”

အုန်းမောင်းခေါက်သံနှစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ သူ

သရေခြင်းသောသိုင်းကရာဇ် (၉၆-၁) ❀ ၉၉

အိပ်ချင်လာတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကြိန်လမ်းဆီမှပေါ်ပါးသော မြေသံကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

ချွေကွန် အိပ်ချင်စိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သူသည် တံခါးခေါ်သို့သာ ကြည့်နေတော့သည်။

“ဂဏီ”

ဘုရားကျမ်းစာတံခါးပေါ်သည် ပွင့်သွားလေ၏။ အီတော့နီးတော်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ချွေကွန် ကောင်းစွာသိလိုက်၏။

အီတော့နီးတော်ကြီးသည် ထုံးစံအတိုင်း ချွေကွန်အိပ်မအိပ်လာရောက်စုံစမ်း လေ၏။ ထို့နောက် ချွေကွန် အိပ်ပျော်နေသည်ဟု ယူဆကာ ချွေကွန် ၏အိပ်ကြောကိုလာရောက် ထိုးဝိတ်လေ၏။

ချွေကွန်ကလည်း ယမန်နေ့ကအတိုင်းပင် အိပ်ကြောကို အတွင်းအာမြှင့် ကာကွယ်ထားလေ၏။

အီတော့နီးတော်ကြီးသည် ချွေကွန်ကို အထင်သေးပြီး သေမှာစွာ မစစ်ဆေး၍သာ အိပ်ပျော်နေသည်ဟုသာ ထင်မြင်ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း အကြောဝိတ်ပါက ချွေကွန်အတွင်းအာမြှင့် ခုန်နေကြောင်းသိမည် ဖြစ်သည်။

“ယခုတော့ အိပ်လျှင်ပြီးရောဟူ၍ အကြောထိုးဝိတ်လိုက်သည့်အဆင့်ရှိသဖြင့်သာ သူမသိမြင် ဖြစ်ပေသည်။

အီတော့နီးတော်ကြီးသည် ကျမ်းစာအုပ်ကိုယူပြီး စားပြုရသို့သွားလေ၏။ မီးအိပ် မီးစာကို မြှင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ချွေကွန်သည် အီတော့နီးတော်ကြီးကို ကြည့်နေ၏။ အီတော့နီးတော်ကြီး၏မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းအေးရာနေကြောင်း

၁၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစာအုပ်

တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် သုယုလာသော မင်တောင့်၊ စုတ်တံနှင့် စက္ကူကို ထုတ်ယူပြီး ကျမ်းစာကိုကူးရေးလေတော့၏။ ကူးရေးရင်း အီဘွန်းတော်ကြီး၏မျက်နှာသည် ပြုံးနေလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ စွာဘက်သို့မှ ချွေးအူသုံး ချွေးဟောင်သံကို ကြားရပြီးနောက် ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

အီဘွန်းတော်ကြီးမှာမှ ခဉ်းစားလိုက်၊ ရေးကူးလိုက်ပြုလုပ်နေလေ၏။

ဈေးကွန်က တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအခါ အီဘွန်းတော်ကြီး၏မျက်နှာသည် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်လာတော့၏။ ထို့နောက် မျက်မှောင်ကုပ်လာတော့သည်။

“အတိုင်းလေ့ကျင့်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပျံ့လဲ”

အီဘွန်းတော်ကြီးသည် ဆက်လက်မကူးတော့ပေ။ သူခဉ်းစားနေကြောင်း ဈေးကွန်သိပေသည်။

‘သူ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မရေးတာလဲ’ ကျမ်းစာအုပ်ထဲမှက အတွင်းအားသိုင်းကျမ်းကိုရေးထားတာ မရှင်းလို့လား။ အဲမှမဟုတ်ရင် သူ နားမလည်လို့လား။”

သူတွေ့နေစဉ်မှာပင် အီဘွန်းတော်ကြီး၏အသံကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်ကူးရေးထားလိုက်မယ်၊ နောက်မှ အဆက်အစပ်ကိုကြည့်မယ်”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရာရစ် (၆၅-၁) ❀ ၁၀၁

အီဘွန်းတော်ကြီးသည် မေါင်းစုံ၍ရေးကူးနေလေတော့သည်။ ထိုစဉ် စင်္ကြန်လမ်းအပြင်မှ မြေသံသဲ့သဲ့ကိုကြားရလေတော့၏။

ဈေးကွန်သည် ထိုမြေသံကိုကြားသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားသည်။ အီဘွန်းတော်ကြီးကိုကြည့်လိုက်သောအခါတွင်လည်း ထိုမြေသံကိုကြားကြောင်း ဈေးကွန်သိရသည်။

အီဘွန်းတော်ကြီးသည်မြေသံကိုကြားလျှင် ကြားရှင်းကျမ်းစာအုပ်ကို လွှင့်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်သည်။ ဆေးမင်တောင့် စက္ကူနှင့် စုတ်တံတို့ကိုလည်း သိမ်းလိုက်သည်။

“ခုနိမ်း၊ ငါ့ကိုကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ယူပေးဇမ်း”

ဆရာတော်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ အီဘွန်းတော်ကြီးထိတ်လန့်သွားသည်။ သူသည် ကျမ်းစာအုပ်ကို မူလနေရာသို့ ကမ်းနားကနား ထိုးထည့်လိုက်၏။ စာအုပ်သည် သူ့မူလနေရာသို့ပြန်မဝင်ဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စ အပြင်ထွက်နေ၏။

အီဘွန်းတော်ကြီးသည် စာအုပ်ကိုအသံသို့ပြန်သွင်းရန် အဓိန်မရတော့ပေ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်လာနေချေပြီ။

အီဘွန်းတော်ကြီးသည် ပြုတင်းပေါက်ကိုထွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ထိုအပေါက်မှခုန်ထွက်သွားသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် အီဘွန်းတော်ကြီးနှင့်

သီသီကလေး လှဲသွား၏။

ဈေးကွန်သည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ပြောသည့် အရင်ခန့်

၁၀၂ ❀ စာအုပ်သိုလ်ခေလင်းအောင်

ဝမ်းကို ကြည့်သည်။ ဆရာတော်တစ်ပါးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ ကိုရင် ခုန်ဝမ်း ပါမလာပါ။ ပါမလာဘဲနှင့် အဘယ့်ကြောင့် ခုန်ဝမ်း ပါကို ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ယူပေးခမ်းဟု ဆရာတော်ပြောရသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာပြီးသည်နှင့် နံပါတ် (၇) စာအုပ်စင်၏အပေါ် ဆုံးထပ်အတန်းကို မော့ကြည့်လိုက်တော့သည်။

ဆရာတော်သည် ဓရာ၏ထုထောင်ခြင်းကိုမိနေရပေပြီ။ ပါးရေ နားရည်များ ထွန်နေပေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုဓရာရုပ်သွင်တွင် ကျေနပ်သောအပြုသည် မပေါ်လာလေ၏။

ချွေကွန်သည် ဆရာတော်ပြီးသည်ကိုနားမလည် သဘောမပေါက်ဘဲရှိသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် စာအုပ်စင်ပေါ်မှ ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးစာအုပ်ခြေရာလက်ရာ ဖျက်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး အဘယ့်ကြောင့် သဘောကျနေပါသနည်း။

ခုန်ဝမ်းမပါပါတ်လျက် အဘယ့်ကြောင့် ခုန်ဝမ်းအား ကျမ်းစာအုပ်ယူပေးရန် ပြောရသနည်း။

သူသည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုကြည့်လိုက်၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏မျက်ဝန်းအနံ့သည် အလွန်စူးရှတောက်ပကြောင်းကို ချွေကွန် အလွန်အံ့ဩဖွယ်ရာတွေ့ရှိရသည်။

ချွေကွန် ရင်ထိတ်သွားသည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ သိုလ်ပညာသည်သာ အီတော့နီးတော်ကြီးထက်သာမည်ဖြစ်ကြောင်း

သရဖူခြင်းသောသိုလ်ခေလင်းအောင် (၆၆-၁) ❀ ၁၀၃

ချွေကွန် ခန့်မှန်းနေလေ၏။

ချွေကွန်ခန့်မှန်းနေစဉ် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ဘုရားကျမ်းစာခန်းအား လှည့်မြန်စွာ လှည့်ပတ်ပြီးလေပြီ။ ဆရာတော်၏ ကိုယ်မော့ပညာမှာ လွန်စွာကောင်းလှ၏။ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ လျှောက်နိုင်လေသည်။ ဘုရားကျမ်းစာခန်းတစ်ခုလုံးသို့ လှည့်ပတ်ပြီးသောအခါ ဆရာတော်သည် စာအုပ်စင်နံပါတ် (၇) သို့မြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

သူလှည့်ပတ်ကြည့်သောအခါ အိပ်ပျော်နေသော ချွေကွန်မှ တစ်ပါး မည်သူ့ကိုမှမတွေ့ရချေ။

ဆရာတော်သည် ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးစာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်မောနေတော့၏။

"အီ... အီ... မင်းမော့ရုံ ဒီတော့မှာပေါ့"

ချွေကွန်သည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏စကားကို နားမလည်သော်လည်း အီတော့နီးတော်ကြီးကိုမှ အမူးလုပ်လိုက်သည်ကိုမှ နားလည်သဘောပေါက်လေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏မျက်နှာပေါ်၌ မူလကြည့်ညိုဖွယ်အမူအရာများ မြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဆရာတော်၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး၌ အကြင်နာတရား မေတ္တာတရားများ ပြည့်လွန်းလာသည်။

သူသည် ချွေကွန်အိပ်နေသည့်နေရာသို့ လျှောက်လာလေ၏။ ချွေကွန်မှာ မျက်မိကိုနိမိတ်ထားရလေ၏။

"အီ... သူ့ကိုအိပ်ကြောင်တံထားရုံရတယ်၊ ဒီလိုသာတစ်ည

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သရေခြင်းသောသိုင်းဒဏ်ရာခံ (ခွဲ-၁) ❀ ၁၀၅

တစ်ခါ အိပ်ကြောပိတ်ရင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထိခိုက်နိုင်တယ်"

ဆရာတော်သည် "ဈာန်ကိုကြည့်၍ တီးတိုးပြောနေ၏။
ဆရာတော်က ဆက်ပြောနေ၏။

"သူ့ကို ဒီအခန်းမှာထားရင် အိပ်လက်ချက်နဲ့သူ့ရောက်
သွားနိုင်တယ်။ နက်ဖြန်ကစပြီး သူ့ကိုနဂိုမူလအခန်းမှာပဲ ပြန်အိပ်ခိုင်း
မယ်"

ဆရာတော်သည်ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် မီးအိမ်မီးကိုပြန်ချ
လိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းတံခါးကိုပြန်ဖွင့်ကာ ပြန်လည်ထွက်
ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါ အပြင်၌ကြယ်ကလေးများအရောင်သည် လင်း
လက်နေလေ၏။ တံခါးပြန်ပိတ်သွားသောအခါ ကြယ်ရောင်လည်း
ပျောက်သွားလေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် အီဘုန်းတော်ကြီးအပေါ်
ကရုဏာ မေတ္တာအကြင်နာဖရှိသော်လည်း ဈာန်အပေါ်တော့ စေ
တနာထားမှန်း သိသာပါသည်။

သို့သော် ထိုဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး၏ လျှို့ဝှက်မှုကို ဈာန်
ကြောက်နို့မိသည်။ မည်သို့ဆက်စပ်နေမည်မှန်း မသိသဖြင့် ဝိရှိစိုး
ရှင်မိလေသည်။

ဆရာတော် အခန်းတံခါးဖွင့်ထွက်သွားပြီး တံခါးပြန်ပိတ်
သည့်အချိန်အထိ ဈာန်သည် အိပ်ခွင်ယောင်ဆောင်ရတော့သည်။

၁၀၅

အခန်း(၉)

သေထုံးခြင်း

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထွက်သွားပြီး အတန်ကြာသော အ
ခါမှ ဈာန်အိပ်ရာမှထသည်။

အိပ်ရာထပြီး ဈာန်သည် တံခါးပေါက်သို့ထွက်ကြည့်
သည်။ စင်္ကြန်လမ်း၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိကြောင်း သေချာ
သောအခါမှ နီပါတ်(၇)စာအုပ်စင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာတော့သည်။
သူသည် ရှေးဦးစွာ မီးအိမ်မီးစာကိုဖြင့်သည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှ
ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးစာအုပ်ကို ယူမတ်သည်။

အဓိကအားဖြင့် နှစ်နှစ်ကလေးအတွင်းအားများလေကုန်

၁၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရာ စာသားများဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လှန်သည်။

သူသည် မီးအိမ်အနီးသို့ကပ်ပြီး သေချာစွာကြည့်သည်။ ပထမ၌ ထူးခြားချက်မတွေ့ရချေ။ နောက်မှ ထူးခြားချက်ကိုတွေ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း လက်ရေဖျာ ဂျွေစာရွက်များမှ လက်ရေနှင့်မတူသောအချက်ကို ဈာန်ကိုင်တွေ့ရလေ၏။

အကယ်၍ သေသေချာချာမကြည့်လျှင် ဤအချက်ကိုမတွေ့နိုင်ပေ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် အတယ်ကြောင့် 'ကျမ်းတင်မုချီ'လက်ရေကိုတုပြီး ရေသားဖြည့်ခွက်ထားရပါသနည်း။

သူသည် ကျမ်းစာကိုဆက်လက်ဖတ်ရှုလေရာ ဆရာတော်၏ရည်ရွယ်ချက်ကို လုံစာသဘောပေါက်နားလည်သွားလေတော့၏။

သူသည် ဤကျမ်းစာအုပ်ကို မိမိအခန်းထဲသို့ကူးယူရန် ယူမသွားဝံ့ပါ။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ ထိုကျမ်းစာများအပေါ် ထားရှိသော သဘောထားကို သိပါသည်။ ဆရာတော်သည် ထိုကျမ်းစာများအပေါ် လွန်စွာအလေးအနက်ထားသည်။

အကယ်၍ ထိုကျမ်းစာများ ကိုစစ်ဆေးသောအခါ ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ပျောက်နေသည်ကိုတွေ့ပါက ပြဿနာအကြီးအကျယ် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ကျမ်းစာများ သူ့နေရာနှင့်သူ မရှိသဖြင့် ပြဿနာဖြစ်ပွားပွားသည်ကို ဈာန်ကောင်းစွာ ဖတ်မိလေ၏။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က အခြစ်အပျက်ကို ဈာန်ကိုင်ဖြန့်ဖြင့်ယောင်လာသည်။

ကိုရင်တစ်ပါးသည် ကျမ်းစာအုပ်ကိုယူဖတ်ပြီး ပြန်မထား

သရဲရဲခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၆၆-၁) ❀ ၁၀၇

ပေ။ ထိုကိုရင်သည် (၇)ရက်အတွင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းသေဆုံးသွားရှာသည်။ ကိုရင်သည် ကျန်းကျန်းမာမာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ထိုကိုရင် အဘယ့်ကြောင့် သေဆုံးခြင်းအကြောင်းရင်းကို စွာမရခဲ့ချေ။ ယခု ဈာန်ကိုင်သည် ထိုအကြောင်းကိုတွေ့မိပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းထာသွား၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကျမ်းစာအုပ်ကိုယူမသွားရဲဘဲ နေရာတွင်ပင် ထိုင်၍ဖတ်ရတော့၏။

သို့သော် သူ့စိတ်ထဲ၌မူ ဆရာတော်၏လက်ထဲ၌ရှိသော ကျမ်းစာအစစ်ကိုဖတ်ရှုလိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်နေလေ၏။ နံနက်လင်းခါနီးသောအခါ ဈာန်ကိုင်သည် ကျမ်းစာကိုပြန်ထားပြီး အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

နံနက်လင်းသောအခါ ဈာန်ကိုင်သည် အစိုနံ့မှနံ့ပင် နိုးလာလေ၏။ သူသည် သူ၏ဆရာဖြစ်သော လုံကုသင်ကြားပေးထားသော အတွင်းအားလေ့ကျင့်နည်းကိုလေ့ကျင့်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အား ကျမ်းစာသင်ကြားခွင့်မှ ဇွင့်လွှတ်လိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။ သူသည် မကြာမီ လူဝတ်လဲတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် ဆရာတော် အခန်းမှ ကိုရင်လေး ဧရာဂ်ရှိလာလေ၏။

"ကိုရင်ဈာန်ကိုင်"

ကိုရင်လေးက ခေါ်လိုက်၏။

"ဘာလဲ ဆရာတော်က ခေါ်ပြန်ပါလား"

၁၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကိုရင်လေးက မေါင်ညိုတ်၏။

“ဟုတ်တယ်... ကိုရင်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

“အေး... အေး လိုက်နဲ့မယ်”

ကိုရင်လေး စောင့်နေ၏။ ဧကွန်သည် ကိုရင်လေးနောက်သို့လိုက်သွားရလေ၏။ ဆရာတော်၏အခန်းရေ သို့ရောက်သောအခါ ကိုရင်လေးက ဧကွန်အား အခန်းတွင်သွင်းသွားရန် လက်စိုပ်ပြလေ၏။

ဧကွန်သည် တံခါးကိုအသာအယာထွန်းဖွင့်၍ အခန်းတွင်းသို့ဝင်သွားလေတော့၏။ ဆရာတော်သည် မေါင်းရင်း၌ထိုင်နေလေ၏။ ဧကွန်က ဆရာတော်အား ဦးချွန်တော့လိုက်သည်။

ဆရာတော်က သူ့အား ပြုစုပြီ...။

“ဧကွန်... မင်းကျမ်းစာခန်းမှာ မအိပ်နဲ့တော့ မင်း အိပ်နေတဲ့ အခန်းထဲမှာပဲ ပြန်အိပ်ပေတော့”

ဧကွန်မှာ ဆရာတော်ကောင်းကိုမဖယ်ရှားဝံ့ပါ။ လက်အုပ်မို့ပြီး လျှောက်ထားလိုက်ရ၏။

“တင်ဖို့ဘုရား”

“ကောင်းပြီ... မင်းသွားနိုင်ပြီ”

ဧကွန်သည် ဆရာတော်အား ဦးချွန်တော့ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာခဲ့ရလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဤည၌ ဧကွန်သည် အခြားကိုရင်လေးခုနစ်ပါးနှင့်အတူ အိပ်ရလေတော့၏။ ဧကွန်မှာ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်အထိ အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်

သရေခြင်းသောသိုင်းကောရင် (ခဏ်-၁) ❀ ၁၀၉

ကျမ်းစာကိစ္စသည် သူ့ဦးခေါင်းထဲရောက်နေသောကြောင့်တည်း။

“အင်း... ဒီအချိန်ဆိုရင် အိပ်ခန်းတော်ကြီးရောက်လောက်ပြီ။ သူ့ကျမ်းစာကို ခိုးကူးနေလောက်ရာပေါ့။ ဆရာတော်ကလဲ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့လက်ရေမဲ့ အတွင်းအားကျင့်ခင် အတုတွေကို ထည့်ရေးထားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိနေသလဲ မသိဘူး”

သူသည် စိတ်ထဲ၌ တွေးနေ၏။

သူသည် အခန်းထဲသို့ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းထဲ၌ အိပ်မပျော် သူဆို၍ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိလေ၏။ ကျန်ကိုရင် ခုနစ်ပါးမှာ ရှုဖွေဟောက်၍ အိပ်ပျော်နေကြလေပြီ။

ဧကွန်သည် အခန်းထဲ၌ထ၍ လမ်းလျှောက်လိုက်၏။ မည်သူမျှ ထမကြည့်ချေ။ အာလုံး အိပ်မောကျနေ၏။

ဧကွန်၏စိတ်ထဲ၌ ဘုရားကျမ်းစာခန်းသို့သွားလိုသောစိတ် ပေါ်လာသည်။ ထိုစိတ်ဆန္ဒကို မချုပ်တည်းနိုင်သောကြောင့် ဧကွန်သည် ပြတင်းပေါက်မှခုန်ချလိုက်လေတော့၏။ သူသည်ပေါ့ပါးစွာ ကျ လာလေ၏။

ဘုရားကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ လူရိပ်လူရောင်လုံးဝ မတွေ့ရပါ။ ကောင်းရာ၌ လဝန်းမရှိသော်လည်း ကြယ်ကလေးများ လင်းနေ၏။

ဧကွန်သည် မှောင်ရိပ်မိုက်ကာ ကျမ်းစာခန်းသို့သွားလေ၏။ ကျမ်းစာခန်းသို့ရောက်ရန် အတော်သွားရသေးသည်။ ကျမ်းစာခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ

၁၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

လေ၏။

“ဒီနေ့ည အီစဘုန်းတော်ကြီး မလာဘူးနဲ့တုတယ်၊ ကျောင်း
ပိုင်းဆရာတော်သိသွားတယ်ဆိုတာ အီစဘုန်းတော်ကြီး ခိုဝှမ်းသွားပြီ
နဲ့တုတယ်”

သူသည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။
လုံးဝအသံမကြားရစေ့၊ ချွေကွန်၏ကိုယ်ဟော့ပညာမှာ အလွန်ကောင်း
လှသည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ အတွင်းသို့ကြည့်လိုက်ရာ သူ့
ကိုယ်မှာ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှ လန်ကျသွားတော့မလို ဖြစ်
သွား၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အီစဘုန်းတော်ကြီးသည် ဖ
ယောင်းတိုင်ကိုအုပ်ဆောင်ခြင်းအုပ်၍ ကျမ်းစာကိုကူးနေသော
ကြောင့်တည်း။

“... အီစဘုန်းတော်ကြီးဟာ ဘာမှမသိရသေးဘူး၊ သူ
ကူးနေတာ ချမ်းချမ်းကျွေ့ရဲ့အတွင်းအားကုန်စင် အတုကြီးပဲဆိုတာ
သူမသိသေးဘူး”

ထိုစဉ် ခြေသံသံသံကိုကြားလိုက်ရလေ၏။ ချွေကွန် ရင်ထိတ်
သွားသည်။ သူသည် ကမ်းနားကမ်း ကိုယ်ဟော့ပညာသုံးချ၍ ခုန်ခု
လိုက်ပြီး မှောင်ရိုက်ထဲသို့ဝင်လိုက်ရလေ၏။

သူသည် မှောင်ရိုက်ထဲ၌ ခိုကပ်နေရသည်။
“ထောက်”

ခဲတစ်လုံးသည် အခန်းထဲသို့ဝင်သွား၏။

အီစဘုန်းတော်ကြီး၏ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ပြ

သရဖူခြင်းသောသို့ဝင်တော်ရက် (စဉ်-၁) ❀ ၁၁၁

တင်းပေါက်၌ပေါ်လာပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ မကြာမီ အီစဘုန်းတော်ကြီးသည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှ
ခုန်ခုလိုက်၏။

ထို့နောက် အနောက်ဘက်သို့ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွား
လေတော့သည်။ ချွေကွန်သည် တစ်နာရီမျှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်နေ
ရသည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာပြီးသောအခါမှ သူ့အခန်းဆီသို့ မှောင်ရိုက်ခို
ကာ ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

ချွေကွန်သည် စာသင်ကြားခြင်းကိုမပြုလုပ်ရတော့သဖြင့်
နေအတော်မြင့်အောင် အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူနီးလာသောအခါ
ကိုယ် လက်သန်စင်ခြင်း မျက်နှာသစ်ခြင်းတို့ကိုပြုလုပ်၏။ ထိုစဉ်
ကိုရင်ခုန် ဝမ်းသည် လျှောက်လာလေ၏။

“ကိုရင်ချွေကွန်... မင်းသတင်းကြားပြီးပြီလား”
ကိုရင်ချွေကွန်က မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် ပြန်လည်မေ့ဗျန်း
လိုက်၏။

“ဘာသတင်းလဲ ကိုရင်ခုန်ဝမ်း”
“အီစဘုန်းတော်ကြီး ပျံ့လွန်တော်မူသွားတဲ့သတင်းလေ၊
အီစဘုန်းတော်ကြီးဟာ မင်းနဲ့ဆရာပဲမဟုတ်လား”
“ဟာ”

ချွေကွန်မှာ အကြီးအကျယ်ဘုံအားသင့်သွားရတော့၏။
ကွန်ကသာ မသိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး၌ အီစဘုန်း
တော်ကြီးပျံ့လွန်သည့်သတင်းမှာ ပျံ့နှံ့နေလေပြီ။
အီစဘုန်းတော်ကြီးမှာ သွေးရိုးသားပျံ့လွန်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

၁၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူ၏မျက်လုံး နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်နှင့် နားများမှ သွေးများ ယိုစီးကျပြီး ဖုံးလွှမ်းနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသတင်းမှာ ကိုရင်ခုန်ဝမ်းက ပြောပြသောသတင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အူကွန်သည် အီစဘုန်းတော်ကြီးမှာ သူ့ဆရာရင်းဖြစ်၍ ချွန်ချင်းပင် အပြေးအလွှာသွားကြည့်၏။ တွေ့ရပါလေပြီ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သံမဏိလက်ဝါးဖြင့် ရိုက်သတ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။

အီစဘုန်းတော်ကြီးသေဆုံးရခြင်းမှာ ငြိမ်သက်နေသော ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းတစ်ခုလုံးအား ချပ်ထွေးဆူပွက်သွားစေတော့၏။

ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသည် ပရိယတ္တိစာသင်သော ကျောင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သိုင်းပညာသင်သော နောင်လင်ကျောင်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် အီစဘုန်းတော်ကြီး၏ပြဿနာသည် ဆွေးနွေးဖွယ်ရာဖြစ်နေတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးတို့မှာ အလိုလိုကြောက်ရွံ့လာကြတော့သည်။ သူတို့ကျောင်း၌ မဖြစ်စေ၊ အဖြစ်ထူးနေပြီမဟုတ်ပါလော့။

လူသတ်ကောင် မည်သူနည်း၊ လူသတ်ကောင်သည် အသယ်ကြောင့် အီစဘုန်းတော်ကြီးကိုရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားရသနည်း။

ကျောင်းဆိုင်ဆရာတော်သည် အလွန်ဝမ်းနည်းနေပုံရ၏။ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးအား ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်မျှ ဓာပေသင်

သရေခြင်းသောသိုင်းစောရား (စဉ်-၁) ❀ ၁၁၃

ကြားခြင်းအား ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အီစဘုန်းတော်ကြီး၏ရာပနကိုလည်း အမွန်ဖြတ်ဆုံးသောရာပနအဖြစ် ကျင်းပပြုလုပ်ပေးသည်။

သို့သော်ဖြစ်ရပ်ကို အပြင်သို့မပေါက်ကြားရန် ဘုန်းတော်ကြီးအားလုံးနှင့် ကိုရင်အားလုံးကိုအမိန့်ထုတ်ထားသည်။ ဤသို့အမိန့်ထုတ်သည်ကိုစွဲကို ဘုန်းတော်ကြီးများ နားမလည်ပေ။

သို့သော် အီစဘုန်းတော်ကြီးသေဆုံးရသည်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေ၍ အပြင်သို့မပေါက်ကြားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အီစဘုန်းတော်ကြီး သေဆုံးသွားရပေပြီ။ သူ့အား မည်သူသတ်သွားမှန်း မည်သူမျှ မသိကြပါ။ လူသတ်သမားနှင့် အသတ်ခံရသောသူမူလွဲ၍ မည်သူမျှ သိကြမည်မဟုတ်ပါ။

အီစဘုန်းတော်ကြီး အသတ်ခံရပြီးနောက် အူကွန်သည် ရတက်အေးအေးတစ်နေရာပါသည်။ ရင်တတ်တတ်ထိတ် ဖြစ်နေရပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အီစဘုန်းတော်ကြီး၏အမှုကိုစွဲ၌ သူလည်း ပတ်သက်ဆက်စပ်နေသည် မဟုတ်ပါလော့။

သူသည် အီစဘုန်းတော်ကြီးပျံ့လွန်တော်မူရသည့်အကြောင်း တွေးနေလေ၏။

“အီစဘုန်းတော်ကြီးကို ကျောင်းဆိုင်ဆရာတော်ပဲ သတ်ရမယ်”

“သူဟာ သူ့စိတ်ကြိုက်ကျမ်းစာပဲမှာ အတွင်းအားကွင်းစဉ်းစရာတွေကို ရေးထည့်ပြီးပါး။ ဘာဖြစ်လို့ ရက်ရက်စက်စက်သေသလဲ။ သတ်တာကလဲ သံမဏိလက်ဝါးနဲ့ရိုက်သတ်ထားတာပဲ။”

၁၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သရေခြင်း-သောသိုင်းခဏရာဇ် (၈၆-၁) ❀ ၁၁၅

“ငါ့လိုက်ချောင်းနေတာကို ဆရာတော်သိနိုင်တယ်၊ ငါ့ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ မသိဘူး၊ ငါ့ကိုလဲ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှလား”

“ဆရာတော်ဟာ သာသနာတောင်က လူဖြစ်တယ်၊ တကြောင့် ဒီလောက်ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ရတာလဲ”

“ဆရာတော်နဲ့ အိမ်ဘုန်းတော်ကြီးဟာ ငါမသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုနဲ့ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ အကြောင့် အိမ်ဘုန်းတော်ကြီးကို ဆရာတော်သတ်တာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် မသတ်ဘူး”

“အိမ်ဘုန်းတော်ကြီးဟာလည်း အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးလာလုပ်နေတာ အတော်ပင်ပန်းမယ်၊ အဲဒါမလို့ သူတာ ပင်ပန်းရကျိုးနယ်တယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ယူဆပြီး မကြာမီမှာ အသတ်ခံရတာပဲ”

ထိုသို့ဖြင့် ချူကွန်သည် တောင်တောင်းအိမ်ထဲတွင်နေထိုင်သည်။ ထိုနေ့မှ သုံးရက်မြောက်နေ့အထိလည်း သူ ဘာမှမဖြစ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုကျမ်းစာကိုဖွင့် မပိတ်ဟု ဆရာတော်က ယူဆကောင်း ယူဆမည်ဟု ချူကွန်ထွေးမိလေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချူကွန် စိတ်သက်သာရာရလာသည်။ ချူကွန် စိတ်အေးလာတော့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်နှစ်ကုန်လျှင် လူထွက်တော့မည်ဟု ချူကွန်ဆိုခဲ့ခြင်းမိလေ၏။

အခန်း(၁၁)

သိုင်း-ဥညာမဂ္ဂဗလ်ခြင်း

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ချူကွန်အား လာရောက်ခေါ်ငင်ခြင်း မရှိပါ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခေါ်ခိုင်းလျှင် ကိုရင်လေး ရောက်လာမပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရင်လေးရောက်မလာသဖြင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မခေါ်ကြောင်း ချူကွန်သေချာစွာသိပါသည်။ သူသည် အိမ်မှူးကဲ့သို့ ကျမ်းစာနှင့် မည်သို့မျှမပတ်သက်ကြောင်း ဆရာတော်ယူဆနေပြီဟု ချူကွန်သိလိုက်တော့သည်။

ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းဝင်း၌ စာအုပ်များ ညံ့စားနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသည် ယခင်ကလို ဖြစ်လည်အေးမျှမ်းနေပါပြီ။

ချူကွန်သည် စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်လာသဖြင့် သူ့ဆရာသင်ပေးသည့်အတွင်းအား ကျင့်စဉ်များကို အဆက်မပြတ်လေ့ကျင့်

၁၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နေတော့သည်။

ည...။

နီညန့် ချွေကွန်အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အပြင်သို့လမ်း
လျှောက်ထွက်ရန် သင့် မသင့်ကိုစဉ်းစားနေရသည်။ အီစဘုန်းတော်
ကြီး ပုံလွန်တော်မူသည်မှာ မကြာသေးသဖြင့် ပြင်ပ၌ လမ်းလျှောက်
လျှင် တာဝန်ကျဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးပါးက မေးမြန်းစုံစမ်းနိုင်ပေ
သည်။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါးကို တစ်နံတစ်ယောက်က လက်ခွေင်း
ဖြင့် လာခေါက်လေ၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ချွေကွန် ရင်ထိတ်သွား၏။ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဆရာတော်လာပြီနဲ့ တုတယ်။ ငါ့ကိုတစ်ခုခုလုပ်တော့မှာ

ပ”

ထိုအတွေးကို တွေးလိုက်မိသောအခါ ချွေကွန်မှာ ဆောက်
တည်ရာမရအောင် ကြောက်လန့်သွားမိပေသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

တပ်မံ၍ တံခါးခေါက်သံများ ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ ချွေကွန်သည် စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ဆရာတော်ကော ဘာရာ ငါ့ကိုသတ်ရင်တော့ ပြန်ခပ်ရ

မှာပ”

ချွေကွန်သည် စိတ်ကိုတင်း၍ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။ အခန်းဝ
၌ လူရိပ်တစ်ရိပ်ရပ်နေကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထိုလူရိပ်က အပြင်သို့

သရဖူငြင်းသောသိုင်းခတ်ရာဝံ (၅၆-၁) ❀ ၁၁၇

လိုက်ခဲ့ရန် အချက်ပြပြီးနောက် တဟုန်ထိုးထွက်ပြေးသွားတော့၏။
ပထမတွင် လူရိပ်ကိုကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟု ထင်မှတ်
လိုက်မိ၏။ သို့သော် နောက်မှသေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်ကြောင်း
ဦးစားလိုက်မိသဖြင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မဟုတ်ကြောင်းတွေး
မိသည်။

ချွေကွန် အံ့သြသွားမိသည်။ မည်သူသည် မိမိအား အစိုနှိမ
တော် လာခေါ်ရသနည်း။ ကြည့်ရသည်မှာ သင်္ကန်းဝတ်လည်း မ
ဟုတ်ပြန်ချေ။ သူ့သံ သယံဖြစ်နေသဖြင့် ထိုလူရိပ်နောက်သို့လိုက်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ချွေကွန် တံခါးကိုပြန်ဝှက်ပြီး ပြေးလိုက်တော့သည်။ ထိုလူ
ရိပ်သည် တံတိုင်းအနီးရပ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။ မိမိလိုက်လာသည်
ကိုတွေ့ရသောအခါမှ အုတ်တံတိုင်းကိုပျံ့ပါးစွာ ခုန်ကျော်သွားလေ
တော့သည်။ သူ၏လျှပ်စွာမှုမှာ ပေါ့ပါးညင်သာသည်။

ချွေကွန်လည်း အုတ်တံတိုင်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ ခုန်
ပွဲကျော်လွှားရတော့သည်။ ထိုလူရိပ်သည် အုတ်တံတိုင်းအပြင်ဘက်
ဝဲသုံးရိုးကိုခန့်အကွာ၌ မိမိအား ရပ်စောင့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

သူသည် ထိုလူရိပ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။ မိမိ
က အကျိုးအကြောင်း သိလို နေသူမဟုတ်ပါလော့။

ဤသို့ဖြင့် ချွေကွန်သည် ထိုလူရိပ် အနီးသို့ရောက်သွားလေ
၏။

“ဟင်...”

ချွေကွန် အကြီးအကျယ်အံ့သြသွားသည်။

၁၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

လရောင်အောက်တင် တွေ့ရသော ထိုလူမှာ မျက်နှာစာပေါ်
ဝါးကုန်ရောင်နိုးအုပ်ထားလေ၏။ ထိုသူသည် ဘုရားပွဲ၌ ငွေခါးနှစ်
ဆယ်လွှဲပါးသော ဓုခုအင်းမြစ်နေလေ၏။

“ခင်ဗျားကိုး”

အူကွန် အံ့အားသင့်စွာ ပြောလိုက်လေ၏။

ဓုခုအင်းက ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာကိုစုနဲ့အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်တာလဲ”

“ရှင်က သိုင်းပညာတတ်နေတာကိုး”

“သိုင်းပညာပဲဗျာ၊ လေးကျင့်ရင် တတ်တာပေါ့”

ဓုခုအင်းသည် သူမ၏ဆံကေသာများကို လက်ဖြင့်သပ်
လိုက်၏။ ဓာပဝါးကုန်ကိုလည်း ဖြိုဖြင့်လိုက်၏။ သူမက...

“ဟိုတစ်ညက ရှင့်မိ ရောက်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟင်... ဘာလားလုပ်တာလဲ”

“စကားပြောခွင့်လို့ပေါ့၊ အဲဒီကိုရောက်တော့ ညကြီးစင်း
ကြီး ရှင်ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် တက်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့တက်
နေရတာလဲ၊ ကျွန်မလဲ ရှင့်ကိုခဲလုံးကလေးတစ်လုံးနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်
သေးတယ်ရှင့်”

“ဟာ... ဟုတ်လား”

“ရှင်က ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ခဲလုံးကလေးနဲ့ ပေါက်တာ
များ”

“ခင်... ခင်ဗျားက အီစော့နီးတော်ကြီးကိုသတ်လိုက်တာ

သရေခြင်းသောသိုင်းစောရောင် (ခေါ်-ခ) ❀ ၁၁၉

လား”

ဓုခုအင်းက...

“ဘုရားရေး... ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ၊ ကျွန်မက အီစော့နီးတော်ကြီးကို
သတ်ခွင့်တိုင်း သတ်လို့ရမယ်များ ထင်သလား၊ နောက်ပြီး ကျွန်မ
တစ်သက်တာမှာ လူကိုတစ်ခါမျှ မသတ်ရသေးဘူးရှင့်”

သူမက ဆက်လက်ရှင်းပြလေ၏။

“ဆီညွှက် ကျွန်မမိနဲ့ပစ်ခဲ့တာ မှန်တယ်၊ အဲပေမယ့်ပြတင်း
ပေါက်ကိုပစ်တယ်၊ ရှင်ကလဲ ကြောက်ပြီး မှောင်ရိပ်ထဲဝင်သွားတယ်၊
နောက်ပြီး အီစော့နီးတော်ကြီးလဲ အမိန့်ထဲက ထွက်လာတာမြင်တာ
နဲ့ ကျွန်မလဲ ကြောက်ပြီး ပြန်ပြေးသွားရတယ်၊ ကျွန်မက အယ်လို
လုပ် အီစော့နီးတော်ကြီးကိုသတ်နိုင်မှာလဲ”

အူကွန်က...

“ထားပါတော့... ကျုပ်ကိုတွေ့ခွင့်တယ်ဆိုတော့ ဘာကိုစု
များရိလို့လဲ”

ဓုခုအင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ဟိုစွန့်မှ ရှင့်ကိုခေါ်ရမှာလား ရှင်နဲ့စကားပြောခွင့်လို့ပေါ့
ရှင့်”

အူကွန်၏ရင်ထဲ၌ ချုံပြသောအရသာကို နှိမ့်သွားရလေ
၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုစောစော လာရှာတာ စကားပြောခွင့်လို့
ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဓုခုအင်းက ခေါင်းညှိတ်လေ၏။

၁၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်ခန့်လင်းစာအုပ်

“ဟုတ်တယ်ရှင်”

“ဘာများ ပြောရောရှိလို့ပါလိမ့်”

“ကျွန်မက ဘာကစရမလဲမသိဘူး၊ ဒီတော့ ရှင်ပဲအကြောင်းတစ်ခုခု ပြောပြပါရှင်”

“အကျွန်မမှာ အကြောင်းကြောင် ခြစ်သွားလေတော့၏။

“ခင်ဗျားပဲ စကားပြောချင်လို့ လာတာဆို၊ ဘာယ့်ကျွန်ုပ်က စကားပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာမှပြောရစရာမရှိဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားပဲ အကြောင်းတစ်ခုခုရှာကြပြီး ပြောပြပေတော့”

“စုစုအင်း မှက်မှောင်ကလေးရှိတာ စဉ်းစားနေ၏။ အတန်ကြာမှ...”

“ကျွန်မလဲ ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ သိုင်းပညာရှင်ယှဉ်ပြိုင်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ သိုင်းပညာမလှယ်ကြတာပေါ့ရှင်”

“အကျွန်မက ခေါင်းယမ်းလိုက်လေ၏။

“မကောင်းပါဘူးဗျာ”

သူ၏စကားမဆိုမှီ စုစုအင်းက အကျွန်မ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးကို လက်ညှိုးလက်လှေလှေဖြင့် ထိုးခိုက်လိုက်လေ၏။ သူမက တောင်တိုက်မိုက်ခြင်း ခြစ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းရမှာလဲ”

“အကျွန်မသည် စုစုအင်း၏တိုက်မိုက်မှုကိုရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ ထို့ပြင် နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီး...”

“ကျုပ်က ယောက်ျားပဲ၊ နောက်ပြီး ကိုရင်လဲ ဖြစ်နေတယ်။

သရေခွင်၊သောသိုင်းစောရာဇ် (စဉ်-၁) ❀ ၁၂၁

ခင်ဗျားက မိန်းမ၊ ဒီတော့ မိန်းမနဲ့သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်လို့ ဘယ်ကောင်းမှာတုန်း”

“စုစုအင်းက အော်လိုက်၏။

“ရှင်က မိန်းမမို့ အထင်သေးတာလား၊ အထင်မသေးမှဲ့ရှင်နဲ့သွားရမယ် သိလား”

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့တက်ပြီး တိုက်မိုက်ပြန်သည်။ အကျွန်မမှာ ရှောင်တိမ်းပြီးရင်း ရှောင်တိမ်းနေရလေတော့၏။

“အထင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပညာမပြိုင်နိုင်လို့ပြောနေတာ”

“စုစုအင်းသည် သိုင်းကွက်တစ်မျိုးပြောင်းကာ သူမ၏ညာလက်ဝါးကို အကျွန်မထံ ခိုက်ချလိုက်လေ၏။

“အကျွန်မ အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။

“ဘာလို့ ပညာမပြိုင်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဒါဟာ သိုင်းပညာမလှယ်တာရှင်၊ တစ်ယောက်ဆီက တစ်ယောက်ရနိုင်တာပဲ ဥစ္စာ”

“အကျွန်မ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း စုစုအင်းက လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေ၏။ စုစုအင်းသည် ဟန်ပြတိုက်မိုက်ကိုအရင်တိုက်သည်။ ပြီးမှ တကယ်တိုက်ကွက်ကို တိုက်လေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ရှင် ရှောင်တာ မှားသွားပြီရှင်”

“စုစုအင်းသည် လေထဲ၌ခုန်ရှောင်သော အကျွန်မ၏ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျား ဘာတွေကြုံထားသလဲဆိုတာ ကျုပ်ကလည်းသိလို့

၁၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တော်သေးတာပေါ့၊ ဟာ... ဟာ... ဟာ။”

ဧည့်သည်သည် ရောင်တိမ်းရင်း ငယ်ရွယ်သူပီပီ ပျော်ရွှင်လာလေ၏။ ခုခုအင်း၏တိုက်ခိုက်ချက်များမှာ တစ်စုမျှ မထိချေ၊ ထို့ကြောင့် ခုခုအင်း နှုတ်ခမ်းစုလာလေ၏။

“သိပ်လဲ တဝင်ဖြင့်မနေနဲ့၊ ရွက်က ကျွန်မကို နိုင်လို့လာကြည့်နေ— ရွက်ကို ထိအောင်ရိုက်ပြမယ်”

ဧည့်သည်က ရယ်မောလိုက်၏။ သူသည် တိုက်ရင်း ခိုက်ရင်း နိတ်ပါလာလေပြီ။ ပျော်ရွှင်လာလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခုခုအင်းအား ရောင်တိမ်းရင်း လှမ်းအောင်ပြောလိုက်သည်။

“လာခမ်းပါ... ဒီတစ်ခါတော့ လျော့မပေးတော့ဘူး”
ခုခုအင်းက...

“ရွက်ကို ဘယ်သူက အလျော့ပေးမိန်းနေလို့လဲ၊ ရွက်ကို တိုက်မိန်းနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကောင်းကိုအမျိုးမျိုး မပြောနဲ့ ဟာ... အရွက်မရှိတဲ့ ကိုရင်ကများ”

သူမသည် ပြောရင်း ဆိုရင်း ကိုရင်ဧည့်သည်၏ရင်ဝသို့လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။ ဧည့်သည်က ကျွမ်းဝင်စွာ ရောင်တိမ်းလိုက်ရာ သူမ ၏နောက်ကျောဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ခုခုအင်းသည် ရှေ့မှဧည့်သည်ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုစဉ် ဧည့်သည်က သူမ၏ကျောပြင်သို့လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးရန် ဟန်ပြင်နေလေပြီ။

ခုခုအင်းသည် နောက်ကျောမှလေတိုက်သံကြားလိုက်ရာသဖြင့် ရှေ့သို့ကျွမ်းထိုး ရောင်တိမ်းလိုက်ရတော့၏။

သရဖူခြင်သောခေါင်းခေတ်ရာဇ် (စဉ်-၁) ❀ ၁၂၃

ဧည့်သည်သည် လက်ညှိုးဖြင့် မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ချေ၊ သူ၏ လက်ညှိုးတိုက်ကွက်သည် အရာမရောက်ဘဲဖြစ်သွား၏။ သူသည် ဆက်တိုက်ပင် ခုန့်ဝင်သွား၏။ ခုခုအင်းအား လက်ဝါးဖြင့် ဆက်တိုက် ခိုက်ချလိုက်ရာ ခုခုအင်းက လှိုမိ၍ရောင်သွား၏။

ထို့နောက် ခုခုအင်းသည် ခုန့်ထလာ၏။ ဧည့်သည်၏လက်ဝါး ရိုက်ချက်ကို ခုန့်ပေးလေ၏။

“ဝန်း”
ခုခုအင်း နောက်သို့ဆုတ်သွားရလေ၏။ ဤသည်မှာ ဧည့်သည်က အထွင်းအားအကုန်ထုတ်၍ ရိုက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ သိုင်းပညာမလွယ်နေခြင်းဖြစ်၍ သမန်ကာ လျှိုကာ ရိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကင်၌ လမင်းကြီးထိန်ထိန်သာနေ၏။ ကြယ်က လေးများမှာ လမင်းကြီး၏အလင်းရောင်ကို မမိရာသဖြင့် မှိန်မျောနေကြတော့သည်။ ည၏လေနေအေးကလေး တိုက်ခတ်နေသဖြင့် ညခွမ်းမှာ အလွန်ခွမ်းမြေကြည်နူးလှသောကောင်းနေသည်။

ထိုကြည်နူးအေးအေးဖြင့် ချိုင်းပညာရပ်ကိုယှဉ်ပြိုင်နေကြရာ လွန်စွာအားမာန်တက်စွယ် ကောင်းနေတော့သည်။

သူတို့၏ကလေးဆန်သော ရယ်မောသံများသည်တိတ်ဆိတ်သောည၌အား ထိုးဖောက်သွားလေတော့၏။

ဦးခုန့်ကြွေးငယ်များက ပုံသန့်ရောင်ရှိလာပြီး သူတို့ပတ်လည်တွင် အလင်းရောင်ပေးကြသော်လည်း ထိန်ထိန်သာနေသော လမင်းကြောင့် သူတို့၏ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါမှာ မလင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်

နေသည်။

အူကွန်သည် မိန်းကလေးအပေါ် အနိုင်ယူရန်မသင့်ဟု နားလည်ထားလေ၏။ ထို့ကြောင့်တိုက်ခိုက်ရာ၌ အစေအရာရာ အလျှော့ပေးသည်။ ဤသည် ဓုစုအင်းမသိပါ။

သူမသည် အားကြီး မာန်တက်တိုက်ခိုက်နေ၏။ သူမသည် အူကွန်အား အနိုင်တိုက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။

“ကိုရင် ခွံ့ချီသားပြင်ပေတော့၊ စွင့်ကိုမခိုင်ရင် ကျွန်မ ဒီည မအိပ်တော့ဘူး၊ ရှင့်ကို အနိုင်တိုက်ရမယ်”

သူမသည် ပြောရင်း ဖိတိုက်လာလေ၏။ အူကွန်မှာ ရယ်ခွင့် စိတ်ကို မျှီသိပ်ထားရသည်။

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား”

ဓုစုအင်းက ခေါင်းညှိ၏။

“တကယ်ပေါ့”

သူမသည် ပြောရင်းဆိုရင်းလေထဲသို့ နန်တက်လိုက်သည်။ သူ၏ညာလက်သည် ပြောက်တက်သွားပြီး၊ အူကွန်၏ငယ်ထိပ်သို့ ခိုက်ချလိုက်လေတော့၏။

အူကွန် ပြုံးလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုခိုက်ကွက်ကို သူသေသေချာချာတိုက်ဖျက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ အူကွန်သည် သူ၏အင်္ကျီလက်စွည်ဖြင့် ခိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဖျန်း”

အူကွန်က ဓုစုအင်း၏လက်ကိုခိုက်ချနိုင်သဖြင့် ဓုစုအင်း၏ လက် နာကျင်သွားရလေတော့၏။ အူကွန်သည် နောက်ဆုတ်သွားရ

လေ၏။ ဓုစုအင်းသည် အူကွန်အား မနိုင်နိုင်မှန်းသိလိုက်လေပြီး၊ သို့သော် မိန်းကလေးတို့၏စိတ်ဓာတ်အတိုင်း သူမသည် ပို၍ကြိတ် မနိုင်မဲမရဖြစ်လာလေ၏။

“ကိုရင်က အရမ်းတိုက်တာကိုး၊ ကျွန်မ လက်နာသွားပြီ သိလား”

သူမသည် ကမူးရှူးထိုး ဝင်တိုက်လေတော့သည်။ ကမူးရှူး ထိုးတိုးဝင်တိုက်သော်လည်း သူ့တိုက်ခိုက်မှုမှာ လွှင့်မြန်ပြီး အားမာန် ပါလှသည်။ ဓုစုအင်း စိတ်ဆိုးသွားလေပြီး၊

အူကွန် မရည်စွယ်ပါ။ ဓုစုအင်းအား ထိခိုက်နစ်နာစေရန် မရည်စွယ်ပါ။ မတော်ဘာသာ ဖြစ်သွားရခြင်းအတွက် အူကွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

ဓုစုအင်းကတော့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည့်အတွက် တရကြမ်း တိုက်စစ်ဆင်ပါတော့သည်။ အူကွန် ပြန်လည်မခုခံတော့ပါ။ ခုခံလျှင် သူမ နာသွားမည်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှောင်တိမ်းပြီး ရင်း ရှောင်တိမ်းနေရပါတော့သည်။ ထိုစဉ်...

“အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဒီလောက်ပညာတွေရထားတာ ဘယ် ဆိုးလို့တုန်း၊ ဘယ်သူတွေလဲ အခုတိုက်ခိုက်နေကြတာ”

ငှက်ဆိုးထိုးလိုက်သကဲ့သို့သော အသံတစ်သံသည် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အိမ်

အခန်း(၁၀)

ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သိုင်းဧညာရှင်

ဧကန်နှင့် နုနုအင်းတို့သည် ထိုသံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထိတ်သွားပြီး ကိုယ်စီနောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေ၏။ အသံကြားရာသို့ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်မိကြသည်။

သူတို့နှင့် ပါးတစ်စုံကိန်းနုကွာဝေးသောအရပ် သစ်တစ်ပင်အောက်၌ အဘွားအိုတစ်ယောက်သည်ရပ်လျက် သူတို့အား ကြည့်နေသည်။ ဆံပင်ဖြူများကိုဖြန့်ထားလျက် စုံနေပုံမှာ သာမန်လူများ မြင်ရလျှင် သစ်တစ်ပင်ဟု ထင်သွားပေလိမ့်မည်။

ထိုအဘွားအိုသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်ပြင် ရုပ်ကလည်း အလွန်အကြည်စွာလှလေ၏။ ထို့ပြင် မျက်စိတစ်ဖက်ကလည်း မရှိသဖြင့် တစ်ဦးလောက်သည့်ရုပ်ရည်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သို့သော် သူမ၏စုံနေသော မျက်စိတစ်ဖက်မှာမှတစ်ဝင်းဝင်း

တလက်လက် အရောင်တောက်ပလျက်ရှိနေသဖြင့် ဧကန်နှင့်နုအင်းတို့မှာ ထိတ်လန့်သွားကြလေ၏။

သူတို့ကြည့်နေစဉ် အဘွားအိုသည် သူတို့ရှိရာသို့ နုနု၏ ခုန့်၍လာ၏။ အလွန်လှပသော သူမ၏ ကိုယ်ပေးပညာ အလွန်ကောင်းကြောင်း သူတို့သိကြသည်။ တစ်ခဏအတွင်း သူတို့နှစ်ဦးကြားသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဧကန်နှင့်နုအင်းတို့သည် အလွန်တကြားနောက်ဆုတ်မိကြလေ၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

အဘွားအိုက ခယ်မောလိုက်၏။

“ငါ့ကိုအကြည့်တန်လို့ ကြောက်နေကြတာလား၊ တစ်ဦးလုံးရဲ့ဟုတ်ပါဘူး လူပါကွယ့်... လူပါကွယ့်”

ဧကန်နှင့်နုအင်းတို့သည် သိုင်းလောက်အထွေအကြွေမရှိကြသဖြင့် တကယ်ကြောက်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တူတူပင် နောက်ဆုတ်နေကြမိသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ငါက အရပ်ဆိုးပေးမယ် စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်”

ဧကန်သည် အနည်းငယ်ကြောက်မြေသွား၏။ ထို့နောက် အရပ်ဆိုးသောအဘွားကြီးအား လက်ဆုပ်ဖို့ကာ ဂရုပြုလိုက်ပြီး... “ရုပ်ဆိုးတာ ရုပ်လှတာ နှိုင်းရင်အတွက် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါဘူး ဒကာမကြီး၊ ကိုရင်သွားတော့မယ်”

ဧကန်သည် နုအင်းအား နှုတ်ဆက်သည့်အခါ တစ်

၁၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မျက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပြေးထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”

ငှက်ဆိုးထိသကဲ့သို့ စူးစူးအသံဖြင့် အဘွားအိုက အော်လိုက်သဖြင့် မျှူကွန်မှာရင်တုန်ပြီး ရပ်သွားရသည်။ အဘွားအိုအား လှမ်းကြည့်မိသည်။

“မင်းရဲ့ ဒီသိုင်းပညာကို လုံကုက သင်ပေးထားတာ မဟုတ်လား”

မျှူကွန် အံ့သြသွားသည်။ သူသည် သိုင်းကွက်ကိုကြည့်၍ ဆရာကိုသိနိုင်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို မသိရှိပေ။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘွားဘွား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

အဘွားအိုက ရယ်မောလေ၏။

“သိတာပေါ့... ငါဟာ သူ့မိတ်ဆွေပဲ”

သူမက သက်ပြင်းဆူပြီး ဆက်ပြောသည်။

“သူ စိတ်မကုန်သေးဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ မင်းကစားနေတဲ့ သိုင်းပညာကိုကြည့်ပြီး သူ့ဆန္ဒပြည့်သွားပြီဆိုတာ ငါသိတယ်။ သူဟာ တကယ်လူကိုရလိုက်တာကိုး”

မျှူကွန်သည် သူမပြောသည့်ကောင်းမှုများကို တစ်ခွန်းယူနားမလည်ပါချေ။

ထိုစဉ် အဘွားအိုသည် စုစုအင်းဘက်သို့လှည့်သွားလေတော့၏။

“ညည်းဆရာက ခွန်မွန်မဟုတ်လား”

သရေခွင်၊သောသိုင်း၊တောရက် (စဉ်-၁) ❀ ၁၂၉

စုစုအင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား”

“မင်းဆရာ ကွယ်လွန်သွားတာ သုံးနှစ်တောင်ရှိပြီ၊ ဒို့မဟုတ်ရင် မင်း ဒီပညာလောက် ဘယ်ကမလဲ သည့်ထက် ပိုတတ်နေပြီပေါ့၊ သူ့ကိုလဲ မင်းယှဉ်နိုင်ရတာပေါ့”

သူသည် စုစုအင်း၏ဇာပဝါအုပ်ထားသောမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာကိုဇာပဝါအုပ်ထားတာလဲ၊ ငါ ဒီလောက် အကူညီဆောင်တာတောင် မျက်နှာကိုဇာပဝါမအုပ်ဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်းနေတယ်”

မျှူကွန်က မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဘွားဘွားနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

အဘွားအိုက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ငါ့နာမည် ‘လှမား’လို့ခေါ်တယ်”

သူမက မျှူကွန်အား ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုရင်လေးက ငါ့ကိုမေးမကြီးလို့ ခေါ်...”

သူသည် အရပ်ဆိုးအကူညီတန်ခိုး ပြုံးရင်း စုစုအင်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

“ညည်းက ငါ့ကိုဆရာမကြီးလို့ခေါ် ဟုတ်လား”

စုစုအင်းက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး”

လှမား...

၁၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

လူမားဟူသောအမည်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ခန့်က သိုင်းလောကတွင် လွှမ်းမိုးတောက်ကျော်ကြာခဲ့သောမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ် သိုင်းလောကတွင် လူထူးလူဆန်း(၇) ယောက်ပေါက်လာခဲ့ပြီး ထိုစုစုနစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ လူမားဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ချွေကွန်စစ်ဆရာဖြစ်သော လုံကု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကမြောက်ပိုင်းတွင် ကျော်ကြားခဲ့ပြီး ကျန်တစ်ယောက်က တောင်ပိုင်းတွင် ကျော်ကြားခဲ့သည်။

သူတို့သည် ထိုသို့နှစ်ယောက်ဖြင့်တူကျော်ကြားခြင်းကို အလိုမရှိကြပေ။ တစ်ဦးထံ၌ ဖြစ်သောနှစ်ကောင်အတူမအောင်နိုင်ဟူသောမူကို လက်ကိုင်ထားသောသူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိန်ခေါ်ကြလေတော့၏။

သူတို့သည် ယန်ထုံစန်းတောင်တွင် သုံးကြိမ်တိတိ မှိုန်းမိယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြလေ၏။ သုံးပြိုင်ပြီး ရေကုန်ရေခန်း ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။

သို့သော်လည်း မည်သူမျှ အနိုင်မရကြပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် လေးစားလာကြပြီး မိတ်ဆွေရင်းပမာ ရင်းနှီးစင်မင် လာခဲ့ကြသည်။

ကိုရင်ချွေကွန်နှင့် စုစုအင်းတို့သည် အထောက်ဂါရုမြေကြသည်။

ကိုရင်ချွေကွန်က....

သရဖူခြင်းသောသိုင်းလောက (စဉ်-၁) ❀ ၁၃၁

“မေမေကြီးကို ဂါရုပြပါတယ်”

စုစုအင်းကလည်း....

“ဆရာမကြီးကို ဂါရုပြပါတယ်ရှင်”

လူမားသည် ပီတိဖြစ်သွားလေ၏။

လူမားသည် ကိုရင်ချွေကွန်အား....

“ကိုရင်လေး ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ နက်မြန်ည အုန်းမောင်းခေါက်သံ နှစ်ဓွက်ကြားရင် ဦးကိုလာခဲ့၊ ငါ့စကားပြောစရာရှိတယ်”

ကိုရင်ချွေကွန်က....

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေကြီး”

ချွေကွန်သည် သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံမရှိသော်လည်း လူမားသည် သိုင်းလောက၌ ထူးခြားဆန်းကျယ်သော လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိပေသည်။ ထို့ကြောင့် လူမားအား လေ့လာလို၏။ ချွေကွန် မဓိဇ္ဈာလိုပေ။ သို့သော် လူမားက ပြန်သွားရန် ပြောနေသဖြင့် သူပြန်သွားရပေတော့မည်။

“ကျွန်တော် နက်မြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်”

လူမားက ရယ်ရင်း မေးလိုက်၏။

“မင်းက ဆက်ဆက်လာခဲ့မှာဆိုတော့ ငါက ဆက်ဆက်မလာဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... မေမေကြီး လာမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် မပျက်မကွက်လာမယ်ဆိုတာကို အသိပေးတာပါ”

“ငါက လာမယ်ဆိုရင် လာတာပါပဲ၊ မင်းသာစိတ်မချလို့”

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခန်း

မြန်သွားပါ။

ဧည့်သည် လူမားနှင့်စုစုအင်းကိုခွတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

လူမားက စုစုအင်းကိုပြောလိုက်၏။

“ညည်းကတော့ နေခဲ့ဦး၊ ညည်းကိုပဲပြောရောကောင်း ဖိုသေးတယ်”

၁၃၃

ဧည့်သည် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ နနဲပျံကျော်လွှား၍ ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဧည့်သည် သူ့အဆောင်သို့မရောက်မီ ရွေးဦးစွာ ဘုရားခန်းမဆောင်သို့ရောက်ရှိသည်။ ဘုရားခန်းမဆောင် လွန်ပြီးနောက် အဆောင်သုံးဆောင်ခြတ်ကျော်ပြီးမှ ဧည့်သည်အနေဖြင့် ရောက်သည်။ သူသည် ဘုရားခန်းမဆောင်ရှေ့သို့ရောက်ခန့် နောက်မှ ခြေသံသုံးခုကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ကပ္ပာကယာ အကာအကွယ် နောက်သို့ဝင်လိုက်ရသည်။

လူရိပ်တစ်ရိပ် ဘုရားကျောင်းခန်းမထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ထိုလူရိပ်သည် ဘုရားခန်းမထဲတွင်ရှိသော ဆင်းတုတော် ရှေ့သို့ သွားထိုင်လေ၏။

ထိုအခါမှ ထိုလူကို ဧည့်သည်အသေအချာ တွေ့ရတော့သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ‘ကျွမ်းထ ကိုယ်တော်ကြီး’မှာ ‘ကျွမ်းထ’ကိုယ်တော်ကြီးအစစ် ဖြစ်ပေတည်။

သရေခြင်းသောသိုင်းစကရာဇ် (စဉ်-၁) ❀ ၁၃၃

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏သက်နှီးတစ်ဦးမှာ ခွေးများဖြင့် စိတ်နှစ်သက်၏။ သူ့ကျောက်လာသည့်ခြေလှမ်းမှာ လျင်မြန်စွာ လတ်သော်လည်း တေးလံသောဒေသမှ ပြန်လာသူပမာနှင်းနယ်နေ၏။

ဆရာတော်သည် ဆင်းတုတော်အား ဦးဆောင်လေ၏။ ဧည့်သည် ဆရာတော်၏မျက်နှာကိုမြင်ရရန် အဆောက်အအုံဘေးမှ ပြည်ညှင်းစွာမတ်လိုက်သည်။ ထိုမှာဘက်တွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရှိရာ ထိုပြတင်းပေါက်မှ ဆရာတော်အား ရောင်းခြောင်ကြည့်၍ လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဧည့်သည်လူသွားလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာတော်၏မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းကြီးနှင့် နှစ်ဦးကျနေသောကြောင့်ပေတည်း။

“ဘုရားတပည့်တော် ကြိုးစားသမျှ ခံလေသမျှ သဲရေကွဲ ဖြစ်ရပါပြီဘုရား”

ဆရာတော်သည် ဘုရားရှင်အားလက်အုပ်ချီးပြီး တိုင်ကြားနေ၏။ ဧည့်သည်မှာ မျက်မှောင်ကပ်သွားလေတော့၏။ ဤပုံစံအရ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် တစ်နိမိတ်ယောက်နှင့်ယှဉ်ပြီးတိုက် နိုက်လာခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ဤသို့တိုက်နိုက်ရာ၌ ဆရာတော်သည် ရန်ဘက်ဖြစ်သူအား ရုံးခိုလာခဲ့ပုံရသည်။

ဆရာတော်သည် မည်သူနှင့်တိုက်နိုက်ခဲ့ပါသနည်း။ မည်သည့်သိုင်းပညာရှင်သည် ဆရာတော်အား အနိုင်ယူသွားပါသနည်း။ ထိုသိုင်းပညာရှင်အား ဧည့်သည် တွေ့ရင်ခမ်းလှသည်။

၁၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ဆရာတော်သည် ဘုရားခန်း
နောက်ဘက်သို့သွား၍ သူ့အခန်းဆီသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။

ဆရာတော်သွားပြီးသော်လည်း ဣက္ခနိမှာ မသွားနိုင်ပေ။
နေရာ၌ရပ်ကာ တွေ့ဝေစဉ်းစားနေမိတော့သည်။ အတန်ကြာမှ သူ့
အိပ်ခန်းသို့ပြန်ရန် သတိရသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

ထိုအချိန်မှာပင် ဘုန်းမောင်းခေါက်သံကိုကြားလိုက်ရလေ
တော့သည်။

ဣက္ခနိသည် အိပ်ခန်းဆီသို့ လျင်မြန်စွာ သွားရလေတော့
၏။ မကြာမီ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများ နီးလာတော့
မည် မဟုတ်ပါလော။ ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့သို့ ကူးသွားလေတော့
၏။

ထိုနေ့နံနက်မှာပင် ထူးဆန်းသောသတင်းတစ်ခုသည် ဘု
ရားကျောင်းဝင်းအတွင်း တစ်ခုလုံးသို့ ပြန့်နှံ့သွားလေတော့၏။
ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ လက်ဆောင်းပြတ်ကလေးများကို တွေ့ရှိရသည့်
သတင်းဖြစ်သည်။

အဲဒီဘုန်းတော်ကြီးအသတ်ခံရသည်မှာ လပိုင်းရှုသာ ဂွီ
သေရာ ယခုတစ်ခန့် လက်ဆောင်းပြတ်များကို ဖြစ်ပေါ်လာသော
အခါ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများမှာ အထူးတုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားကြလေ၏။

ဤခွင်ကုန်းဘုရားကျောင်းမှာ ပရိယတ္တိ ဓာသင်တိုက်သာ
ဖြစ်သဖြင့် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကဲ့သို့သော ကျောင်းမျိုးနှင့် အ

သရဇ္ဈခြင်းသောသိုလ်ကျောင်း (၈၆-၁) ❀ ၁၃၅

လွန်ခြားနားလှပါသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်၌ ဘုန်းကြီးသုံးပါးအသတ်ခံရ၍
မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်မည်မဟုတ်သော်လည်း ဤ
ခွင်ကုန်းဘုရားကျောင်း၌မူ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး သေဆုံးရ
ခြင်းအတွက် အကြီးအကျယ် ချောက်ချားရပေသည်။

ယခု လက်ဆောင်းကလေးများသတင်း ပျံ့နှံ့သွားသောအခါ
ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်သွားကြလေတော့၏။

ထိုလက်ဆောင်းကလေးများမှာ မည်သူမည်ဝါ၏လက်
ဆောင်းကလေးများဖြစ်သည်ကို သိရှိသူမှာ ဤကျောင်းတိုက်၌ တစ်
ဦးတည်းသာရှိ၏။ ထိုသူမှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကျွမ်းထ
ဖြစ်သတည်း။

ဉာဏော်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များမှာ
ဘုရားခန်းမဆောင်သို့မသွားစဉ်တော့ဘဲ ကိုယ့်အိပ်ရာကိုယ်ဝင်၍အိပ်
ကပ်ကြလေတော့၏။ တစ်ကျောင်းလုံးကြောက်ရွံ့နေကြသည့် သ
ဘောပေတည်း။

ဘုရားကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး အိပ်မောကွေ့ကွန်တော့မှ ဣ
က္ခနိသည်အိပ်ရာမှ ထလာလေ၏။ သူသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို
ဖွင့်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်၌ လမင်းကြီးထိန်ထိန်သာနေသည်ကို
တွေ့ရှိရသည်။

သူသည် ဓုစုအင်းကိုသတိရ၏။ မေမေကြီးကိုသတိရသည်။
ပြတင်းပေါက်မှခုန်ကွေ့ပြီး အပြင်သို့ထွက်လာတော့သည်။ သူသည်
ဖိုနီးဆိုထားသည့်နေရာသို့ အရောက်သွားလေ၏။

၁၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူကဲ့သို့ အပြင်ထွက်သူများမှာ အလွန်ဟန်ကျသည်။ တစ်
ကျောင်းလုံး ကြောက်ရွံ့ပြီး အပြင်မထွက်ကြတော့သဖြင့် ဈာန်အ
တွက် ဘေဆန်ကင်းစွာ အပြင်သို့ထွက်နိုင်လေသည်။

မိုးမိုးသားသောနေရာတွင် လူမားနှင့်စုစုအင်းတို့ရောက်ရှိ
နေကြလေပြီ။ သူတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၍ စကားပြောနေ
ကြလေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွေးနွေးနေဟန် ရှိကြလေသည်။

ဈာန်သည် သူတို့တစ်စုံတစ်ခုကိုဆွေးနွေးနေကြဟန်ရှိပြီး
အတော်ကလေးအခြေအတင် ပြောဆိုနေကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။

ဈာန်သည် ဂရုစပြုလိုက်၏။

“ကွန်တော်နည်းနည်းနောက်ကျသွားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ခွင့်
လွှတ်ပါနော်”

လူမားက ခေါင်းယမ်းလိုက်လေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမှ မရှိတာ”

လူမားသည် ဈာန်အား ဝင်လိုက်ရန် ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မင်းဆရာ ဘယ်သွားမယ်လို့ ပြောသွားသလဲ”

ဈာန်မှာ သတိဝင်သွားသည်။ သူ့ဆရာသည် သူနှင့်ဆယ်
နှစ်ဆယ်မိုး လက်ပြန်တတီးနေခဲ့သူဖြစ်သည်။ လူမားမေမေကြီးမှာ
ယခုမှ တွေ့ကြုံသူများဖြစ်ပေသည်။

ဆရာလိုကုန် တီတက်သွားမည်ဟု ပြောသွားခဲ့သည်။ ယ
ခု အမှန်အတိုင်းပြော၍ဖြစ်မည် မထင် ချေ၊ ထို့ကြောင့် ဈာန်သည်
လိုးလွှဲ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဆရာကြီးသောသိုင်းစောကုန် (၆၆-၁) ❀ ၁၃၇

“ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာကလေးတောင် ပြောမသွားဘူး
လား”

“ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ လုံးဝပြောမသွားပါဘူး”

လူမားမှာ မျက်နှာတည်သွားသည်။

ဈာန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။ သို့မှသာ သူယုံကြည်မည်မ
ဟုတ်ပါလား။

“သူ လာမယ့်နှစ်မှာ ဖြန်လာမယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်၊
အဲဒီအချိန်မှာ ကွန်တော်ကိုခေါ်သွားမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

လူမားက....

“သူ ဘယ်ခေါ်သွားမယ်ပြောသလဲ”

“ဘယ်ခေါ်မယ်ဆိုတာတော့ လုံးဝမပြောပါဘူး”

“အဲဒီနေရာကို ငါသိတယ်လို့ထင်တာပဲ”

“ဘယ်နေရာများပါလဲ ခင်ဗျာ”

“အချိန်တန်တော့ မင်းသိမှာပေါ့၊ အရင်မလိုစမ်းပါနဲ့”

ဈာန်မှာ ပါးစပ်ပိတ်သွားလေ၏။

လူမားက ဆက်၍ပြောသည်။

“အင်း... သူက သူ့ကိစ္စကို အစမကျေသေးဘဲကိုး”

“ဘာကိစ္စများလဲ ခင်ဗျာ”

“မင်းက နေရာတကာ သိခွင့်တာပဲ”

လူမားက ငေါက်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဈာန်မှာ ပါးစပ်ပိတ်

သွားပြန်လေ၏။

လူမားက....

၁၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစောင့်

"သူ့ ကိစ္စဟာ မင်းခေါင်းပေါ် ကျလာလိမ့်မယ်လို့ ငါတော့ယူဆတယ်"

"ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် ဘယ်လိုပုံကျလာမှာလဲ"

"ဒါတော့ နောက်ကျမှ သိရမှာပေါ့"

သူမက စကားဆက်လက်၍ပြောသည်။

"ငါ မနေ့က စုစုအင်းနဲ့ မင်းနဲ့ယှဉ်ပြိုင်တာကို ကြည့်လိုက်ရတယ်။ မင်းက လိုကုရဲ့ပညာကို အိတ်သွန်ဇာနော်ရထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဣတ်ယွင်းနေတာတော့ ငါသိတယ်။ အတွင်းအားပညာမှာ မင်းလိုနေသေးတာပါ။ ဒီတော့ သူပေးတဲ့တာဝန်ကို ထမ်းနိုင်မနိုင် ဆိုတာကို ပြောလို့မရသေးဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းမှာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ"

"အူကွန်ပါ... အများကတော့ ကိုရင်အူကွန်လို့ခေါ်ကြတယ်"

လူမားက....

"ကိုရင်အူကွန်... မင်းဆရာရဲ့အကြိုက်ဆုံးပညာကို မင်းသိရဲ့လား"

"ဘာများလဲ မေမေကြီး"

"ဝါးပင်လက်ဝါးဖြစ်တယ်... မင်းကိုသင်ပေးခဲ့ရဲ့လား"

အူကွန်၏ဆရာ လိုကုသည် အူကွန်အား သိုင်းပညာသင်ပေးခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်တိတိလေပြီ။ ထိုသို့ သင်ရာတွင် ဆရာဇားမခွန်တဲ့ အိတ်သွန်ဇာနော်သင်ပေးခဲ့ပေသည်။ 'ဝါးပင်လက်ဝါး' သိုင်းကိုလည်း သင်ပေးခဲ့ပေသည်။

အူကွန်သည် ပါရမီရှိသူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်ဉာဏ်လည်း

သရဖူငြင်းခသာသိုင်းစောရောင် (၈၆-၁) ❀ ၁၃၉

ကွန်ကောင်သည်။ မည်သည့်သိုင်းပညာရပ်ကို သင်သင်အလွယ်တကူတတ်မြောက်လာလေသည်။

သို့သော် ထိုအထဲတွင် 'ဝါးပင်လက် ဝါး'သိုင်း မပါချေ။ ထို 'ဝါးပင်လက်ဝါး'ကို သူသည် တစ်နှစ်ခန့်ကြာမှ တတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။

အူကွန်က....

"ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သင်ကြာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်ခဲလို့ ကျွန်တော်နှစ်အကြာကြီး သင်ကြာခဲ့ရပါတယ်"

လူမားသည် ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ သူမ၏တစ်လုံးတည်းသောမျက်လုံး၌ ထူးခြားတောက်ပသည့်အရိပ်အရောင်များ ယှက်သန်းလာလေ၏။

"ဟုတ်လား... အတော်ခက်ခဲတဲ့ပညာထင်တယ်"

"အတော်ခက်ခဲပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ငါ့ကို တစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက်ပြခန်း"

အူကွန်က ခေါင်းညှိတတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့... ပြပါမယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြလို့ ဣတ်ယွင်း

ဖျက်ဖို့ရင်လဲ ပြုပြင်ပေးပါခင်ဗျာ"

လူမားက စိတ်မရှည်သောအသံဖြင့် ငြောက်လိုက်၏။

"စကားမများနဲ့ ပြမှာသာ ပြခန်း"

"ဟုတ်ကဲ့"

အူကွန် လန့်သွားသည်။ လူမားသည် ထူးခြားဆန်းစွာ ဘောစိတ်ထားရှိသူဖြစ်၍ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် သူ့အသံကိုကိတ်

၁၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကောင်း တိုက်ခိုက်နိုင်ပေသည်။

ဧည့်သည်သည် ထရပ်လိုက်၏။ သူသည် ခန္ဓာကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထားပြီး မှက်လုံးကိုရှေ့သို့ ခုခံခိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ပုံဟန်မှာ ဝါးပင်တစ်ပင်ထောင်ထားသည်နှင့် တူလှသည်။

မကြာမီ ဧည့်သည်၏ခြေလက်များ တောင်လှုပ်ရှားလာတော့သည်။ ဧည့်သည်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်တရက် မြောက်ပေမန့် အမြင့်သို့မုန်တက်သွားပြီး သိုင်းကွက်များကိုမြဲသရာ သိုင်းကွက်မြောက်ကွက်မှ ပြသပြီးဖြစ်လေ၏။

လူမားသည် သိုင်းလောက၏လူထူးလူဆန်းသိုင်းသမားဖြစ်သည်။ ထူးချွန်သောသိုင်းသမားလည်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူမသည် ဧည့်သည်၏ကွက်ပြောင်းများကို မသိလိုက်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ဆုံသြထိတိလန့်သွားလေ၏။

“အကြောင့် လိုကဟာ သိုင်းလောကမှာ လူထူးလူဆန်းလို့ နာမည်ကျော်တာကိုး။ သူ့သိုင်းပညာဟာ တကယ်ပဲ ဆန်းကြယ်တယ်။ သူ့ကို ငါတယ်မိမလဲ။ ဒီဝါးပင်လက်ဝါးသိုင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ ငါ သူ့ကိုမသိဘူး။”

သူမသည် ထိုအကြောင်းကို နှုတ်မှထုတ်ဖော်ပြသည်မဟုတ်။ စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စုစုအင်းမှာလည်း ရင်ထိတ်သွားရသည်။ မနေ့ညက ယှဉ်ပြိုင်စဉ်က ဧည့်သည်ညာညာတာတာတိုက်ခိုက်မိခြင်းကို နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်သည်က တတိယကွက်ပြသနေပါပြီ။ ထိုတ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာဝ် (ဇွဲ-၁) ❀ ၁၄၁

တိယကွက်တွင် ကွက်ပြောင်းခြောက်ကွက်ပါ ပြသည်။

ဧည့်သည်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လင်းနီတစ်ကောင်ပမာပျံ့နေ၏။ တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ဧည့်သည်သည် လေထဲ၌ကခုန်နေသည်နှင့် တူလှတော့သည်။

သူသည် တက္ကသိုလ်ကွက်ကိုကူးပြောင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ခဏ”

လူမားက ဟန်တားလိုက်၏။

ဧည့်သည် ရပ်သွားလေတော့သည်။

လူမားက ပြောလိုက်သည်။

“မင်း... အဓက ပြန်လုပ်ခဲမိ ငါ သေသေချာချာကြည့်ရဦးမယ်”

ဧည့်သည်သည် သိုင်းကွက်များကို ကစားနေရာမှ လူမားကိုအကဲခတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု လူမားပြောလိုက်သောအသံတွင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုများစွာ ပါဝင်နေသဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းထဲ၌ သတိပေးအချက်ပေးသည့် ခေါင်းလောင်းသံများသည် ပြည်ဟီးသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် လူမားမေမေကြီးကို ကြည့်လိုက်၏။

လူမားက သူ့အကြည့်ကို ရှောင်ဖယ်သည်။

ဧည့်သည်သည် လူမားမေမေကြီး၏ သိုင်းကွက်ထပ်မံပြသရန်ပြောသည့် အစီအစဉ်ကို သိသယှဉ်တော့သည်။

“ဒီမေမေကြီး မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်ခုခုအကြောင်းများရှိ

၁၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သလား မသိဘူး၊ ငါသတိထားမှာပဲ”

သူသည်ယင်သို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့် တစ်နံတစ်ခုကိုသုံး ဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ချွေကွန်သည် ဣန္ဒြေမလွက်ဘဲ လူမားအား ဂရုစိုက်လိုက် ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ထပ်ပြပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီသိုင်း ကွက်ကဏ်တော့ ကျွန်တော် သိပ်မကျွမ်းကျင်သေးပါဘူး၊ အများ ပါရင် သည်းခံပါခင်ဗျာ”

ဝါးပင်လက်ဝါးသိုင်းသည် စုစုပေါင်းသိုင်းကွက်ခုနစ်ဆယ် ရှိ၏။ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တွင် ကွက်ပြောင်းခြောက်ခုပါရှိ၏။ ထို့ ကြောင့် စုစုပေါင်းသိုင်းကွက်လေးရာနှစ်ဆယ်ရှိသည်။

ယင်းဝါးပင်လက်ဝါးသိုင်းမှာ လိုကုအသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ကဗျီး ဝါးပင်လေတိုက်သောအခါ ယိမ်းထိုးပုံအမျိုးမျိုး မိုးရာ လေပါသဲသဲမိမိတိုက်ခတ်သောအခါ ဝါးပင်၏တံပြွန်ပုံအနေအထား လေးရာကိုကြည့်၍ ဆယ်နှစ်တိတိတွင်ထားသော သိုင်းပညာ ဖြစ် လေသည်။

သိုင်းကွက်တစ်ကွက်နှင့်တစ်ကွက် အစွိတ်အဆက် အပေး အယူရှိ၏။ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်နှင့်တစ်ကွက်ကျော်၍ မလေ့ကျင့်ရ ခေ။ ယခုအခါ ချွေကွန်သည် လူမားအပေါ်သဲသဲယခင်လာသဖြင့် ဝါး ပင်လက်ဝါးသိုင်းကို ခြေခြေမြန်မြန်မသိခြေငြိရာ သိုင်းကွက်များ ကို ပုံမှန်အတိုင်းမပြတော့ဘဲ ကျော်၍လေ့ကျင့်ပြလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် လူမားနှင့် စုစုအင်းတို့မှာ ကြည့်ရှုရင်းခေါင်းပူလာ

သရေချခြင်းသောသိုင်းခတ်ရာခင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၄၃

လေတော့၏။

ချွေကွန်မှာလည်း သိုင်းကွက်များကို အထက်လွန်အောက် လွန်အမျိုးမျိုးလုပ်၍ ကစားပြရသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သိုင်းကွက်လေးဆယ်ခန့် ကစားပြီးသောအခါ လည် ပတ်သောသွေးများသည် အထက်သို့ဆန်တက်လာတော့၏။ အ သက်ရှူ ကျပ်လာလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘဲ ချွေကွန်သည် မြေကြီး ပေါ်သို့ပစ်လဲကျသွားလေတော့၏။

စုစုအင်းသည် ချွေကွန်ကိုပြေးပို့ လေ၏။ ချွေကွန်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ခွေးများနို့နို့ပြီးမေ့နေသည်။

“ဆရာမကြီး လုပ်ပါဦး ချွေကွန်သေတော့မယ်၊ သူ သူသတိ မေ့နေပြီ”

လူမားသည် လျှောက်လာပြီး ချွေကွန်အား ငုံ့ကြည့်လိုက် ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းကိုခါယန်ပြလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူ ကစားပြတဲ့သိုင်းကွက် တွေကို ငါဘယ်လိုမှကြည့်လို့မရဘူး၊ သူပဲ မှာသလား၊ လိုကုပဲ မှား သလားတော့ မသိဘူး၊ တစ်ခုခုပဲ၊ ခက်တာက ဒီသိုင်းကွက်တွေဟာ တကယ်ပဲ ခက်နေတာပဲ”

စုစုအင်းသည် ချွေကွန်ကို နှိပ်နယ်ပေးနေ၏။

ထို့ကြောင့် မကြာမီ ချွေကွန်သတိရလာသည်။

စုစုအင်းက နှိပ်နယ်ပေးရင်း အမောတကောမေးလို ၏။

“ကိုရင်ချွေကွန်... သက်သာလာပြီလားဟင်”

၁၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဈာန်က...

"ခင်ဤ အရမ်းနှိပ်ပေးနေရတာကို အားနာပါတယ်ဗျာ၊ ဒီသိုင်းပညာကိုမလေ့ကျင့်တာကြာလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ အမြဲတမ်း လေ့ကျင့်နေရင် နီလိုမဖြစ်ပါဘူး။"

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ထထိုင်လိုက်သည်။

ခုခုအင်သည် သူ့ကိုနီရိုက်တကြည့်နေ၏။ ဈာန်က ခုခုအင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုနီရိုက်ပုံနဲ့ ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မြင်သွားပြီး သူ့ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားသွားသည်။

လူမားက...

"အင်... မင်းဆရာရဲ့လက်ဝါးသိုင်းက ထက်မြက်သလား၊ မထက်မြက်သလားမသိဘူး၊ ငါတို့ကြည့်နေတဲ့လူတွေ ခေါင်းကိုမှ သွားတာပဲ"

သူမသည် အောက်ကလိုကာ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ထိုလေသံကို ဈာန်သတိထားမိသည်။

ဈာန်မှာ သတိရလာပြီဖြစ်သော်လည်း အားအင်များကုန်ခမ်းပြီး ခွမ်းနယ်သလိုဖြစ်နေသည်။

ဈာန်သည် စိတ်ထဲမှ ရေတွတ်လိုက်မိသည်။

"ဆရာရဲ့သိုင်းကွက်တွေကို လူမားမေမေကြီး မရိပ်မိအောင် ကစားပြရတာ အတော်ပင်ပန်းပါတယ်လား၊ ကံကောင်းလို့ ငါ အသက်မသေတာ"

သူတို့သုံးယောက် ဖိုခနောက်ဆိုင်ထိုက်လိုက်ကြသည်။ လူမားကတော့ ကျောက်တုံးမြင့်မြင့်တွင် ထိုင်သည်။ ဈာန်နှင့်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရာဇ် (၆၆-၁) ❀ ၁၄၅

ခုခုအင်း တို့ကတော့ ကျောက်တုံးနီကလေးများတွင် ထိုင်ကြသည်။ လူမားကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်နေပုံမှာ မျောက်ဆီမကြီးထိုင်နေသကဲ့သို့ ဖိုနေလေ၏။

"ကိုရင်ဈာန်က... မင်းဘဝအကြောင်းပြောပြခမ်း၊ ငါသိခွင့်တယ်"

လူမားက မေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

"ကွန်တော့အကြောင်းသိခွင့်ရင် ပြောပြရမယ်၊ ပြောပြလဲ ဝန်မလေးပါဘူး"

ဈာန်က သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သူသိသမျှ ပြောပြသည်။ ခွမ်းနွမ်းကျမ်းစာအကြောင်းမှလွဲ၍ အားလုံးအမှန်အတိုင်း ပြောပြသည်။

သူတို့သည် ထုံနေမှစ၍ ညဇဉ်ညတိုင်း ဤနေရာ၌လာ ရောက်စုဝေးရင်း လူမားပြောပြသည့် သိုင်းလောကအကြောင်း နားထောင်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူမားက သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ပြသည်။ ဈာန်နှင့် ခုခုအင်းတို့လည်း လေ့ကျင့်ကြရသည်။

လူမားမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သူဖြစ်၍ တော်ကြာတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး ပြောင်းလဲတတ်သည်။ အခု ငေါက်ငန်းပြောဆိုနေရာမှ မျိုချိုသာသာအေးအေးဆေးဆေး ပြောတတ်သည်။

ပထမ၌ ဈာန်မှာ မည်သို့မျှ မနေတတ်ပေ၊ ငေါက်ငန်းပြောဆိုခံရသောအခါ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေပြီး ချိုချိုသာသာ ပြောဆိုသည့်အခါတွင်မူ လူမားအား မင်မင်သလိုဖြစ်သွားမိသွားသို့သော် နောက်ပိုင်း၌ လူမား၏စိတ်ဓာတ်ကိုသိမြင်သွား၏။ ကိုယ်

၁၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပေါင်းစိတ်ခွာ ပြုလုပ်နေရတော့သည်။

ဤသို့မနေချိန်လည်း မရပေ။ လူမားကိုယ်တိုင်က ကေ
ကြာတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုးဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

စုစုအင်းကတော့ ရှင်းသည်။ လူမားပြောသမျှ နားထော
သည်။ သူမသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ အပိုမလုပ်ပေ။ သို့ရာတွ
သူမသည်လည်း လူမား၏ငေါက်ငမ်းမှုမှ မလွတ်ချေ။

ချင်းကုန်းကျောင်းဝင်းမြင်မည် ဤသို့သုံးယောက်စုပေါ
တိုင်ကြခြင်းမှာ ညကြီးမင်းကြီးဖြစ်၍ တစ္ဆေသရဲသုံးကောင်တိုင်နေပြ
သည်နှင့် တူနေသည်။

တစ်ခုကကောင်းသည်မှာ ထိုနေရာသည် ချင်းကုန်းဘုရား
ကျောင်းနှင့်အတော်လှမ်းပြီး ရွာနှင့်လည်း အလွန်ဝေးကွာနေခြင်းဖြစ်
သည်။

သို့မဟုတ်ပါက ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းအနီး၌ တစ္ဆေသ
ကောင်တိုင်နေကြသည်ဟူသော ကောလဟာလကား ဖြစ်ပေါ်လာ
မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

အဆ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစကရောင် (၆၆-၁) ❀ ၁၄၇

အခန်း(၁၂)

ထူးဆန်းသော အဘိုးအို

တစ်လကျော်မျှ အချိန်ကုန်သွားခဲ့လေပြီ။

ဣန္ဒြေ၏ဆိပ်ဝင်များမှာ ထပ်မံမရိုက်မိတော့သဖြင့် အတော်
ရှည်ရှည်ပေါက်နေလေပြီ။

ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းလည်း အီစဘုန်းတော်ကြီးသေဆုံး
ရသည့်ကိစ္စ၊ လက်နှောင်းခြတ်များကိစ္စကို မေ့လျော့လာကြလေပြီ။
ထို့ကြောင့် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းမှာ နံနက်ဘက်နှင့်ညဘက်တွင်
ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဘုရားစာများ ရွတ်ဖတ်သံစဉ်သာရပေသည်။

ဣန္ဒြေသည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ဘုရားကျမ်းစာ
ခန်းထဲမှ မအိပ်မိတော့ဟုခေါ်ပြောပြီးသည့်နောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
ထပ်မံမခေါ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်၏အခြေအနေကို ဣ
က္ခန်သည် စဉ်းစားတွေးတောနေမိလေ၏။

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာ ငါ့ကိုတောင် မခေါ်တော့ဘူး။

၁၄၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အေးလေး... အီတော့နီးတော်ကြီးသေဆုံးသွားမှပဲဟာ၊ ငါ့ကိုတွေ့ဖို့လဲ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ကြည့်ရတာ ဆရာတော်ဟာ ချမ်းချမ်းကျူရဲ့အတွင်းအားပညာသိုင်းကျမ်းကိုဖတ်စွဲလေ့လာနေပြီနဲ့တူတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဟာ သူ့ဆီက ချမ်းချမ်းကျူရဲ့သိုင်းကျမ်းကိုရအောင် နဲ့ ဖတ်ရဦးမယ်၊ ဘာတွေများ ရေးထားသလဲမသိဘူး”

ညဘက်ရောက်သောအခါ ချူကွန်သည် သန်းကောင်ယံအချိန်သို့ မျှော်နေမိလေ၏။ သန်းကောင်ယံအချိန်သို့ရောက်သောအခါ ချူကွန်သည် သူ့အခန်းထဲမှထွက်လာလေတော့၏။

မိုးအကုန် ဆောင်အကူးဖြစ်၍ ရာသီဥတုသည် သာယာနေသည်။ သန်းကောင်ယံအချိန်၌ လမင်းကြီးကလည်း ထိန်ထိန်သာနေသည်။ ထိုအချိန်၌ ချူကွန်သည် ကျောင်းဝင်မံရံကိုကျော်လွှား၍ ငါလွှားသည်။

သူသည် လူမားနှင့် စုစုအင်းထဲသို့သွားခြင်းဖြစ်လေ၏။ မိုးအေးကြီးစုစုအင်းကို တွေ့ပြီး စုစုအင်း၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ အပြောင်ညက်နှင့် အတူတော့ပါ။ သေချာစွာ ဝတ်ဆင်လာပါသည်။

ဒီဌာနကလေးမှာအင်းသည် အမြဲမောင်းဝတ်နံ့နှင့်လိုက်ဖက်လှ၏။ အမြဲရောင်ဝတ်နံ့သည် ဘုံမရှိနေချိန်ကလေးလောက် ပိုမိုပေါ်လွင် ထင်ရှားလေတော့သည်။ တွေ့ခြင်းရသည်ကိုမျှော်၍ အလွန်ချမ်းသာလောက်အောင် ဖြစ်ရတော့သည်။ နေ့ခင်းလျှောက်လျှောက် ခေလငူလှလှနှင့်...

၂၈ ဂိုဏ်းခေလချူကွန်သည် ရွာအားရတို့ထံသို့ရောက်တော့သောအခါ ရင်ထဲ၌ လွှပ်ရှားသွားစိမ့်စေ့စိမ့်လေးလေးခေလငွေ ငွေငါးနှစ် ငွေငလေငလေ တွက်ကုလွှဲအဖို့ကိုယ်အချိန်အစား ခိုလှုံခြုံလှသော မိန်းက

သရေခြင်း၊သောသိုင်းတောရောင် (၆၆-၁) ❀ ၁၄၉

လေးမျိုးနှင့် သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးကြုံတွေ့မိခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ ဓာပဝါအနက်ရောင်ကိုဖုံးလွှမ်းထားခြင်းကြောင့် သူမ၏မျက်နှာလှကိုတော့ မမြင်ရပါချေ။

ထို့ပြင် ညကြိုမင်းကြီး အနက်ရောင်ဓာပဝါလွှမ်းခြုံထားသောမိန်းကလေးနှင့် တွေ့ဆုံရသည်မှာ လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ်မှုရှိသလို စိစားရသည်။

ချူကွန်နှင့် စုစုအင်းတို့သည် ညပေါင်းများစွာ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့ကြသောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်နောင်ဖို့ နေမိကြပြီဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ချစ်သည်ဟု ဖွင့်မမြောသော်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေကြပြီဟု အလိုလိုစိစားသိရှိနေကြသည်။

လူမားသည် ချူကွန်ရောက်လာသောအခါ တောင်၍ ကောင်းပြောလိုက်၏။

- “မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ”
- “ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”
- “ငါတို့ ကနေ့ညပဲ ထွက်သွားကြတော့မယ်”
- “ဗျာ”

ချူကွန်၏ ရင်ထဲနှင့်နံ့ဖြစ်သွားမိသည်။

စုစုအင်းမှာ ချူကွန်အား မမြဲမြံချိုးမြဲလေ၏။ ချူကွန်မှာ မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

၁၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခဏာ

ချွေကွန်က...

"ဘယ်လောက်ကြာကြာ သွားကြမှာလဲဟင်"

လူမားက...

"သုံးလလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ချွေကွန်၏ ရင်ထဲမကောင်းတော့ပေ။

"သုံးလကြီးမှားတောင် သွားကြမှာလား"

စုစုအင်းက ညှိုးငယ်စွာပြောသည်။

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်မပြန်လာရင် ကိုရင်ချွေကွန်ဆီ ပြန်လာ

ခဲ့ပါမယ်၊ ကိုရင်ချွေကွန် စောင့်နေနော်"

ချွေကွန်က...

"မင်းတို့ ဘယ်ကိုသွားမှာမို့ ဒီလောက်ကြာတာလဲဟင်၊

ခရီးက အတော်ဝေးလို့လား"

လူမားက ပြုံးလိုက်၏။

"လူဟာ ရွေ့လျားနေတဲ့သတ္တဝါကွလို့ တစ်နေရာတည်းမှာ အမြဲမနေနိုင်ဘူး၊ ငါတို့လဲ ရွေ့လျားနေရတာပေါ့"

ချွေကွန်က ခေါင်းညိတ်လေ၏။ လေးလေးပင်ပင်ကြီး ခေါင်း ညိတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်လေ... ကျွန်တော်တောင် တစ်နှစ်ပဲစောင့်ရ တော့မှာ၊ အခုဆိုရင် တစ်နှစ်တောင် မကြာတော့ပါဘူး"

စုစုအင်းက ဝင်ပြောလာလေ၏။

"ကျွန်မတို့အလွန်ဆုံး သုံးလပဲ ကြာမှာပါ၊ သည့်ထက် စော ပြီး ပြန်ရောက်ရင်လဲ ရောက်လာမှာပေါ့"

သရရခြင်းသောသိုင်းခဏာရောင် (၆၆-၁) ❀ ၁၅၁

ချွေကွန်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတော့သည်။ သူလည်း လိုက်၍မရချေ၊ စုစုအင်းသည် သူ့လက်ကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်ထား လေ၏။

ချွေကွန်မှာ ငိုနေမိသည်။

စုစုအင်းက ချွေကွန်၏လက်ကိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်

ရင်...

"ကိုရင်ချွေကွန်... ကျွန်မတို့သုံးလပြည့်ရင် ပြန်လာမှာပါစင်

ရယ်"

သူမ၏အသံသည် တုန်ခါနေလေ၏။

ထိုစဉ် လူမားက စုစုအင်း၏အနီးသို့လျှောက်လာပြီး...

"ကဲ... စုစုအင်း၊ ငါတို့သွားကြရအောင်"

သူမ၏ကောင်းကြောင့် စုစုအင်းနှင့်ချွေကွန်တို့သည် လက်ကို ဖြုတ်မိကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေထိုင်တိုင်း လူမားက အ မြဲတစ်သတိပေး ခဲ့စွာရှိခဲ့သည်ကို ချွေကွန်သတိပြုမိလေ၏။ လူမား သည်တစ်လုံးတည်းသောမျက်လုံးဖြင့် ချွေကွန်၏မျက်နှာကိုသေစွာ မှာ ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ချွေကွန်၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်တင် လိုက်လေ၏။

"မင်းဟာ တစ်နှစ်ကျန်ရင် လူဝတ်လဲတော့မယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ကိုရင်ဝတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုမမေ့ဖို့ အ ရှေ့ကြိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျမ်းစာတွေကိုပြန်မတ်ထားပါ၊ ဒါ့အပြင် ကိုရင်ဝတ်ခဲ့တာကို မမေ့မှာပေါ့"

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လူမားသည် ရွှေကွန်အား မိခင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောနေပြန်လေ၏။

ရွှေကွန်ကတော့ ဘာမျှမပြောတော့ချေ။ သူသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် လုံးဝပါးစပ်ပိတ်ထားတော့သည်။

လူမားသည် ခုခုအင်း၏လက်ကိုဆွဲလိုက်ပြီ။

“ကဲ... ကဲ... ကဲ ငါတို့သွားကြမယ်”

လူမားသည် ရွှေကွန်အား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“သုံးလပြည့်ရင် ငါတို့ပြန်တွေ့ကြမယ်”

ရွှေကွန်က ခုခုအင်းအား လှမ်း၍ မနှုတ်ဆက်နိုင်မီ လူမားသည် သူမ၏လက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။

ခုခုအင်းသည် လူမားဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားရလေ၏။ သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ရွှေကွန်ထံပစ်ပေးခဲ့လေသည်။

ရွှေကွန်သည် ခုခုအင်းပစ်ပေးသည့်အရာကိုမင်းလိုက်ပြီး သူတို့အား ငေးကြည့်နေမိသည်။ လူမားနှင့် ခုခုအင်းတို့သည် အဝေးကြီးသို့ ရောက်သွားကြလေပြီ။ များမကြာမီ ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။

ရွှေကွန်သည် ငေးနိုင်နေမိသည်။

ခုခုအင်းနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သောကာလများကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတမိသည်။ ယခု ခုခုအင်းမရှိသောအခါ သူ့ရင်၌ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေရတော့သည်။

ရွှေကွန်သည် သူ့လက်ကိုဖြန့်ကြည့်လိုက်သာအခါ ဓာရွက်ကလေးလုံးထားသည်ကို ကွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဓာရွက်ကလေး

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရင်း (စဉ်-၁) ❀ ၁၅၃

ကို ကမ်းကတမ်း ဖြန့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ကိုရင်ရွှေကွန်”

ကျွန်မရဲ့ဆရာအသစ်ဟာ စိတ်သဘောထားလူဆန်းတယ်၊ စိတ်ထားအမျိုးမျိုးပြောင်တတ်တယ်၊ သူ့အတွက်တော့ မလွယ်ဘူး၊ သူ ကျွန်မကို တယ်ကိုခေါ်သွားမယ်ဆိုတာ မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် တော်တော်ဝေးတဲ့နေရာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ထားတယ်။

ကျွန်မ ကိုရင်နဲ့မခွဲရှင်ပါဘူး၊ သူ့ယိမှာနေရတာ စိတ်မချမ်းသာရင် ကိုရင်ဆီကိုအရောက်ပြေးလာမှာပဲ၊ ကိုရင်ကို မေးရောတွေ့အပျာအကြီးမို့တယ်၊ ကိုရင်အမြဲဝေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းတွေထဲမှာ အလိုလိုစိတ်ညစ်နေမိတယ်၊ ဒီလိုစိတ်ညစ်ပုံမျိုးကို ကျွန်မတစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ဖူးဘူး၊ ရှင်ကော ဒီလိုမျိုး ခံစားဖူးခဲ့သလားဟင်

ရင်းနှီးတဲ့ခုခုအင်း”

ရွှေကွန်သည် ဓာကိုမတိပ္ဌာနောက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွား၏။

“သူလဲ ငါ့ကိုမနွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာကိုး”

သူသည် မျက်မှောင်ကွပ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြန်လေ၏။

“သူ စိတ်ဆင်းရဲရင် ပြန်ပြေးလာမယ်ဆို ငါ့ဆီကိုစာရေးထားတယ်၊ သူ့ဆရာမကြီးဆီရင် သူ့ဘာတွေရောက်မှာမို့”

သူသည် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

၁၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“သူပြေးလာရင် ငါ သူ့ကိုဘယ်လိုလုပ်ထားရမလဲ”
သူသည် တစ်ယောက်တည်း ရေရွက်နေမိလေ၏။ ထိုစဉ်—

“ကိုရင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ခွဲခွဲလမ်း
လမ်းခြစ်နေရင် သာသနာ့ဘောင်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ဆက်နေတော့မှာ
လဲ”

အသံတစ်သံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုရင်ချူကွန်သည် အ
လန်တကြား နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လရောင်အောက်တွင် မည်သူမျှရှိမနေချေ။ သစ်ပင်များ
အောက်သို့ကြည့်သော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ
ချေ။

“ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ထွက်တွေ့နိုင်ပါတယ်”
ချူကွန်က ပြောလိုက်ရလေ၏။ ထိုသို့ သူကဝိတ်ခေါ်လိုက်
ပြီးသည့် တစ်ခဏတွင်—

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

ရယ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။
ထိုရယ်မောသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ပင်
စည်နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာတော့၏။

ချူကွန်သည် ထိုလူကိုအကဲခတ်နေတော့၏။ ထိုသူမှာ အ
ဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း လရောင်အောက်ရောက်သည်နှင့်သိလိုက်ရ
တော့သည်။

အသက် (၇၀) ခန့်ရှိပြီး ဆံပင်များဖြူဖွေးနေကြောင်းတွေ့
ရသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးတော့ မရှိချေ။

သရဖူငြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၁) ❀ ၁၅၅

ထို့ပြင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပီနီလိုလွန်းလှသည်။ အရိုးပေါ်အ
ရောင် ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ချူကွန်မြင်လိုက်ရသော တဒဂီတွင် လန့်
လှားသည်။

မျက်နှာ၌ မျက်နှုံးမွေးလည်း မရှိချေ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးဖြူ
ဖက်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်။ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေသောမျက်နှာမှာ
ဖိတ်လန့်ဖြူလှပင် မျက်လုံးအနံ့လည်းအရောင်လုံးဝမရှိချေ။ ထို့
ကြောင့် သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ခန့်မှန်းရန် ခက်လှ၏။

ချူကွန်၏အမြင်တွင်မူ သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးထက် သေခါး
လူတစ်ယောက်၏ဝေဒနာရှင်ပုံသဏ္ဌာန်သာ မြင်ပေါ်နေတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် သူ့လံလျှောက်လာစဉ်တွင် ချောင်းစာဟွတ်
ဟွတ်ဆိုးနေသဖြင့် ချူကွန်သည် များစွာကရုဏာသက်မိတော့သည်။
သူသည် ပြောသွားပြီး အဘိုးအိုအား ပေးမကြိုဆိုလေ၏။

“အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

အဘိုးအိုသည် ခါးကုန်း၍ ချောင်းဆိုးနေသည်။ သူသည်
အရိုးအပေါ် အရောင်နေသောလက်ဖြင့် ချူကွန်၏အင်္ကျီကို လက်
ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကိုရင်က ဇိတ်ကောင်းတော့ရှိသားပဲ။ တော်တန်လူဆိုရင်
ကြည့်နေမှပဲ ဘယ်သူမှကူညီခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

အဘိုးအိုသည် အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးနေလေ၏။ ချူ
ကွန်သည် အဘိုးအိုအတွက် လွန်စွာ ခိုးခိုခိုလာသည်။

“အဘ... ထိုင်ပြီး အနားယူပါဦး ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် အဘ
မလွယ်ဘူး ဘယ်လိုလုပ် ဆက်လျှောက်မလဲ”

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အဘိုးအိုက ပြောပြောဆိုဆို ပြောပေါ်ထိုင်ဖူးလိုက်သည်။

အူကွန်သည် အဘိုးအို၏ကျောကိုဖြည်းဖြည်းဖြူဖြူ ထုပေးသည်။ ကျန်တစ်ဘက်ကလည်း ရင်ဝသိုမိပေးသည်။ အဘိုးအိုခေါင်းဆိုးရပ်သွားတော့မှ အူကွန်လည်း အထုရပ်သည်။

အဘိုးအိုသည် သက်ပြင်းဖူးလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါက ရောဂါဟောင်းပါ။ ရောဂါဟောင်းထဲလာရင် ဒီလိုပုံဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သေတော့ မသေနိုင်ပါဘူး။”

အူကွန်သည် အဘိုးအိုခေါင်းဆိုးရပ်သွားသောအခါ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“အဘ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ဒီဝေဒနာခံကပ်နေရတာလဲ”

အဘိုးအို၏ ဖိုန်ဖျော့နေသော မျက်လုံးအနံ့မှာ ပြူးကွယ်သွားတော့သည်။

“ငါ သိုင်းပညာတတ်တယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလဲ”

အူကွန်က ရယ်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟား အဘဉ့်နံကသာ ရောဂါသည်ပုံစံပေါက်နေတာ အသံကတော့ သိုင်းပညာရှင်မှန်း သိသာပါတယ်။ ကျွန်တော်က အသံကြားတာနဲ့သိုင်းပညာရှင်မှန်း သိနေတာမခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုကလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“အင်... အသံကြားရုံနဲ့ သိုင်းပညာရှင်မှန်းသိတဲ့လူဟာ သိုင်းပညာရှင်အဆင့်မှာ ဘယ်ဆိုးတော့မလဲ။ မင်းနဲ့သိုင်းပညာမညံ့ဘူးလို့ဆိုရမှာပေါ့။ မင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရား (ဇွဲ-၁) ❀ ၁၅၇

“ကျွန်တော့်ဆရာကို လုံကုလို့ခေါ်ကြပါတယ်။ အဘလဲ သိမလားသိမှာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်က ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားကြီးလို့ပြောကြတယ်”

အဘိုးအိုသည် လုံကု၏အမည်ကိုကြားလိုက်သောအခါ မျက်နှာကွက်ကနဲ မျက်သွားတော့သည်။

“မင်းဆရာက လုံကုကို ငါက သူ့ကိုနှိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါမှာ အခုလိုဝေဒနာမရှိရင် နှိုးခင်မှ နှိုးမှာပါ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုခေါင်းဆိုးလာလေတော့၏။ ရှောင်ဆိုးလွန်း၍ အဘိုးအိုမှာ မျက်ရည်များပင် ကူးလာသည်။ နောက်ဆုံး မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာဖြင့် သစ်ပင်ကိုကျောမှီ၍ အနားယူလိုက်ရသည်။

အူကွန်က...

“အဘ ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့မလို့ပါ”

အဘိုးအိုက အူကွန်၏အမေးကိုမပြောဘဲ မြန်မေးလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါမေးမယ်။ မင်း အမှန်အတိုင်းပြောပြမလား”

အူကွန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘာမှန်ကွယ်ရာမရှိပါဘူး။ မေးပါ အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ်”

“မင်းဆရာက မင်းကို သိုင်းပညာသင်ပေးရာမှာ သူ့သင်တဲ့

၁၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုင်းပညာတွေကို အကုန်တတ်ရင် သူ့ဦးတင်ကို လုပ်ပေးပါမယ်၊ မင်းဝန်ခံကတိပြုခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

ဇွဲကွန် အံ့သြသွားသည်။ ဤအတိုးဆိုသည် သူ့အကြောင်းကို အဘယ်သိသိသနည်း။

ဇွဲကွန်က ရှင်းပြ၏။

“သူသိုင်းပညာ သေင်ပေးတော့ သူတာမှ ကတိခံဝန်ခံကတိ တောင်းပါလား။ ဒီလိုနဲ့ သိုင်းပညာတော်တော်သင်ခဲ့ရပါတယ်။ တော်တော်တတ်မြောက်ပြီလို့ ထင်ခဲ့တဲ့အခါမှာတော့ သူ့အတွက် အလုပ်တာဝန်တစ်ခုထမ်းဆောင်ပေးပါလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

အတိုးဆိုသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ...အဓိက (၂)နှစ်ကြီးမှာတောင် ကျွန်သေးတာပဲ၊ ဒီ(၂)နှစ်ထဲမှာ ကယ်သူမဆို နှိပ်နှိပ်တီးကြရတာပဲ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် လူမားလဲ သိုင်းလောကမှာ ပြန်ခြေစူးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့လဲ ဝေဒနာရှိရက်နဲ့ ဒီကိစ္စကလေးမှာမဟုတ်လား။ ချင်းကုန်းဘုရား ကျောင်းမှာလဲ ဘာအမှုအခင်းမျိုးစုံပွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဇွဲကွန်သည် နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

“အဘ... အဘ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်နားမလည်ပါဘူး။ အဘ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းထဲမှာ ပြန်နေတာတွေကို သိတယ်ဟုတ်လား”

အတိုးဆိုသည် ခါးကိုမတ်လိုက်၏။ သူသည် ဇွဲကွန်အား နှိပ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟာ ကိုရင်လေ... မင်း ချစ်မိမှာ ပညာသင်ခွင့်သလား”

သရေခြင်...သောသိုင်းတောရောင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၅၉

ဇွဲကွန် မည်ကဲ့သို့မြေရပါမည်နည်း၊ သူ့ထံမှာလည်း ဆရာလိုကုန်နေသည်။

အတိုးဆိုက နီတံတိုပြီး ပြောလေ၏။

“မင်း ဘာငေးနေတာလဲ၊ ငါဟာ ဒီအချိန်အထိ ချစ်မိသက်တာမှာ တပည့်တစ်ယောက်ကိုမျှ လက်မခံခဲ့ဘူး၊ တချို့ဆိုရင် ချစ်မိမှာ ပညာသင်ခွင့်လွန်လို့ မခံပါမနေကြ၊ စားနပ်ရတယ်၊ ငါ့လက်မခံခဲ့ဘူး”

ဇွဲကွန်မှာ ဝိုင်းနေသည်။ ဘာစကားမျှမပြောနိုင်ပေ။

အတိုးဆိုသည် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီ...

“မင်းစိတ်ထဲမှာ မင်းဆရာရဲ့သိုင်းပညာက အတော်စွမ်းတယ်လို့ ထင်နေလို့လား”

အတိုးဆိုက ဆွတ်ပြောလေ၏။

“ငါ့ရှင်းရှင်းပဲပြောလိုက်မယ်၊ တကယ်လို့သာ ချစ်မိအနာမရှိရင် အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

ဇွဲကွန် ကမ်းနားတန်း ရှင်းပြရလေ၏။

“ကျွန်တော့်မှာ ဆရာရှိနေပါတယ်၊ အကြောင်း အဘကို ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် လက်မခံနိုင်တော့ပါဘူး။ အပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို အဘက သိုင်းပညာသင်ပေးခွင့်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်သင်ပါ့မယ်”

အတိုးဆိုသည် ခုနစ်မှစ၍မကုန် သုတ်လိုက်၏။

“က... မင်း ချစ်မိက သိုင်းပညာသင်မယ်ဆိုရင် ဘုရားထိုင်ပေတော့”

၁၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ချွေကွန်က ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။

“ငါ့သိုလ်ပညာကိုမသင်ခင် ငါ့ဆီက ဩဝါဒကိုနားထောင်
ဦး”

အဘိုးဆိုက ပြောလိုက်၏။

အဘိုးဆိုက...

“ငါ့မည်ကိုမသိရင် မှတ်ထား ‘ကွန်ဝမ်း’တဲ့၊ ကွန်ခွဲတဲ့
နှစ်သုံးဆယ်လောက်က သိုလ်လောကမှာ ရောက်သည်သိုလ်သမားတွေ
ကျော်ကြားခဲ့တဲ့သူဟာ ငါပါ။ မင်းဟာ ငါ့တပည့်မဟုတ်သော တ
ပည့်ပဲဖြစ်တယ်။ မင်းကို(၆)လအတွင်းမှာ သိုလ်ပညာတစ်မျိုးသင်
ကြားပေးမယ်။ ဒီပညာကိုမသင်ခင် ငါ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပေး
ပါမယ်လို့ ကတိပေးရမယ်။ ကတိပေးနိုင်ရဲ့လား”

ချွေကွန်က ခြင်းစားလိုက်၏။

“ငါ့ဆရာကတော့ သိုလ်ပညာသင်ပေးပြီးမှ ဒီကောားကို
ပြောတာပဲ။ အဘိုးဆိုကတော့ သိုလ်ပညာသင်မပေးခင်ကတည်းက
ဒီကောားကိုပြောနေပြီ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်”

ထို့နောက်...

“ဟင်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလက်ခံလိုက်မယ်”

ချွေကွန်သည် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ် အဘ၊ အဝေမယ့် ဘာလုပ်ခိုင်း
မယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသင့်တယ်လို့ထင်ပါတယ်”

အဘိုးဆိုက...

“မင်း အခုမပေးနဲ့ ငါ့ခိုင်းမယ်အလုပ်က သူများကို မတရား

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစတာရှာစ် (၆၆-၁) ❀ ၁၆၁

လုပ်ခိုင်းမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး မင်းတို့ သာသနာ့ဘောင်က လူတွေအ
နေနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် သာသနာခေါ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးပဲ”

ချွေကွန်သည် အဘိုးဆို၏စကားများကို သံသယဖြစ်သော်
လည်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်က... ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ် အဘ၊ အဘခိုင်းမယ့်
ကိစ္စဟာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကိစ္စဖြစ်တယ်ဆိုတာသိရတော့ ကျွန်
တော် ရင်အေးသွားပါတယ်”

အဘိုးဆိုသည် ချွေကွန်စကားကိုကြားသောအခါ ဝမ်းသာ
အားရ ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ရယ်မောသောအခါ အဘိုးဆိုသည်
ရှောင်ဆိုလော့ဖြစ်တော့သည်။

“အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

ချွေကွန်က...

“အဘ မောနေပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်လိုက်ပေးမယ်လေ”

အဘိုးဆိုသည် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေ၏။ သူသည် အ
တန်ကြာ အမောပြေနေ၏။ အမောပြေလောက်သောအခါမှ...

“မင်း ပြန်နိုင်ပြီ၊ မနက်ဖြန် အုန်းမောင်းခေါက်သံနှစ်ဈက်
ကြားမှ ဒီကိုလာခဲ့”

ချွေကွန်သည် ဒူးထောက်ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။ သူ
သည် အဘိုးဆိုအား စိတ်မချနိုင်ဘဲကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးဆိုက...

“ဪ... မေ့နေလိုက်တာ၊ မင်းနာမည်ကိုတောင် မသိဘူး

၁၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သရေမြင်းသောသိုင်းတောရပ် (စဉ်-၁) ❀ ၁၆၃

သောသွေး မင်းနာမည် ဘယ်သူလို့ခေါ်သလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ချွေကွန်ပါ၊ အများကတော့ ကိုရင်ချွေ ကွန်လို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်”

အဘိုးဆိုသည် ချွေကွန်... ချွေကွန်တော့ ရေရွတ်နေပြီဗျာ...

“မနည်း... ချွေကွန်ဆိုတာက ကိုရင်ညွှနာမည်ပဲ၊ နာမည်ရင်း တော့ ရှိရဦးမှာပေါ့၊ နာမည်ရင်းက ဘယ်သူတုလဲ”

ချွေကွန်သည် သူ့နာမည်ရင်းကို ခဉ်းစားလိုက်သည်။ ကျောင်းတိုင်ဆရာတော်က သူ့နာမည်ရင်းကို ပြောပြလိုက်သည်မ ဟုတ်ပါလော့။

“ကျွန်တော့်နာမည်က နီကျွန်းပုပေါ့”

အဘိုးဆိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းနာမည်က ဘုန်းကြီးနာမည်နဲ့တူလိုက်တာ”

ချွေကွန်က...

“အဘ... ကျွန်တော်လိုက်ပွဲပါရစေ”

အဘိုးဆိုက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မလိုဘူး... မင်းသာ စိတ်ချလက်ချ ပြန်ပေတော့”

ချွေကွန်သည် အဘိုးအား လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ချွင်း ကုန်းဘုရားကျောင်းသို့ ပြန်သွားရလေတော့၏။

အစ။

အနီး (၁၃)

ခရီးရာဝါးခရီးစဉ်း ထေးအပ်ခြင်း

ချွေကွန်သည် ချွင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိ သွားသောအခါ မြစ်ဖျက်နဲ့သည်များကို မြန်လည်တွေးတောနေမိလေ ၏။ ယခုရက်များအတွင်း သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်ကိစ္စများမှာ ဆက် တိုက်ဆိုသလိုပင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဓုစုအင်း၏ရှင်ပုလွာသည် သူ့အသည်းနှလုံး၌ နှံ့ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ သူမကိုလည်း အချိန်မလပ် သတိရနေမိ သည်။

တစ်ခုတော့ သူ့နားလည်လိုက်သည်။ သူ့ဘဝသည် ပြောင်း လဲတော့မည်ဖြစ်သည်။ အဓိကပြောင်းလဲချက်မှာ သာသနာ့ဘောင်မှ ထွက်၍ လူ့လောကီသို့ဝင်ရောက်မည့် ပြောင်းလဲချက်ပေတည်း။ ထို့နောက် သူ၏မွေးသမိခင်နှင့် မွေးသမဝင်တို့ကိုလည်း

၁၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရှာဖွေရမည်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုမှာ သူ့အားဆွမ်းကုန်းဘုရား
ကျောင်းသို့လာရောက်ရှိ ဆောင်သော ရောက်ခံဆိုသူအား ရှာဖွေ
ဖြစ်ပေသည်။

အခြားကိစ္စတစ်ခုမှာ ဆရာဖြစ်သူလိုကု၏တာဝန်တစ်ခုကို
ဆောင်ရွက်ပေးရန် ဖြစ်သည်။

ယခု သူ့၌တာဝန်တစ်ခုရ တိုးလာပြန်လေ၏။ ထိုတာဝန်မှာ
ကျန်းမခံ၏တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ပေးရန် ဖြစ်သည်။

ရောဂါသည် အဘိုးအိုသည် သူ့တာဝန်ကိုမကောင်းမှုမဖြစ်
စေရဟု တာဝန်ယူထားသည်မဟုတ်ပါလော။ သူ့တာဝန်နှင့် သူ
ဝတ္တရားများကား များပြားလှစေ၏။ သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်
မိသည်။

သူသည် စုတ်တရက် သတိရလာလေ၏။

"ငါ... ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဆီသွားကြည့်ရင် ကောင်း
မယ်ထင်တယ်။ နာအိန်ဆိုရင် ဆရာတော်ဟာ ချမ်းချမ်းကူညီအ
ညာကျမ်းကို လေ့လာကောင်း လေ့လာနေမှာဖြစ်တယ်"

သူသည် လူသူအရိပ်အခြေကိုကြည့်လိုက်ပြီး မည်သည့်လူ
အရိပ်အယောင်မှမတွေ့ရသဖြင့် အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ သူသည်
ဘုရားကျောင်းခန်းမသို့ လာလေတော့၏။

ဘုရားကျောင်းခန်းမမှာ တံခါးကိုအစဉ်အမြဲပွင့်ထားပါ
သည်။ ဘုရားကျောင်းခန်းမထဲ၌ အမွှေးတိုင်များကြိုလှိုင်နေပါ
သည်။ ဈာန်ကြည့်လိုက်သောအခါ အမွှေးတိုင်အသစ်များဖြစ်နေ
သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

သရူခြင်းသောသိုင်းတေရာတ် (၆၆-၁) ❀ ၁၆၅

တာဝန်ကျသော ကိုရင်သည် အမွှေးတိုင်များ ကုန်သွားသ
ဖြင့် အသစ်လဲလှယ်ထွန်းညှိထားခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ထိုကို ရင်သည်
သူ့တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ မြန်လည်အိပ်ဓကိလေပြီ။

ဈာန်ကုန်သည် ကိုယ်တွေပညာသုံးကာ ဘုရားခန်းကိုကျော်
၍ကံလျှောက်လာခဲ့၏။ ဆရာတော်၏အခန်းသည် ဘုရားခန်းအ
နောက်ဘက်တွင်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏အခန်းကို ကြည့်လိုက်သောအခါ
ခန်းရောင်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆရာတော်မအိပ်ဓကိသေးကြောင်း
သိလိုက်ရသည်။

သူသည် ယခင်က ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား အလွန်
ကြည်ညိုခဲ့၏။ ဆရာတော်အား ဖော်၍ကြည့်ရုံပါစေ။ ယခုမူ
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား သံသယစိတ်ဝင်လာသဖြင့် ကြည်ညို
လေးစားစိတ်များ လျော့ပါးလာတော့သည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် မြေညီထပ်တွင် မနေစေချေ။
ပထမထပ်တွင် နေထိုင်တော်မူပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဈာန်ကုန်သည် ပထမထပ်တွင် ပြတင်းပေါက်
အနီးသို့ကိုယ်တွေပညာကိုသုံး၍ နုနိတ်လိုက်၏။ ခြေသံလုံးဝ
မထွက်ပါစေ။

သူသည် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ခွင်းကပ်သွားပြီး တံခါးကို
အသားဟလိုက်၏။ နည်းနည်းကလေးဟပြီး အတွင်းသို့ခွင်းကြည့်
လိုက်သည်။

၁၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုအခါ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် လက်ကိုနှောက်ပစ်ပြီး ကြွေးမြီလျှောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။ တမောက်တည်းမှာပင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ခံသည်ညည်းကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဪ... ငါက သာသနာ့ဘောင်ကိုဝင်တယ်၊ သာသနာ့အလုပ် မလုပ်တော့၊ ဝင်ခံနေရတော့တာပေါ့၊ အင်... စိတ်ကူးတစ်ခုမှားသွားတာနဲ့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကိုရင်ဆိုင်ရတော့တာပဲနော်၊ ငါလုပ်တဲ့အလုပ်က သာသနာ့ဘောင်နဲ့ မအပ်ပေတော့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရဲ့အပြုအမူ ဘယ်ပီသနိုင်ပါတော့မလဲ”

ဧကွန်က မျက်မှောင်ကွပ်ပြီး ခဏ်းစားလိုက်၏။

“အင်... ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာ ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်နောင်တရနေပြီနဲ့တူတယ်”

ထိုစဉ် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

“အင်... ငါဟာ သိုင်းပညာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကာအကွယ်ယူဖို့ဖြစ်တယ်လို့ခံယူထား ထင်မှတ်ခဲ့တယ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကိုလဲ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါမထင်မှတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီလိုမှန်သိရင် ဒီသိုင်းပညာကို မသင်ဖြစ်ပါဘူး”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ကြွေးမြီလျှောက်ရင်း ရေငွေတံပြီး ညည်းညူနေသည်။

“အီတုန်းတော်ကြီးဟာ လောဘကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံး

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဆရာတော် (စဉ်-၁) ❀ ၁၆၇

ပျားရတယ်၊ ငါလဲ လောဘကြောင့် လက်နှောင်နှစ်ဆစ်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတရားခံကတော့ ကောင်းကောင်းကြီးလွှတ်ပြန်တာပဲ”

ဧကွန်သည် ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ လန့်သွားတော့သည်။ သူသည် အီတုန်းတော်ကြီးကို ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သတ်ပစ်သည်ဟု သိသယဉ်ခဲ့သည်။ ယခု ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ပါတော့တာကား။

“ဒီလိုဆိုရင် အီတုန်းတော်ကြီးကို ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သတ်တာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဖြတ်နေတဲ့လက်နှောင်ကလေးနှစ်ဆစ်ဟာလဲ သူရဲ့လက်နှောင်ကလေးတွေဖြစ်နေတာကိုး၊ တရားမဟာ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

သူသည် တစ်မျက်စဉ်းစားလိုက်၏။

“လူမားများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ တခြားသူတွေဟာ အီတုန်းတော်ကြီးနဲ့ ကျောင်းထိုင်ကိုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အီတုန်းတော်ကြီးနဲ့ကျောင်းထိုင်ကိုနိုင်ဖို့ဆိုတာ သိုင်းပညာတော်တော်အဆင့်မြင့်မှ နိုင်နိုင်မယ်”

သူစဉ်းစားနေစဉ် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ဖြတ်ငါးပေါက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဒကာကြီး၊ ချမ်းမျမ်းကျ သိုင်းကျမ်းဟာ တခြားသူရဲ့လက်ထဲရောက်သွားပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘုန်းကြီးကိုဒုက္ခပေးချင်သေးတာလဲ”

ဧကွန်သည် တံခါးအနည်းငယ် ဟထားသည်ကိုမမိဘဲ

၁၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တမ်း ပြန်ဝတ်လိုက်ရ၏။ တစ်နံတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေပြီကို ဆရာ
တော်သိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဈေးကွန်သီလိုက်တော့သည်။

ဈေးကွန်သည် ပြတင်းပေါက်မှ အသာစွာလိုက်ရသည်။
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်
ပေါ်လာတော့သည်။

“ဒကာကြီး ရောက်မှတော့ ဝင်ခဲ့ပါဦး၊ ကျုပ်ကလဲ ဒကာ
ကြီး နဲ့တွေ့ခွင့်ပါသေးတယ်၊ စကားစမြဲ ပြောကြတာပေါ့။”

ဈေးကွန်သည် ဆရာတော်က သူ့အား သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဖူး
သည်လူဟုပင် ထင်နေကြောင်း သိလိုက်သည်။ သူသည် ကျောင်း
ထိုင်ဆရာတော်အား မည်သို့မျှ အတွေ့မခံရပါ။

လာရောက်စီးနင်းထောင်နေသူမှာ သူဖြစ်နေကြောင်း
လည်း မဖော်ပြရပါ။ ဆရာတော်၏သိုင်းပညာအဆင့်သည် အ
တော်မြင့်နေပါသည်။

သူ ခြေသံမကြားအောင် ခုန်တက်ခဲ့ပါလျှက် ဆရာတော်က
သူ့ရောက်နေကြောင်း သိနေသည်။ သူသည် ဆရာတော်အား လုံးဝ
မတွေ့ရသဖြင့် အောက်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်ပါသည်။

သူ့အောက်ရောက်သောအခါ အပေါ်သို့မော့ကြည့်သည်။
ပြတင်းပေါက်ခွင့်မလှပါ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ပြတင်း
ပေါက်နားအထိ လျှောက်မလာကြောင်း ဈေးကွန်သီလိုက်ပါသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် အလွန်စိတ်ဖျက်ဝမ်းနည်းနေ
ကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေသောကျောင်းထိုင်ဆရာ
တော်သည် ဈေးကွန်နောက်သို့ လိုက်မလာပါ။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဆရာတော် (ခေါ်-၁) ❀ ၁၆၉

ဈေးကွန်သည် မိမိအခမ်းဆီသို့ပြေးလာခဲ့တော့၏။ အိပ်ခန်း
သို့ရောက်သောအခါ အခြားကိုရင်များအိပ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရ
သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအိပ်ရာပေါ်၌ တုံးလုံးလဲချလိုက်ရသည်။

ဈေးကွန်သည် အကြီးအကျယ်စိတ်မောနေမိ၏။ သူသည်
ဤမျှအထိ ကြီးပြင်းလာရသော်လည်း ဤမျှနားပြားလှသောအတွေ့
အကြုံများများကို မကြုံဖူး၊ အကြုံထူးနေရပါသည်။

“ငါလဲ လူဝတ်ပြန်ပြန်လဲမှပဲ၊ ဒီကျောင်းမှာဆက်ပြီး ကိုရင်
တော်နေရင်တော့ ဆက်ပြီး စိတ်ညစ်နေရမှာပဲ။”

သူသည် တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးရင်း အိပ်ပျော်
သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး
များနှင့် ကိုရင်များသည် သူတို့ထမ်းဆောင်ရသည့် နိဗ္ဗာန်တာဝန်
များကိုထမ်းဆောင်ပြီး ဆွမ်းစားကြလေ၏။ ကိုရင်ဈေးကွန်လည်း
ဆွမ်းစားနေရသည်။

ပြီးစီးသွားသည်နှင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခေါင်း
သောကိုရင်လေးတစ်ပါး ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ကိုရင်ဈေးကွန်—”

ဈေးကွန်သည် ကိုရင်လေးကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး—

“ဘာလဲ... ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြန်ပဲ

လား”

“ဟုတ်တယ်”

၁၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကိုရင်ဇွဲကွန်သည် ရင်ထိတ်သွားလေ၏။

“ငါ ညတုန်းကလာတာ ဆရာတော်သိသွားပြီနဲ့တုတယ်၊ အကြောင့်မို့ ငါ့ကိုလာခေါ်တာပဲ”

ကိုရင်ဇွဲကွန်မှာ ကိုရင်ဘဝသာ ရှိပါသေးသည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား အလွန်ကြောက်ရပါသည်။ မလိုက်ရုံ မရပါ။

သူသည် ရင်တထိတ်ထိတ်ခန့်ပြီး လိုက်သွားရပါသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ခေါင်းရင်းတက်၍ ထိုင်နေလေ၏။

ယခင်ကဆိုလျှင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏လက်ထဲ၌ အမြဲလိုလို စိပ်ပုတီးရှိပါသည်။ အမြဲတမ်း စိပ်ပုတီး စိပ်နေတတ်ပါသည်။ အပြင်၌ သွားသွားလာလာလုပ်သောအခါများ၌သာ စိပ်ပုတီးမစိပ်ဘဲ ရှိတတ်ပါသည်။ ယခုမူ ဆရာတော်သည် စိပ်ပုတီး မစိပ်တော့ပါ။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့်ဇွဲကွန်မတွေ့ရသည်မှာ တစ်လကျော်လောက် ရှိနေပါပြီ။ ဆရာတော်ကလည်း ဇွဲကွန်ကိုမခေါ်ပါ။ ယခုတွေ့ရသောအခါ ဆရာတော်၏မျက်နှာမှာ ပြူရောင်ရောင်နှင့် နှမ်းနယ်နေသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ဆရာတော်၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ခါတိုင်းထက် ပိုမိုပိန်တိုသွားသည်ဟုလည်း ထင်ရပါသည်။

ယခင်က ဆရာတော်သည် အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုအပြည့်ရှိပါသည်။ ယခု ဆရာတော်၌နှိုးရိမ်ပူပန်မှုများကို တွေ့နေရပါသည်။ ဆရာတော်သည် မည်သည့်အရာကိုမျှ နိုးရိမ်ပူပန်နေပါသည်။

သရေမြင့် သောသိုင်းတောရောင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၇၁

ဇွဲကွန်သည် ဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးလိုက်၏။
“အေး... ထိုင်... ထိုင်”

ဆရာတော်က ဇွဲကွန်အား ထိုင်စေသည်။ နေသာတကျ ထိုင်ပြီးသောအခါကျမှ...

“ဇွဲကွန် မင်းကို ငါခေါ်ချိန်မတန်သေးဘူး၊ အခုအချိန်မှာ မင်းကိုမခေါ်ရသေးဘူး၊ မင်း အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့အခါမှာသာ ခေါ်ရမှာ၊ အပေမယ့် အကြောင်းမျိုးမျိုးကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးဆေးနေလို့မရနိုင်တော့ပါဘူး၊ အကြောင့် မင်းကိုခေါ်လိုက်ရတာပါ”

သူက ကောင်းကိုဆက်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ လာမယ့်နှစ်မှာ လူဝတ်လဲရတော့မယ်ဆိုတော့ ဟောသည်မှာ...”

သူသည် ရှေ့တွင်မျှထားသောအထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ဇွဲကွန်ရှိရာတက်သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။

“အိပ်ပစ္စည်းဟာ မင်းကိုလာသွားတဲ့ဘေးသမားရောက်မှီးပေးခဲ့တဲ့ပစ္စည်းပါ၊ အိပ်ထဲက တချို့တစ်ဝက်ကိုလည်း မင်းရဲ့ဘဝအတွက် သုံးစွဲခဲ့ပြီပြီ”

ဆရာတော်သည် သက်ပြင်းစွတ်ကြီးကိုချပြီး...

“လာမယ့်နှစ်မှာ မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်လဲ၊ အခုကတည်းက ငါပေးလိုက်တာပါ”

ဇွဲကွန်သည် ထိုကောင်းကိုကြားရသောအခါ ရင်သို့လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားလာရတော့၏။ ဆရာတော်အား လာမယ့်နှစ်မှာ

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဘာကြောင့်များ ကိုယ်တိုင်မပေးနိုင်တော့တာလဲ ဆရာတော်ဘုရား
ရယ်ဟုသာ မေးလျှောက်လိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် သူ မမေး
လျှောက်ရဲပါ။

“ဒီအထုပ်ဟာ မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေပါ။ ရွှေအမျှတစ်ဝက်ကို
အိဇဘုန်းတော်ကြီးကိုပေးပြီးတဲ့နောက် ငါတစ်ခါမှ ခြေမကြည့်မိပါ
ဘူး။ ဒီအထုပ်ကို မင်းယူသွားပေတော့”

ဆရာတော်သည် စိတ်ထိခိုက်သောလေသံဖြင့် ပြောသည်။
ဆရာတော်၏အသံသည် နှုတ်မော့နေသည်။

“မင်း လူဝတ်လဲပြီးတဲ့နောက် ဒီကိုလာဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့
တော့၊ တမျှလူတွေဟာ သာသနာ့ဘောင်ရောက်ပြီးမှ သာသနာ
တော်ထဲဝင်ဖို့ မသင့်တော်တဲ့သူတွေဖြစ်နေတတ်တယ်။ မင်းဟာလဲ
အဲဒီအမျိုးအစားထဲကပဲ။ မင်း အပြင်မှာသာ ကျင်လည်ပါတော့”

သူသည် သူပေးထားသည့် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကိုကြည့်ပြီး...

“အဲဒီအထုပ်နှစ်ထုပ်ထဲက တစ်ထုပ်မှာ မင်းဒီကိုရောက်စဉ်
တုန်းက ဝတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေပါတယ်။ မင်းငယ်ငယ်ကဝတ်ခဲ့
တဲ့ အဝတ်အစားတွေဆိုပါတော့၊ ကဲ... ကဲ... ယူသွားပေတော့”

ချွေကွန်သည် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို မယူမိပေ။ သူ့ရင်ထဲ၌ဝမ်း
နည်းကြေကွဲသလို ဖြစ်နေမိသည်။ သူသည် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကိုငိုငို
ကြည့်နေမိသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က...

“ပစ္စည်းထုပ်ကိုယူပြီး ပြန်သွားပေတော့၊ ငါ ပင်ပန်းနေ
တယ်၊ နားချင်ပြီ၊ မင်းကို အခုလိုခေါ်ပြောရတာ အချိန်မတန်သေးဘဲ”

သရဖူခြင်းခံသောသိုင်းစတရာဂ် (ခွင့်-၁) ❀ ၁၇၃

ခေါ်ပြောရတာ ကဲ... ကဲ သွားပေတော့”

ချွေကွန်သည် အထုပ်ကလေးနှစ်ထုပ်ကို တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့်
ကောက်ယူလိုက်၏။ အထုပ်တစ်ထုပ်သည် လေးလံလှပြီး တစ်ထုပ်က
ပေါ့ပါးလှသည်။ သူသည် အထုပ်ကလေးနှစ်ထုပ်ကို ဖိုက်ပြီး
အနီးထဲ မှထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က...

“ချွေကွန် ခဏနေဦး၊ မင်းကို မေးရောဂီသေးတယ်”

ချွေကွန်သည် ပြန်လည်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာ
တော်က သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ချွေကွန် မင်း သိုင်းပညာသင်ပေးသလား”

ချွေကွန်သည် အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်သွား၏။ သူ့အား
ဆရာကြီးလိုကုန် ပညာသင်ပေးနေသည်များကို ဆရာတော်များ
သိသွားလေပြီလားဟု စိုးရိမ်မိသည်။ ဆရာတော်၏ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ
သင်မိသဖြင့် သူသည် ထုတ်ဖော်ဝန်မခံရဲပါ။

“မသင်ပူးပါဘူးဘုရား”

ချွေကွန်သည် ဆရာတော်အား ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မလိမ်မလှေ
လိမ်လိုက်ရသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က စိတ်ပျက်သွားဆုံရသည်။ သူက
စိတ်ပျက်လေသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ နောက်ကျသွားပြီ”

ချွေကွန်သည် ဆရာတော်၏ကောင်းကိုနားမလည်လှဘဲ သို့

၁၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သော် သူ့အား အမြန်မတင်သည့်အတွက်တော့ ရင်ပေါ်သွားသည်။
ဆရာတော်က ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ကိုယ်နဲ့အမျိုးအစားက သိုင်းပညာသင်ရင်
ပေါက်မြောက်အောင်မြင်နိုင်တယ်။ ငါ မင်းကိုသိုင်းပညာသင်မပေးမိ
တာ အမှားကြီးမှားသွားပါပြီကွယ်။ အင်း... မြန်ခွင်တော့လဲ ငါက
မင်းကိုသေသေချာချာ မကြည့်မိခဲ့ဖူးကိုးကွယ်”

သူသည် လက်ကိုငဲ့ယမ်းပြလိုက်၏။

“ကဲ... ကဲ... မင်းသွားပေတော့”

ဈာန်သည် ဆရာတော်အား ဦးချာန်တော့ပြီး အထုပ်နှစ်
ထုပ်ကိုပိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

။။။

သရေခြင်း၊သောသိုင်း၊ဇောရာဇ် (ခွဲ-၁) ❀ ၁၇၅

အခန်း (၁၄)

လိုက်လူအတွင်း ဝညာသင်ခြင်း

ဈာန်သည် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကိုရင်ငယ်ပိုက်လျက် လိုက်လဲ
သောစံစားမှုဖြင့် သူ့အခန်းဆီသို့ လျှောက်ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ပြန်လာရင်းမှ စိတ်ပြောင်သွားပြီး ကျောင်းဝင်းအ
တွင်း လူသူကင်းရှင်းသောနေရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ခရပ်ဆောင်ပေါ်သို့တက်လေ၏။ ထိုခရပ်သည်
အခွန်ဆုံး၌တည်ရှိသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များ လာရေ
မရှိပေ။

ထိုခရပ်၌ ခေါင်းလောင်းကြီးတစ်လုံးရှိလေရာ ဈာန်သည်
ထိုခေါင်းလောင်းကြီးအနီး၌ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် တုန်တုန်
ရင်ရင်နှင့် အထုပ်ကိုတင်ဖြည့်လေတော့၏။

အထုပ်တစ်ထုပ်ထဲတွင် သေးငယ်သော အင်္ကျီအစုံသည်ပါ

၁၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကြောင်းတွေရှိသည်။ ထိုအင်္ကျီကလေးများမှာ ပိုးအစစ်ဖြင့်ချပ်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အလွန်ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

“ဒီအင်္ကျီကလေးတွေဟာ ငါကလေးဘဝတုန်းက ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီဖြစ်ရမယ်၊ ဒီကိုရောက်တော့ ဒီအင်္ကျီကလေးတွေကို ငါဝတ်ထားလျက်ရှိရမယ်၊ ကြည့်ခေါ်... ငါ ဒီကိုရောက်ခဲ့တာ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်တောင်ကျော်လို့ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ထဲတောင် ရောက်ပါပေါ့လား၊ ဒီအင်္ကျီကလေးတွေကြည့်ရတာ တော်တော်အစိုးတန်မယ်ပဲပဲ၊ ငါ့မိသားစုကြည့်ရတာ ဆင်နစ်မယ်ပုံတော့မရှိပါဘူး”

“စားသမားရောက်မှီးဟာ ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့များ ဒီကိုလာပို့သွားတာပါလိမ့်”

ချူကွန်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ခွန်ပယ်ခြင်းခံရသော ခံစားမှုကိုခံစားလိုက်ရတော့သည်။

သူသည် နောက်တစ်ထပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအထပ်မှာ လေးသောအထပ်ဖြစ်သည်။ အထပ်ထဲ၌ ရွှေတုံးအများအပြားရှိနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဟောဗျာ... ရွှေတုံးတွေပါလား”

ချူကွန်သည် ရွှေတုံးများကိုကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဒီလောက်များတဲ့ ရွှေတုံးတွေ ဘာကြောင့်ပေးရတာလဲ”

ချူကွန်သည် ရွှေတုံးများကိုဖွင့်ကြည့်နေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတုံးများထဲ၌ လံခြမ်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ရှေးခေတ်က အသုံးပြုသည့်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာခံ (စဉ်-၁) ❀ ၁၇၇

ကြေးပြားတစ်ပြားအား တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုကြေးပြားကို အလယ်၌အပေါက်ဖောက်ထားပြီး ပိုးမျှင်တစ်ချောင်းဖြင့် ဆွဲဖိုတ်၍ရရန် ချည်နှောင်ထား၏။

ချူကွန်သည် ကြေးပြားကိုယူပြီး သေတ္တာခွာ ကြည့်လိုက်၏။ ကြေးပြား၏တစ်ဘက်တွင် တောတောင်သဘာဝရူပမျှင်ခေါ်ပုံကို ရာထွင်းထား၏။ အခြားတစ်ဘက်တွင် ယန်းဒီမ်းဟူသော စာလုံးနှစ်လုံးကိုသာရေးထိုးထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ချူကွန်သည် ထိုလံခြမ်းကြေးပြားကလေးကိုတွေ့သောအခါ အလွန်နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် သူ့လည်ပင်း၌ဖိုတ်ဆွဲထားလိုက်တော့သည်။ ထို့နောက် ရွှေတုံးများကို လက်နှင့်ကိုင်ကြည့်ပြီး...

“ဒီလောက်များတဲ့ ရွှေတုံးတွေကို ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သူသည် ဤအသက်အရွယ်သို့ရောက်ခဲ့ရသော်လည်း မျှော်လင့်မှ အသက်ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ကျော်သည့်အထိ ရွှေကြေးကိုတစ်ခဲမှ ကိုင်တွယ်အသုံးမပြုခဲ့ဘူး။

ခွင်းကုန်ဘုရားကျောင်းမှ အခေအရာရာ တာဝန်ယူထားပြီး ရွှေငွေ၏တန်ဖိုးကို မသိဘဲဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူသည် သုံးစာဗျာလစ်ရှိပါသည်။

“အခုနေအခါမှာ အသုံးမဝင်သေးပေမယ့် ငါ့လူဝတ်လဲတဲ့အများတော့ ဒီရွှေတွေဟာ အသုံးဝင်ရာအကြောင်းရှိတယ်၊ ငါ တာဝန်များမှာသိမ်းထားမှ ဖြစ်မယ်”

၁၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သရဖူငြင်းသောသိုင်းတေရာခပ် (၆၆-၁) ❀ ၁၇၉

သူသည် အထုပ်များကိုပြန်ထုပ်လိုက်သည်။ သူသည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားတော့သည်။ အခန်းသို့ရောက်သောအခါ မည်သူ့မရှိ ကြတော့ပေ။ ကိုရင်နေနီပါးမှာ ပရိယတ္တိစာပေများသင်ကြားရာထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ဈေးကွန်သည် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကွပ်ပွန်အောက်သို့ဆွဲသွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကွပ်ပွန်ပေါ်၌အိပ်ကာ နမူပေါ်လက်တံစဉ်းစားနေတော့သည်။

သူ လူထွက်တော့မည်ဖြစ်၍ စာပေသင်ကြားခွင့် ကပ်လွတ်ခွင့်ပေးရန် တာဝန်ရှိသောဘုန်းတော်ကြီးများအား ဆရာတော်က မှာကြားပြီးခဲ့လေပြီ။

ထို့နောက် ဈေးကွန်အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ဤသို့ဖြည့်ဆည်းခိုင်းစဉ် ရောက်ရှိခဲ့တော့သည်။ သူသည် ဘုန်းမောင်းခေါက်သံကို နားစွင့်နေလေ၏။

ရောက်သည့်အဘိုးဆိုကျန်းဝမ်းကို ဘုန်းမောင်းနှစ်ဇွက်တီးသောအချိန်၌တွေ့ဆုံမည်ဟု ချိန်းဆိုထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

“ဟဲ့... ဟဲ့”

ထိုအခါ ဈေးကွန်သည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ မကြာမီ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“အဘက အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေရပါလား”

ဈေးကွန်သည် မြေလှမ်းကွဲကွဲဖြင့် အလျင်အမြန် သွားကပ်လာသည်။

လျားလေတော့သည်။

အဘိုးဆိုသည် မနေ့က သစ်ပင်အောက်တွင် ဖို၍ထိုင်နေလေ၏။ သူသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ရောက်လာသည်ကိုသိသော်လည်း အဘိုးဆိုသည် ကောင်းမပြောနိုင်သေးဘဲ ရင်ကိုလက်ဖြင့်ဖိ၍ ချောင်းဆိုးနေသည်။

ဈေးကွန်သည် အဘိုးဆိုအား ကျောထုပေးရန်အတွက် ရှေ့သို့ရုဉ်းကပ်လာမိသည်။

အဘိုးဆိုက သူ့အား တွန်းပယ်လိုက်သောအခါ ဈေးကွန်သည် အကြီးအကျယ်ဆုံသွားလေသည်။

“သွား... သွား ငါ့နားမကပ်နဲ့”

အဘိုးဆိုတွန်းလိုက်သည့်အားသည် အလွန်ပြင်းထန်သဖြင့် သတိမထားမိသောဈေးကွန်မှာ တလိပ်ခေါက်ကျွေးကျသွားရလေတော့၏။ ဈေးကွန် လူးလဲထလာရတော့သည်။

အဘိုးဆိုသည် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှဒေါသကြီးနေသည်ကို ဈေးကွန် နားမလည်တော့ပေ။ သူသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် အဘိုးဆိုကိုကြည့်နေမိလေ၏။

အဘိုးဆိုသည် ချောင်းဆိုးခြင်းကိုအတွင်းအားဖြင့် ဟန့်တားရန် ကြိုးစားနေသည်။ အတန်ကြာမှသာ ချောင်းဆိုးခြင်းရပ်တန့်သွားတော့သည်။ ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေသော ဈေးကွန်အား အဘိုးဆိုက မောဟိုက်ခွာ ပြောလိုက်သည်။

“မှတ်ထားကွ... နောင် ငါ့ချောင်းဆိုးတဲ့အခါမှာ ငါ့သွားကပ်လာနဲ့ ငါ့ဘာသာ ချောင်းဆိုးပါရစေ”

၁၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူသည် ဒဿိယယိုင်ဖြင့် မတ်တတ်ထလိုက်၏။

“လာ... ငါ့နောက်ကိုလိုက်နဲ့”

အဘိုးအိုသည် ဒဿိယယိုင်ဖြင့် ဂျေမှလျှောက်သွားသည်။

ချွေကွန်က နောက်မှလိုက်သွားရတော့သည်။ ချွေကွန်သည်

ဦးစားနေ၏။ အဘိုးအို၏ ဤပုံစံကိုမြင်လိုက်ရပါက မည်သူ့မျှ အ

ကိုးဆိုအား လွှမ်းမိုးသောသိုင်မညာစွင်တစ်ယောက်ဟု သိကြလိမ့်

မည် မဟုတ်ပါ။ အဘိုးအိုသည် တကယ့်ရောဂါဝေဒနာရှင်တစ်

ယောက် ဖြစ်နေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဂျေမှဒဿိယယိုင်ဖြင့်သွားနေသည်။ ချွေကွန်

က နောက်မှလိုက်နေရသည်။

သူတို့သည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်း၏အနောက်ဘက်

တော်တော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ ထိုနေရာများသည်

လူသူအရောက်အပေါက်ဝေးသောနေရာများ ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဘယ်ဘက်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်၏။

“နောက်ဆုံးရပ် ဝီနေရာကိုလာနဲ့။ မင်းကို ဝီနေရာမှာပဲသိုင်း

ပညာသင်ပေးမယ်”

သူသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ချောင်းဆိုးလာပြန်သဖြင့်

အတွင်း အားဖြင့် ဟန်တားထိန်းလိုက်ရပြန်သည်။

ချွေကွန်သည် အဘိုးအိုအနီးပြသောနေရာကို ကြည့်လိုက်၏။

ထိုနေရာတွင် လိုက်ဂူတစ်ခုရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ အတွင်းဘက်သို့

လည်း မမြင်ရချေ။ မည်းမှောင်နေနေသည်။

“အဘ အထဲမှာမှောင်လှချည်လား”

သရဖူငြင်းသောသိုင်းစောရာဇ် (၆၆-၁) ❀ ၁၈၁

အဘိုးအိုသည် ချွေကွန်အား ခိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာ

မှ မကျေနပ်သည့်အနိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“မင်းက ကိုရင်ပဲ။ ဘာလဲ သင်္ချာကိုကြောက်နေသလား။ ကို

ရင်ဆိုတာ သင်္ချာမကြောက်ရဘူးကွ။ သင်္ချာဆိုတာပဲ”

ချွေကွန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရ၏။ သူပြောလျှင် အ

ဘိုးအို၏ အိမ်ထဲထွက်တော့မည်ကို သိနေသည်။

အဘိုးအိုက...

“အခု ငါ့လိုက်ဝင်မယ်။ အထဲရောက်ရင် မှောင်မယ်။ အဲဒါ

ကို မင်းမကြောက်ပါနဲ့။ ငါ့ကိုလဲ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့”

သူသည် ပြောရင်း လိုက်ဂူဆီသို့ ဒဿိယယိုင်ဖြင့် လျှောက်

သွားသည်။ လိုက်ဂူဝဲသို့ရောက်သောအခါ ချွေကွန်အား တစ်ချက်

လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် လိုက်ဂူထဲသို့ယိမ်းယိုင်သောခြေလှမ်း

များဖြင့် ဝင်သွားလေတော့သည်။

ချွေကွန်သည် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ လိုက်ဂူထဲသို့

လိုက်ဝင်ရတော့၏။

“လူတွေဟာ အသက်ကြီးလာရင် ဇိတ်တိုလာတတ်တယ်နဲ့

တူပါနဲ့။ ငါ့ဆရာလိုကုတလဲ ဝီလိုပဲ ဇိတ်တိုတာပဲ။ လူများမပေးကြီး

ဟာလဲ ဇိတ်တိုတာပဲ။ အခု ဘာလဲ ဇိတ်တိုတာပဲ။ ဒါဟာ ဖြစ်ရုံဖြစ်

ခံနဲ့တူပါနဲ့”

သူသည် ထိုသို့ဦးစားရင်း အဘိုးအိုနောက်မှလိုက်ပါသွား

သည်။ လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးမည်းမှောင်နေသဖြင့် လက်ဖြင့်ခမ်းခမ်းဝင်

၁၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လိုက်သွားရသည်။

လိုက်စဉ်မှ နီထိုင်းသောအနံ့အသက်များသည် ချွေကွန်၏ နှာသို့တိုးဝင်လာလေ၏။ အဘိုးအို၏အသက်ရှူသံနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ခြေသံများသာ ကြားနေရတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်သွားကြရာ အဘိုးအိုသည် ဘယ်ဘက်သို့မျိုးကွေ့သွားသည်ကို သိလိုက်ရ၏။ ချွေကွန်လည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်းဝယ် ဘယ်ဘက်သို့မျိုးကွေ့လိုက်ရတော့သည်။

လိုက်စဉ်မှ အတွင်းမြေပြင်၌လည်း ညီညွတ်ခြင်းမရှိ။ တွင်းများ ချိုင့်များဖြင့် ပြည့်နေသဖြင့် လမ်းလျှောက်ရာ၌ အခက်အခဲတွေ့နေရသည်။ ချွေကွန်မှာ လက်ကိုဆန့်တန်းရင်းခြေထောက်ကလည်း ခမ်း၍ လျှောက်နေရသည်။

ခြေကိုခမ်း၍လျှောက်နေရသဖြင့် ချွေကွန်သည် အဘိုးအိုနှင့် တပြည်ခြည်း ဝေးသွားရသည်။ အဘိုးအို၏အသက်ရှူသံသည် တပြည်ခြည်းဝေးသွားသည်ကို သူသိနေသည်။

ထိုအခါ ချွေကွန် ရင်ထိတ်သွားတော့သည်။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းအတွင်းဝယ် အဘိုးအိုမရှိတော့နှင့်သုမည်သို့ဆက်လက်သွားရပါမည်နည်း။ ခြေလှမ်းကိုရပ်၍ နားထောင်လိုက်၏။ ထိုအခါ အဘိုးအို၏အသက်ရှူသံကိုလည်း မကြားရတော့ပေ။ ခြေသံလည်း မကြားရတော့ပေ။

“အဘ... အဘ... အဘ ဘယ်မှာလဲဟင်”

ချွေကွန်က ကြောက်ကြောက်နဲ့နဲ့နှင့် မေးလိုက်မိ၏။ ထိုအ

သရဖူခြင်းသောသခိုင်ကောရာဇ် (၆၆-၁) ❀ ၁၈၃

ခါ ချွေကွန်၏အသံသည် လိုက်စဉ်၌ ပဲ့တင်ထပ်သွားတော့၏။ ထိုအခါ အဝေးတစ်နေရာမှ အဘိုးအို၏အပြစ်တင်သောလေသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ငါ ဒီမှာရှိတယ်ကွ၊ မင်းဘာကြောက်နေတာလဲ၊ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ၊ ကိုရင်လဲ လုပ်နေသေးတယ်၊ သရဲလဲ ကြောက်သေးတယ်၊ မင်းလိုကောင်မျိုးကတော့ ရှားပါတယ်”

အဘိုးအို၏လေသံသည် ဝါးသုံးရိုက်ခန့်အကွာမှဖြစ်ကြောင်း ချွေကွန်သိလိုက်ရသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ အဘိုးအိုရှိနေမှန်းသိလိုက်ရသဖြင့် ချွေကွန်ရင်ထဲမှ အလိုကြီးကျသွားသည်။

မှန်သည်။ သူ သရဲတော့မကြောက်ပါ။ သို့သော် ခိုးရိုက်နေမိသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် သူဆိုသကဲ့သို့အချက်ရှိသည်။ အဘိုးအိုသည် မှောင်ထဲ၌ အတော်မြန်မြန်လျှောက်သွားနိုင်ခြင်းပင်။

“အဘက မှောင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ မြန်မြန်လျှောက်နိုင်တာလဲ၊ သူ့ကြည့်ရတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမြင်နေရသလိုပဲ၊ ဒီထဲရောက်မှ ချောင်းတောင် မဆိုးတော့ဘူး၊ တော်တော် အံ့သြရာကောင်းတာပဲ”

ချွေကွန်သည် ထိုသို့တွေးနေမိလေ၏။

“အဘ... ကျွန်တော် သဲမကြောက်ပါဘူး၊ မှောင်လွန်းအားကြီးလို့ပါ၊ နောက်ပြီး မြေပြင်ကလဲ မညီဘူးမဟုတ်လား”

ချွေကွန်က လှမ်းပြောလိုက်၏။ သူ့အသံသည် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်ပင်။

၁၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အဘိုးအိုက...

"အင်း... မင်းကြောက်သလားလို့ ငါပြောလိုက်တာပါ။ လိုဆိုရင် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့"

လိုက်ပုံမှာ တစ်လမ်းတည်းရှိပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်သာ အဘိုးအိုသည် တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်းသွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ချွေကွန်သည် ရဲရင့်လာသည်။ သို့သော် မြန်မြန်လျှောက်၍ မရချေ။ လမ်းမှာ မြေညီပြေမြန်မဟုတ်ချေ။

အဘိုးအို၏ပြောပုံဆိုပုံမှာ မြင်ပမူ ပြောသည်ထက် ပိုမာနေသည်။ မြင်ပ၌ မောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုပြီး ရောဂါသည်တစ်ဦးနှင့် ပိုတူနေသည်။ ဤလိုက်ပုံထဲကမူ လူကောင်းတစ်ယောက်၏လေသံ ပေါက်နေတော့သည်။

"အင်း... အံ့ဩရောပဲ။ ဒီအဘိုးကြီးဟာ ဒီလိုက်ပုံထဲကမူ လူကောင်းတစ်ယောက်လို လာပြန်နေတယ်။ သူ့အသံက မာနေတာပဲ။ ဘယ်လိုမှရောဂါသည်တစ်ယောက်လို မထင်နိုင်တော့ဘူး"

သူသည် အတန်ကြာ လျှောက်သွားပြီးမှ ထပ်မံ အသံမြဲလိုက်သည်။

"အဘ... အဘ အခု ဘယ်မှာလဲ"

အဘိုးအိုက တုံ့ပြန်စကားမပြောကြားတော့ပါ။ ချွေကွန်သည် ဝန်ခံကိုလက်ဖြင့်ခမ်းရင်း ရှေ့သို့ဆက်လက်လျှောက်သွားလေတော့၏။

ဝူသည် စိုထိုင်းနေလေ၏။ သူ မည်မျှကြာအောင်လျှောက်သွားနေမိသည် မသိပါ။ လျှောက်တော့ လျှောက်သွားနေပါသည်။

သရဇ္ဈာန်၊ သောသိုင်း၊ တောရား (ခွဲ-၁) ❀ ၁၈၅

သို့သော် အဘိုးအို၏အသက်ရှူသံနှင့်ခြေသံကို ကြားရသေးသလိုမရှိပါသည်။

"ဒုက္ခပဲ... အဘရဲ့အသံလဲ မကြားရတော့ဘူး"

ချွေကွန်သည် အတန်ကြာ ဆက်၍လျှောက်သော်လည်း အဘိုးအိုအား မတွေ့ရသဖြင့် အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

"အဘ... အဘ၊ ဘယ်မှာလဲ"

သူသည် ပဲ့တင်သံမှအပ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရချေ။ ချွေကွန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြောက်နွံလာသည်။ သူသည် ဝူအတွင်းသို့တော်တော်နက်နက်ဝင်ခဲ့မိပြီ မဟုတ်ပါလော့။

"အဘ... သေများ သေသွားသလား မသိဘူး လုံးဝ အသံ မကြားရတော့ဘူး"

ချွေကွန်သည် ထိုသို့ပင် တွေးလိုက်မိသည်။ သူသည် ရှေ့သို့ ဆက်၍ လျှောက်သွားမိသည်။ နောက်ထပ် ဝါးတစ်စိုက်ခန့်သွားမိသောအခါ ဝူသည် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားကြောင်း တွေ့ရှိရတော့သည်။

ချွေကွန် ဆက်၍လျှောက်နေသည်။ ထိုအခါ အဝေးမှအသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟာ... အဘ အသံကြားပြီပဲ။ ငါဆက်လျှောက်မူ"

သူ့ဆက်၍ လျှောက်သောအခါ မြေပြင်အနေအထားမှာ တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ဆင်းနေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ အသံလဲ များကတော့ ကြားနေရသည်။

၁၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစောင့်

“ငါ့လိုက်လာတာ မှာပြန်တုတ်တယ်။ ဧကန္တ ချင်းကုန်ဆွဲရတဲ့ ကျောင်းမှာ ပြဿနာဖြစ်ရတာ သူ့ကြောင့်တုတ်တယ်။ အဲဒါကုန်ဆွဲတာ ကြီးသေရတာလဲ သူ့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော် လက်နှစ်ဆန်ပြတ်သွားတာလဲ သူ့ကြောင့်ပဲဖြစ်ရမယ်။ ငါ့မှာ ပြီး... ငါ့မှာပေါ့”

ထိုသို့စဉ်းစားလိုက်မိသောအခါ ဧကန္တသည် ပို၍ကြောက် ရွံလာလေ၏။ ထိုစဉ် လိုက်ရုံတွင်းသို့ မည်သည့်နေရာမှပင်လာမှန်း မသိသော လေအေးအေးတစ်မျက်ဝင်လာ၏။ ဧကန္တသည် ကြက် သီးမွေညင်းထဲသွားသည်။

သူသည် သူရဲထားသည့် ဘုရားစာမှန်သမျှကို ရေရွတ်လေ တော့၏။ အတန်ကြာ ရွတ်ပြီးတော့မှ သူ့ရှေ့ဆံကံလျှောက်သည်။

သူသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဘယ်မျိုး ညာကွေ့မြင့် လိုက်ရုံအတွင်းသို့ဝင်လာခဲ့သော်လည်း အဘိုးအို၏အသံကိုလိုမ ကြားရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“အဘ... အဘ”

ဧကန္တသည် အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်၏။ သူ့အသံသည် ပဲ့တင်ထပ်သွားပြန်၏။ အဘိုးအို၏တံပြန်သံကို မကြားရစေ့ ဧကန္တ သည် ကြောက်ရွံ့ရာမှ တပြည်ပြည် မမိမိခင်စိတ်ပေါ်လာသည်။

“ကြည့်... ငါ့ကိုတမင် အသံမပေးဘဲ ထားတာပေါ့၊ ဘာရမ လဲ၊ ငါ ဒီဝယ်ကိုဆုံးအောင်ဝင်ပြမယ်”

ဧကန္တသည် ထိုသို့ဆိုပြတ်လိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့လက်ဖြင့်မ

သရူခြင် သောသိုင် ကောရာဇ် (ခေါ်-ဝ) ❀ ၁၈၇

မိမိတော့ဘဲ ပဲ့ပဲ့နဲ့လမ်းလျှောက်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ သူ့မြေ လှမ်းတို့သည် အတော်မြန်လာလေ၏။ ကိုယ်တော့ပညာကိုသုံးသဖြင့် လည်း တွင်းများ ချိုင့်များထဲသို့ မြေထောက်ကျသော်လည်း ကူသည် ဟု မထင်ရတော့ပေ။

ဤသို့အတော်ကလေး လျှောက်မိသောအခါမှ အဘိုးအို၏ အသံကို ကြားရတော့သည်။

“ရပ်လိုက်တော့... ဒီကနေ့ ဒီနေရာမှာပဲ နာကြမယ်၊ ဒီဂူက အရှည်ကြီးကွ၊ ဝင်လေ... ဝင်လေ မဆုံးလေပဲ”

ဧကန္တမှာ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသဖြင့် မြေလှမ်းကိုရပ် လိုက်သော်လည်း ကောင်းမပြောဘဲနေသည်။

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ထိုင်လေ”

ဧကန္တက မထိုင်ဘဲ ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။

အဘိုးအိုက တဟာဟာ... ရယ်လိုက်လေ၏။

“မင်ဟာ သာမန်လူမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုရင်ကွ... ကိုရင်၊ ကို ရင် လုပ်နေပြီး ဒီလောက်တောင် စိတ်ဘိုရသလား”

ထိုအခါ ဧကန္တသည် ထိုင်ခွင့်လိုက်သည်။ မြေကြီးသည် စွတ် နို့ထိုင်းမျှင်နေသဖြင့် သူ၏တင်ပါးတစ်ဝိုင်းလုံး ရေခဲသွားလေတော့ ၏။ ဧကန္တသည် စိတ်အနေနှင့်အယုတ်ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မြောက်သွေ့သည့်နေရာကို လက်ဖြင့်လိုက်စဉ်၊ သပ်သည်။ မည်သည့် နေရာမျှ မြောက်သွေ့သည်ဟု မရှိပေ။

“ဟင်”

၁၈၈ ❀ တက္ကသိုလ်ခန့်လင်းအောင်

သူ့လက်များသည် အရိုးစုလိုလိုအရာကို ခမ်းသပ်မိလေ၏။ ထို့နောက် သူ့ဆက်ခမ်းသပ်လိုက်သောအခါ ဦးခေါင်းနို့လိုလို ခပ်လုံးလုံးအရာကို ခမ်းသပ်မိလေ၏။ သေချာစွာ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ လူအရိုးစုဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရတော့သည်။

“အမယ်လေး”

သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသဖြင့် ထိုနေရာမှ အလန့်တကြား ထရပ်လိုက်မိသည်။

အဘိုးအို၏မကျေမနပ်အသံက ထွက်လာလေသည်။

“မင်း... တော်တော်ကြောက်တတ်ပါကလား၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ သူဟာ ငြိမ်းနပ်ပါ၊ နာမည်က ခွန်းရောင်လို့ခေါ်တယ်၊ သေသွားတာ ဆယ်နှစ်ရှိသွားပြီကွ”

အဘိုးအို၏အသံ၌ တဖြည်းဖြည်းဆွေးမြေ့ကြေကွဲသံ ပါလာသည်။ ချူကွန်မှာ စိတ်မကောင်းတော့ပေ။

“ဘာက တာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမြေမမြှုပ်သေးရတာလဲ”

ထိုအခါ အဘိုးအိုသည် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ဒေါသဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်၏။

“ငါ့ကိစ္စမှာ မင်း ဝင်မစွက်နဲ့ မင်း ထိုင်ချ”

ချူကွန်သည် မတတ်သာတော့ပေ။ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ သူသည် အဘိုးအိုကိုစိတ်မချမ်း ဤသည်မှာ အဘိုးအို၏အရိုးစုကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းကို ငါတစ်ခုပြောဖို့ပါတယ်၊ မင်းဟာ ကိုရင်ပါ ငုံ့မိန်း

သရချည်းသောသိုင်းတကရာဇ် (ခေါ်-၁) ❀ ၁၈၉

မကို သရဏာဂုံတင်ပေးပါ၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

သူ့အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝမ်းနည်းသံပါလာသည်။

ချူကွန်က...

“ဖြစ်ပါတယ် ဘာ၊ သရဏာဂုံတင်တာလောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုရင်တွေ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ချူကွန်သည် ပြောပြီးသည်နှင့် သရဏာဂုံတင်ပေးလေတော့၏။ လိုဏ်ဂူတစ်ခုလုံး ချူကွန်၏တရားသံကသာ ကြီးမားနေတော့သည်။ လိုဏ်ဂူတစ်ခုလုံးကြေကွဲဝမ်းနည်းသည့်အငွေ့အသက်များ လွှမ်းမိုးနေလေတော့၏။

ချူကွန် သရဏာဂုံတင်ပြီးသောအခါ အဘိုးအိုသည်ရှိန်ကြီးကင် ငိုကြွေးလေတော့၏။ ချူကွန်သည် အဘိုးအိုအား ပေ့ဖက်၍ နှစ်သိမ့်မှုပေးရလေ၏။

၁၈၈

၁၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အခန်း (၁၅)

ဇွန်ဆိုလက်ကံသိုင်းဥဉာ

အဘိုးဆိုသည် အဟောင်းမှ အသစ်ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ သူ့ခန်းမှာ လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်မှ သေဆုံးသွားသဖြင့်သော်လည်း ယနေ့ကျမှ သရဏဂုံတင်ရသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့ခန်းသေဆုံးသည်မှာ မနေ့က သေဆုံးသကဲ့သို့ထင်မှတ်နေတော့သည်။

အူကွန်က...

"မငိုပါနဲ့ ဘာဘရယ်၊ တော်ကြာ ဘာဘရဲ့ ရောဂါထလာပါဦးမယ်၊ ပြီးတာတွေလဲ ပြီးပါစေတော့"

သို့သော် အဘိုးဆိုမှာ ထိန်း၍မရတော့ပါ။ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေပါသည်။ အဘိုးဆို၏ငိုသည် အကဲကွဲလာတော့သည်။

သရဏခြင်းသောသိုင်းကောရောင် (၆၆-၁) ❀ ၁၉၁

အူကွန်ပင် အဘိုးဆိုနှင့်အတူ ရောင်ဆိုင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

အဘိုးဆိုသည် အတော်ကြာ ငိုပြီးသောအခါ အသက်ရှူကျပ်လာတော့၏။ ဆောင်းဆိုးတော့မည်ပုံဟန် ဖြစ်လာသည်။ အဘိုးဆိုသည် အတွင်းအားဖြင့် သူ့ဆောင်းဆိုးရောဂါကို ထိန်းလိုက်သည်။ အတန်ကြာသောအခါမှ ပုံမှန်အသက်ရှူတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ အူကွန်စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့၏။

"ဘာ ဝီမှာနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်"

သူ့ခန်းမိုးရိုးကိုတွေ့ရသောအခါမှ အူကွန်သည် အဘိုးဆို၏ ဂုဏ်နေရခြင်း အကြောင်းရင်းကို သဘောပေါက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် အဘိုးဆိုအား ထိုမေးခွန်းကိုမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သိုသော် အဘိုးဆိုက...

"အိတွေမမေးနဲ့၊ မင်း သိုင်းဥဉာသင်ဖို့လာတာမဟုတ်လား၊ အိတွေကို ခပ်နုဖို့လာတာလား"

အူကွန်မှာ ပါးစပ်ပိတ်သွားရတော့၏။

အဘိုးဆိုက သူ့ဇနီးကိုဆက်သည်။

"ငါ ခုနက တစ်လမ်းလုံး မင်းကိုစစ်သပ်လာခဲ့တယ်၊ မင်းဟာ ကိုရင်အဖြစ် ငယ်ငယ်ဟောင်းက ဝတ်ခဲ့တဲ့လုပ်၊ တခြားလူတွေ ထက်တော့ စိတ်ကိုထိန်းအုပ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ မင်းဟာ စိတ်ကို လုံးဝမထိန်းအုပ်နိုင်ဘူး"

အူကွန် မှုတ်မှာတစ်ပြင်လုံး ခိုခဲ့သွားသည်။ တော်တော်သားသည်။ မှောင်ခိုက်နေ၍ အဘိုးဆို မမြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အဘိုးဆိုက....

"မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ငါ မသိပါဘူး။ ငါ သိတာ တစ်ခုတည်းရှိတယ်။ မင်းဟာ အမှောင်ကိုမကြိုက်ဘူး၊ ကြောက်လန့်နေတယ်။ အဲဒါကို ငါသိတယ်"

ဈေးကွန်မှာ ဘာမျှပြန်မပြောပေ။ ရေခဲနှုတ်ပိတ်နေသည်။

အဘိုးဆိုက....

"ဟုတ်သလား... မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော် အမှောင်ကိုမကြိုက်ပါဘူး"

"မင်းဟာ အမှောင်ကိုကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုထဲဝူ ကိုနက်ရှိုင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုထဲကိုသဘောမကျ ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မင်းက ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်နဲ့ မနှစ်သက်တဲ့စိတ် နှစ်ခုပေါင်း ပြီး မင်းအောက်ခြားနေတယ်။ ငါ့ကိုခေါ်ကြည့်တော့လဲ ငါက မထူးဘူး။ ဒီအခါကျမှ ငါသေပြီလို့ မင်းထင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မင်းဟာ ငါ့ကိုမယုံကြည်ဘူး။ မင်းစိတ်ထဲမှာ သံသယတွေ ဝင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဟာ ဘုရားစာတွေကိုရှုတ်ခဲ့တာ မဟုတ် လား"

ဈေးကွန်သည် အဘိုးဆို၏တွေ့ခေါ်မြော်မြင်မှုကိုစိုးကျွမ်းမိ သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော် ဘုရားစာတော်တော်များများကို

သရေချပြင်းသောသို့င်းတောရာဇ် (၈၆-၁) ❀ ၁၉၃

ရှုတ်ခဲ့ပါတယ်"

"မင်းဟာ နောက်ကိုပြန်လှည့်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သေးတယ်မ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"နောက်ဆုံး မင်းအော်ခေါ်လိုက်တဲ့အခါမှာ အရမ်းစိတ်တို နေပြီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒါကိုကြည့်ရဲ့၊ မင်းဟာ ကိုရင်လုပ်လဲ မမြဲစိလောက် ဘူး။ ဘယ်လိုမှ ဘုန်းကြီးအဆင့်ကိုရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သိုင်းပ ညာသင်ရင်လဲ တတ်မှာမဟုတ်ဘူးကွ"

"ဘာ မှားနေပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးလုံကုပညာ သင်ပေးခဲ့တာ တော်တော်ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက်တတ်နေ ပါပြီ"

ထိုကောားကို ဈေးကွန် ပါးစပ်မှထုတ်မပြောပါ။ ရင်ထဲမှပြော လိုက်ခြင်းမျိုးမပါသည်။ အဘိုးဆိုအား ကောင်းနိုင်လှ၍ မပြောချင်ပါ။ အဘိုးဆိုက ဆက်ပြောသည်။

"ဒီတော့ မင်း မိန်းမယူပြီး လူ့ဘောင်မှာနေလိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်၊ တခြား မင်းဘာလုပ်ဖို့မှ မကောင်းဘူး"

ဈေးကွန်ကား ဘာမျှမပြောပေ။ အဘိုးဆိုသိုင်းပညာသင် ပေးမည်ဆို၍ လိုက်လာသည်။ သင်မပေးဘူးဆိုပါက ပြန်သွားရုံသာ ရှိမည်။

၁၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်မနုလင်းအောင်

အဘိုးအိုက...

"လုံကုဟာ သိုင်းပညာအတော်ကောင်းတယ်ကွ။ ဘယ်နှစ်
မင်းလိုလူမျိုးကို ရွေးတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ မင်းဟာ အမှောင်
ကိုကြောက်သေးတယ်။ စိတ်လဲ မထိန်းနိုင်ဘူး။"

ဇွဲကွန်သည် ဘာကောင်းမျှမပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေ
သည်။ အဘိုးအိုက နောက်ဆုံး သူ့အပြောကိုလျော့ချလိုက်သည်။

"မင်းကို အမြဲတင်နေပေမယ့် မင်းရဲ့အစွမ်းတွေက
တော့ သိုင်းပညာတကယ်သင်လိုကောင်းတဲ့ပုံစံ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုမှ
မဟုတ်ရင် ငါ တယ်သင်ပေးပို့မလဲ။"

ဇွဲကွန်သည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး သက်ပြင်းကိုထိန်း
၍ ချလိုက်လေ၏။

အဘိုးအိုက...

"ဒီမှာ ဇွဲကွန်... မင်းကိုငါ ဘာကြောင့် သိုင်းပညာသင်ပေး
ရသလဲ၊ ငါ ဘယ်လိုသိုင်းပညာမျိုးသင်ပေးမယ်ဆိုတာကော မင်းသိ
ရဲ့လား။"

ထိုအခါကပင် ဇွဲကွန်နကားပြောသည်။

"မသိပါဘူး ဘာ။"

အဘိုးအိုသည် အမှောင်ထုထဲ၌ အနည်းငယ်ရွေ့လျားလိုက်
သည်။ ထိုအမှောင်ထုထဲ၌ အတော်နေသားကျဉ်းဖြစ်သည့် ဇွဲကွန်သိ
လိုက်မိသည်။

"မင်းကို ငါ ဘာကြောင့် သိုင်းပညာသင်ပေးရသလဲဆိုတဲ့အ

သရဖူခြင်းကလေးဆိုင်းခတ်ရင် (၆၆-၁) ❀ ၁၉၅

ဖျက်ကို နောက်မှပြောပြတော့မယ်။ အခု မင်းကို ဘယ်လိုသိုင်းပညာ
မျိုးသင်ပေးရမလဲဆိုတာကို အရင်ပြောပြမယ်။"

ဇွဲကွန်သည် နားထောင်သမားသက်သက် ဖြစ်နေသည်။
အဘိုးအိုက...

"ကဲ... လူတစ်ယောက် သိုင်းပညာသင်ပြီးဆိုပါစရာကွ။ ဘာ
သိုင်းပညာကိုသင်မလဲ။ လက်ဝဲသိုင်းသင်မယ်။ နောက်တစ်ဆင့် အ
တွင်းအားပညာသင်မယ်။ ကိုယ်ဖော့ပညာသင်မယ်။ အားလုံးဟာ
လူသတ်တဲ့ပညာမျိုးပဲ ဖြစ်နေတယ်။"

သူက သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြောသည်။

"မင်းပဲ ခင်းစားကြည့်ခမ်း။ သိုင်းလောကမှာ သိုင်းပညာ
သင်ကြားတဲ့လူတွေဟာ သူ့ကို ငါသတ်လိုက်၊ ငါ့ကို သူသတ်လိုက်နဲ့
အသတ်သံသရာထဲမှာပဲ တစ်ခဲ တလည်လည် ဖြစ်နေတယ်။ သွေး
နံ့စားပဲ လုံးချာလိုက်နေတယ်။"

ဤသည်ကို ဇွဲကွန် မသိပါ။ ဇွဲကွန်သည် သိုင်းလောက၌
ကျွင်းလည်ဖူးသူ မဟုတ်။

အဘိုးအိုက မေးလိုက်သည်။

"ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။"

သိသည်ဖြစ်စေ မသိသည်ဖြစ်စေ ဇွဲကွန်ကတော့ ခေါင်း
ညှိတ်လိုက်ပါ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်။"

အဘိုးအိုက ဆက်ပြောလေ၏။

"ငါ မင်းကိုသင်ပေးမည့်ပညာက လူသတ်တဲ့ပညာမဟုတ်ဘူး။"

၁၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်တဲ့ပညာကိုသင်ပေးမှာ”

အဘိုးဆို၏ကောင်းကောင်း အနည်းငယ်ဆန်းသန်းသည့် အူကွန်နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် အဘိုးဆိုဆက်ပြောမည်ကိုသိသဖြင့် အူကွန်နား ဘာမှမမေးဘဲ သည်အတိုင်းနေလိုက်ပါသည်။

“လက်ဝဲပညာ၊ ဓားပညာနဲ့ သွေးကြောပိတ်ပညာတွေမှာ မင်းဆရာလုံကုက ငါ့ထက်သာတယ်။ ငါ သင်ပေးရောမလိုဘူး”

သူက စကားကိုရောနှောလိုက်၏။ ထိုအခါ အမှောင်ထုထဲဝယ် တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးမားလာပြန်သည်။

“အခု ငါသင်ပေးမယ့်ပညာက မင်းတို့ရခွဲသာသာက ဖြစ်ဖူးသလားတဲ့ပညာပါ။ ဒီပညာကို ငါပင်စောစောကတည်းက ရထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါဟာရောဂါသည်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီပညာကိုလေ့ကျင့်လို့ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး”

အူကွန်နားသည် ရေငုံနှုတ်ပိတ် မနေနိုင်တော့ပါ။ မွေးမွေးထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ခါဖြင့် ဘယ်လိုပညာမျိုးလဲဘာ”

အဘိုးဆိုက လေးနက်စွာပြောလိုက်၏။

“ငါ့လိုသိုင်းပညာကတော့ ယောဂသိုင်းပညာလို့ခေါ်တယ်”

အဘိုးဆိုက အူကွန်နားအား မေးလိုက်၏။

“မင်းဆရာလုံကုက သိုင်းလောကအကြောင်း သိုင်းပညာရှင်တွေ အကြောင်းပြောပြခဲ့မှာပဲ။ အဲဒီယောဂသိုင်းပညာဆိုတာကို မင်း ကြားဖူးမဲ့လား”

အူကွန်နားသည် သူ့ဆရာလုံကုမှာ ယောဂသိုင်းပညာအ

သရေခြင်းသောသိုင်းစကား (ခဏ်း-၁) ❀ ၁၉၇

မကြောင်း ပြောခဲ့သလားဟု စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ သူ့ဆရာလုံကုကလည်း ယောဂသိုင်းပညာအကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်ခွေ မပြောခဲ့ပါ။

“မကြားဖူးပါဘူး ဘာဘရယ်၊ နာမည်ကတော့ ကျွန်သရေရှိလှပါတယ်။ ယောဂသိုင်းပညာရှင်ဆိုတော့ ဂုဏ်တရားသားကိုအခြေခံပြီး တီထွင်ထားတာမျိုးနော်”

အဘိုးဆိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းမပြောနဲ့ သိုင်းလောက ဝါရင်တဲ့သိုင်းဆရာကြီးတွေကောင် ဒီပညာရှိတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး”

သူသည် အမှောင်ထဲ၌ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကြားဖူးတဲ့လူတချို့ကလေတော့ ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနာမည်ကို ငါက တီထွင်ထားတယ်လို့ သူတို့ကယူဆကြတယ်”

သူက စကားဆက်ပြောလေ၏။

“ဒီပညာရှင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်တဲ့ပညာပဲဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုရေရှည်လေ့ကျင့်ရင် အသက်လဲရှည်တယ်။ ဒီပညာကို အဆင့်အမြင့်ဆုံး လေ့ကျင့်ပြီးတဲ့အခါမှ တုတ်စားလက်နက်တွေလဲ ပြီးတယ်။ ရေတို့ မီးတို့အန္တရာယ်ကိုလဲ မကြောက်ရဘူးလို့အဆိုရှိပါတယ်”

အဘိုးဆိုသည် လေးပင်စွာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ငါတို့ကတော့ ဒီပညာကိုပြီးဆုံးသည်အထိ မသင်ကြားနိုင်ပါဘူး”

အူကွန်နားသည် အဘိုးဆို၏စကားကိုစဉ်းစားနေသည်။

၁၉၈ ❀ တာဏှသိုလ်နေလင်းအောင်

အတိုင်းဆိုလျှင် အဘိုးဆိုသည် သူဆုံးခန်းတိုင် မတတ်မြောက်သေး
သောပညာရပ်ကို သူ့အား သင်ကြားပေးတော့မည်ဟုယူဆရသည်။
အဘိုးဆိုက...

“အင်း... ဒီနေ့ ငိုဖိန်းမထွက် အဖိုနီတောင် အတော်ဖြူနီ
လိုက်မိပါလား”

အူကွန်က...

“အဖိုနီဖြူနီတာမဟုတ်ပါဘူး သရဏာဝံတင်တယ်ဆိုတာ
လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာပဲ”

“မင်းစကားမများနဲ့ ငါပြောတာ လိုက်ခေါင်းညှိတယ်... ခါပဲ”
အဘိုးဆိုက ငါးကလေးကို...

အူကွန် ပါစပ်ပိတ်သွားတော့၏။

အဘိုးဆိုက...

“ငါ ဒီသိုလ်ပညာနဲ့ အတိုအပတ်ထားတဲ့လင်္ကာကို အသင်
ပေးမယ်။ အဲဒါကို မင်းလိုက်ဆို နားမလည်တဲ့နေရာကို မှတ်ထား
နောက်တော့ ငါ့ကိုမေး၊ ငါဆိုပြန်တဲ့အဖိုနီမှာ ကြားဖောက်မမေးမို့
ကြားလား၊ က... ငါ့စွတ်ပြတော့မယ်”

အဘိုးဆိုသည် လင်္ကာကိုဖြည့်ညှင်းစွာ စွတ်လေတော့၏။
ဖြည့်ညှင်းစွာစွတ်သော်လည်း သူ့စွတ်ပြသော စာကြောင်းပေါ်မှာ
တစ်ရာမှန်ရှိသည်။ များပြားလွန်းလှသည်။

“အူကွန်... မင်း မှတ်မိပြီလား”

အူကွန်မှာ လန့်သွား၏။ သူသည် အမှန်အတိုင်းပြောပြ

သရဏာဝံသိုလ်နေလင်းအောင် (၁၉၈-၁) ❀ ၁၉၉

လိုက်သည်။

“ဒီလောက်အများကြီး ကျွန်တော် ဘယ်မှတ်မိနိုင်ပါ့မလဲ”
အဘိုးဆိုက မကျေမနပ်ဖြစ် သွားသည်။ သို့သော်
သူ့စိတ်ကို မြေ၍ ပြောလေ၏။

“ငါ ကျန်းမာရေးကောင်းလို့ စိတ်စောတာလဲဖြစ်ချင် ဖြစ်
မယ်၊ မင်း ဉာဏ်မမီလို့ ငါပြောတာတွေကို လိုက်မမှတ်နိုင်တာလဲ
ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

အူကွန်က စွတ်ပြလိုက်၏။

“ဘာ ပြောတာတွေ အများကြီးပါ၊ ကျွန်တော် ဒီလောက်
ဉာဏ်မကောင်းပါဘူး အားလုံးကို မမှတ်မိနိုင်ပါဘူး”

အဘိုးဆိုက...

“ဒီလိုဆိုရင် ငါတစ်ကြောင်းချင်း သင်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်း
သေသေချာချာ လိုက်မှတ်ပေးတော့”

အဘိုးဆိုသည် လင်္ကာကိုတစ်ကြောင်းချင်း သင်ပြလေ
တော့၏။ အူကွန်သည် ကြိုးစားပမ်းစားမှတ်သည်။ သူသည် ဉာဏ်
ကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း စိတ်ပူနေသဖြင့် ဆယ်ကြောင်းခန့်သာ
မှတ်မိတော့သည်။

အဘိုးဆိုက အူကွန်အား ထွန်းသင်သည်။ အူကွန် မှာ
ကျက်စွတ်ရလွန်းသဖြင့် တစ်ခေါင်းလုံးပေးလောတော့သည်။

အဘိုးဆိုသည် အူကွန်မမှတ်မိသဖြင့် အလွန်စိတ်တို
သည်။ အူကွန် မမှတ်မိခြင်းမှာ သူသင်ကြားပေးဟုတ်သောကြောင့်
ဖြစ်ကြောင်း သူသတိမပြုမိပါ။ သူသည် အူကွန်အား ခိုလှုံကံစွာ

၂၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကြည့်လိုက်၏။

“ခါးလောက်ညှပ်တဲ့တပည့်မျိုးကို လိုက်က ဘာကြောင့်အား
ကိုးနေရတာလဲ မသိဘူး”

ဈေးကွန်သည် ပြန်ပြောရန် ပါးစပ်ဟပြီမှ ပြန်ပိတ်လိုက်
သည်။ ဤအတိုးဆိုအား စောစောတက်၍ မရပေ။ အတိုးဆိုငါ့ကို
မည်မှာ သေခွာနေသည်။

အတိုးဆိုသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း... ငါက လောနေတာလဲ ပြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ”

အတိုးဆိုက ဆက်ပြော၏။

“မင်းကိုကြည့်ရတာကတော့ အတော်ပဲနပ်ပုံပဲ။ ဒါပေမယ့်
လက်တွေ့ဆက်ဆံတဲ့အခါမတော့ အတော်အတားကို တွေ့ရပါ
တယ်”

အတိုးဆိုသည် လက်ကိုရှေ့ယမ်းလိုက်၏။ မှောင်ထဲတွင်ဖြစ်
၍ ဈေးကွန်သည် ဘာမျှမမြင်ရပေ။

“ကဲ... ကဲ... မင်းပြန်တော့ မနက်ဖြန်မှာ လာနဲ့”

ဈေးကွန်သည် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါသည်။ သို့သော် အတိုး
ဆိုက စိတ်ကျေနပ်မှုမရှိပါ။ ဈေးကွန်လည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်။ မနက်ဖြန်မှာ လာနဲ့မယ်”

အတိုးဆိုက နှာဆေါင်းနဲ့ပြီ...။

“ကောင်းပြီ... သွားတော့”

သူသည် ကားမပြောတော့ဘဲ နံရံကိုလက်ဖြင့် စမ်းသပ်၍
အပြင်ထွက်လာတော့၏။ လိုက်ဂူထဲမှအထွက်သည် အဝင်ထက်

သရေခြင်းသောသိုင်းဇောရှာပ် (ခေါ်-ခ) ❀ ၂၀၁

စက်မကြောင်းကို သူတွေ့ရှိရသည်။

အပြင်ဘက်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် ထိတ်လန့်သွား
တော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိုးစင်စင် လင်းနေပြီဖြစ်သော
ကြောင့်တည်း။

...

၂၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အခန်း (၁၆)

ဆရာတော်ဓမ္မာဏ်ဆုံးခြင်း

ဈေးကွန်သည် လိုက်ဂုဏ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူသည် ဇွင်းကုန်းဘုရားကျောင်း၌ အသက်ဆယ်ခုနစ်နှစ် ကျော်ကျော် ဆယ်စွမ်းစွမ်းပါးနေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဤလိုက်ဂုဏ် ရှိနေကြောင်း သူမသိရှိခဲ့ပေ။

ဤလိုက်ဂုဏ်သည် ဘုရားကျောင်းနှင့် အတန်ပင်ဝေး ကွာကြောင်း သူသိသည်။ သို့သော် ဤလိုက်ဂုဏ်ကြောင်း ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း မသိခဲ့ကြပေ။

ဤလိုက်ဂုဏ်အတွင်း၌ ရောဂါသည်အဘိုးအိုရှိနေကြောင်း ကိုသိလိုက်ရသောအခါ သူသည် ဦးခေါင်းကို တယမ်းယမ်းဖြင့် မိလေ၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၁) ❀ ၂၀၃

"လောကီ နှိမ့်ဝိုင်းစာရရာမှာ တစ်ဖျိန်လုံးပိုင်နေရတာက ရောဂါရတာ ဘယ်ဆန်းပါတော့မလဲ။ ဂုဏ်ခံလုံးစွတ်ဖိုဝိုင်းခြင်းနေရတာပဲ။ ဦးကြားထဲ ဘယ်ကလာမုန်းမသိတဲ့ လောကီ တိုက်လိုက်သေးတယ်"

သူသည်စိတ်တွင်းမှ ထိုသို့ပြောပြီး ဇွင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာတော့၏။

မကြာမီ သူသည် ဘုရားကျောင်းဝင်းအနီးသို့ရောက်လာတော့၏။ သူသည် ဤသို့လျှောက်လာရင်း လွန်စွာအံ့သြရသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲ၌ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကိုရင်များကို လုံးဝမတွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ယခင်ကဆိုလျှင် ဤထိုအဖျိန်၌ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်ကိုရင်များသည် ကျောင်းဝင်းထဲ၌ ဥပဟိသ္ဗားလာနေကြပေပြီ။

သူသည် အဆောင်များထဲ၌ မည်သည့်ဘုန်းတော်ကြီး မည်သည့်ကိုရင်ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် ဆွမ်းစားဆောင်သို့သွားကြည့်သည်။

ဆွမ်းစားဆောင်၌လည်း မည်သည့်ဘုန်းတော်ကြီး မည်သည့်ကိုရင်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ ထို့ကြောင့် ဈေးကွန် ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

စားပြုပေါ်တွင် တူနပ်ပန်းကန်များ ဒီအတိုင်းရှိနေသည်။ အားလုံးစီတန်းလျက် ရှိနေသည်။

ဈေးကွန်သည် မျက်မှောင်ကုမ်း၍စဉ်းစားလိုက်၏။
"ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကိုရင် သုံးဆောင်ကျော်ရှိတာ အားလုံးတယ်ရောက်သွားပါလိမ့်"

သူသည် ဆွမ်းနှင့်ဆွမ်းဟင်းကို ကမ်းကတန်းပည့်စား

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လိုက်၏။ ထို့နောက် ကမန်းကတမ်း ပြေးလွှားထွက်သွားသည်။ ခန်း
မရေရင်ပြင်ပေါ်၌ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်ကိုရင်ပေါင်းသုံးထောင်ခန့် စု
ဝေးရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ဘုန်းကြီးဆိုများသည် လေ့ကားထစ်များပေါ်၌ ရပ်နေကြ
၏။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးများထဲတွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုမတွေ့
ရချေ။ အားလုံးသော ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များသည် ဘုန်း
တော်ကြီးတစ်ပါး၏ပြောပြချက်များကို နားထောင်နေကြလေ၏။

ဈေးကွန်သည် ညက ပြန်မရောက်သဖြင့် စိတ်မလုံမလံဖြစ်
သွားသည်။ ဈေးကွန်သည် လက်အုပ်မို့ခေါင်းပျိုး လျှောက်လာလေ
၏။

ဈေးကွန်ဝင်လာသည်ကို ထိုဘုန်းတော်ကြီးမကုက တွေ့မြင်
သဖြင့် သူပြောလက်စကားကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခင်း
ကျန်ဒေသ ဘာသာကောခြင်း....

“ဈေးကွန် မင်းဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ မင်းပျောက်လို့ ငါတို့
အားလုံးစိတ်ပျိုး လိုက်ရှာနေရတာ”

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးများအားလုံးနှင့် ကိုရင်များအားလုံး
သည် ဈေးကွန်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝေဖန်ပြောဆိုသံများ ညီသွားတော့သည်။ သူ
တို့အားလုံး ဈေးကွန်ကိုလိုက်လံရှာဖွေနေရသည် မဟုတ်ပါလော။

ဈေးကွန်သည် ဘုန်းကြီးမရှိသတိထကြီးကိုကြည့်လိုက်၏။
အလွန်ကြီးကျယ်သောကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်သည်။ မိမိ
ပျောက်၍ ရှာသောအမှုမဟုတ်ကြောင်း ဈေးကွန်သေသေချာချာ သိ

သရေခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၈၆-၁) ❀ ၂၀၅

သည်။

မကုဘုန်းတော်ကြီးက မေးလိုက်၏။

“ဈေးကွန် ညဘုန်းက ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ ဘုရား”

“ညဘုန်းက ဘယ်မှမသွားရင် ဒီမနက်အာရုံဆွမ်းစားဖို့နဲ့
မှာ မင်းဘာဖြစ်လို့ မရှိရတာလဲ”

ဈေးကွန် အလွန်အမြန်ခင်းစားရသည်။ အဖြေက အကြောင်း
ပြကောင်းရန် လိုသည်။

ဈေးကွန် ခင်းစား၍ရသွားသည်။

“တပည့်တော်က လာမည့်နှစ်မှာ လူဝတ်မှာမို့ ကျောင်းရဲ့
အနောက်ဘက်ကိုသွားပြီး ကျွမ်းစာကိုမြေမြှုပ်တာပါဘုရား၊ တပည့်
တော် မနက်အစောကြီးထတာပေါ့၊ အရှင်ဘုရားတို့တောင် မနီးကြ
သေးပါဘူး”

ခင်းကျန်ဒေသ၌ ထိုးစိတ်ခန့်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်
ကိုရင်များ လူဝတ်လဲတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် မိမိတတ်
ထားသည့်ကျမ်းစာများအနက် တစ်ကျမ်းကျမ်းကိုမြေ၌ မြှုပ်နှံရ
သည်။

ဤသည်မှာ မည်သည့်အဖို့နှင့်မဆို လုပ်၍ရသော်လည်း
ဈေးကွန်ကမူ မိုးမလင်းမီ မြေမြှုပ်သည်ဟုအကြောင်းပြလိုက်၏။

မကုဘုန်းတော်ကြီးက အဖို့မရှိဘဲစောဒကမတက်တော့
ယုံကြည်လက်ခံသွားလေ၏။

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခဏာ

မုကုဘုန်းတော်ကြီးက...

"အေး... အေး ဒီလိုဆိုရင် ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို မင်းသိမှာ မဟုတ်သေးဘူး ကဲ... ကဲ... မင်းကိစ္စက ပြတ်ပြီဆိုတော့ မင်းနေရာမင်း ပြန်သွားတော့"

ရူကွန်သည် မုကုဘုန်းတော်ကြီးကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး နောက်သို့ဆုတ်လာသည်။ ထို့နောက် ကိုရင်လေးများအကြား၌ ပြန် ထိုင်လေတော့၏။

သူသည် အနီးရှိ ကိုရင်လေးတစ်ပါးကို တီးတိုးမေးမြန်းရ သည်။

"ကိုရင် ဒီကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပလဲ ထူး ထူးခြားခြားဖြစ်နေတာတော့ ရိပ်မိတယ်"

ကိုရင်လေးက ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

"ဒီလို ကိုရင်ရဲ့... ဒီကနေ့ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ ဝါနည်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီးတွေ အလှည့်ကျ ဆွမ်းစားကြတယ်မဟုတ်လား အဲဒါ ဒီနေ့ ဆွမ်းစားအလှည့်ကျသူကတော့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ပဲ ဖြစ် ပါတယ်။ မလား... မလားနဲ့ တော်တော်ကြာတော့ တာဝန်ကုဘုန်း တော်ကြီးဟာ ဆရာတော်ကိုသွားပင့်ပါတယ်။ အဲဒီလို သွားပင့်တဲ့အ ခါ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာ လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး"

ရူကွန်က မေးလိုက်၏။

"အခုအထိ ဆရာတော်ကိုရှာလို့ မတွေ့သေးဘူးလား" ကိုရင်လေးက...

သရဖူငြိမ်းသောသိုင်းခဏာရုဏ် (စဉ်-၁) ❀ ၂၀၇

"ဟုတ်တယ်... မတွေ့သေးဘူး ကိုရင်ရူကွန်ကိုလဲ ရွာမ တွေတော့ ကိုရင်ရူကွန်ဟာလဲ ဆရာတော်ဆရာလို့ ပျောက်နေပြီလို့ ထင်နေကြတာပေါ့"

ရူကွန် စိတ်ထဲ၌မကောင်းတော့ပါ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းမှာ ခိုးရိုးပျောက်ဆုံးသွားလွှင့် တော်ပါ သေးသည်။ ဆရာတော် လုပ်ကြံခံရလွှင့် ဆင်းကျန်းဘုရားကျောင်းအ တွက် မည်သို့မျှ မကောင်းနိုင်တော့ပါ။

လူသတ်သမားသည် အီဘွန်းတော်ကြီးကိုလုပ်ကြံသွားခဲ့ ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုလက်စတုံးလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကို အတပ်မပြောနိုင်ပါ။

သူစဉ်းစားနေစဉ် မုကုဘုန်းတော်ကြီးက ဆက်လက်၍ ပြောကြားနေလေ၏။

"ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားဟာ ညဘုန်းကလဲ ကျွန် ကို ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး အခုနေ့ကလဲ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ အခုပျောက်ဆုံးတုတ်ခွဟာ ခိုးရိမ်ရောကောင်းလှပါတယ်"

သူက ဆက်လက်၍ ပြောဆိုလေ၏။

"အခုတစ်လော ဆင်းကျန်းဘုရားကျောင်းမှာ အန္တရာယ်ကျ ရောက်နေပါတယ်။ အီဘွန်းတော်ကြီး သေရတာ လက်ချောင်းပြတ် ကလေးတွေ တွေ့ရတာဟာ ကောင်းတဲ့အလားအလာတွေ မဟုတ် ပါဘူး။ အခု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားပျောက်ဆုံးသွားပြန်ပြီ ခါဟာ ငါတို့အတွက် စိတ်ပူရောပါ။ ဒါပေမယ့်"

သူသည် စကားကိုတစ်စက်တွင် တန်းလန်ဖြတ်ပြီး ပရိ

သတ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ သီလ၊ သမာဓိစွမ်းအားကို ငါတို့ယုံကြည်တယ်။ အကြောင့် ဆရာတော်ဟာ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ တွေ့ပေမယ့် ဒီဘေးရန်အန္တရာယ်တွေကိုကြုံကြမိကျော်လွှားပြီး ဘေးမသိရန်မခတ်၊ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့မှောင်လင့်ပါတယ်”

မုကဘုန်းတော်ကြီးသည် စကားကိုခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ပြန်မလာရင် တစ်ကျောင်းလုံးကိုထိန်းသိမ်းမယ့်သူမရှိဘဲ ပြစ်နေပါတယ်။ ဒီလိုထိန်းသိမ်းမယ့်သူမရှိလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ကျုပ်တို့တာဝန်ရှိတဲ့ဘုန်းတော်ကြီးတွေ တိုင်ပင်ပြီးတော့ ဆယ်ရက်ထိန်းသိမ်းထားပေးမယ်။ ဒီလိုဆယ်ရက်အတွင်းမှာမှ ဆရာတော်ပြန်မလာရင် သီလ၊ သိက္ခာ၊ သမာဓိရှိတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးပါးကို သွားပင့်ပါမယ်”

မုကဆရာတော်ကြီး၏စကားကို အားလုံးက လက်ခံကြလေ၏။ သို့သော် ချူကွန်မှာ ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စများကို လိုစေခံစားစဉ်စားပါ။

သူသည် ဤကျောင်းမှထွက်ခွာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး၍ ကျောင်းကိုမည်သူအုပ်ချုပ်အုပ်ချုပ် သူ့အတွက် အရေးမဟုတ်တော့ပါ။

မုကဘုန်းတော်ကြီးက နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်ပြောဆိုသွားလေ၏။

“ဒီကနေ့ကစပြီး ကျမ်းစာသင်ကြားခြင်းကို(၃)ရက်တိုင်တိုင်

မုန်းနားထားပါမယ်။ ဆွမ်းမစားရသေးတဲ့ ကိုယ်တော်တွေလဲ ဆွမ်းမစားဆောင်ကိုပြန်ကြကြပေါ့။ ဒီအချိန်ကပြီး ကျောင်းတံခါးကိုခေတ္တပိတ်ထားပါမယ်။ ကျောင်းထဲကို ဘယ်သူလာလာ လက်မခံပါဘူး။ မုန့်မိဖုတ်နေတာတွေကိုလဲ အပြင်ကိုမပေါက်ကြားဖို့အားလုံးကို သတိပေးလိုက်ပါတယ်”

မုကဘုန်းတော်ကြီး၏ ဩဝါဒပြီးဆုံးသွားသောအခါ တာဝန်ရှိတဲ့ဘုန်းတော်ကြီးများထွက်ခွာသွားသည်။ ထို့နောက် ဆွမ်းမစားရသေးသော ကိုယ်တော်များ ဆွမ်းစားဆောင်ဆီသို့ပြန်ကြကြလေ၏။

ချူကွန်လည်း သူ့အခန်းသို့ပြန်လေတော့သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ပျောက်ဆုံးခြင်းကိုခွဲကို ချူကွန်တွေ့တော့နေသည်။ သူ့ဆရာတော်အား ချောင်းမြောင်းနှင့်က ဆရာတော်က မပြောကြာချောက်ကောင်းများကိုကြည့်ပါက သိုင်းလောကသားများနှင့် အဆက်အစပ်ရှိကြောင်းသိနိုင်ပေသည်။

သူ့ထက် အဆင့်မြင့်သောရန်သူနှင့်တွေ့ပြီး တိုက်မိုက်စဉ်က ဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်မည်ဟု ချူကွန်ယူဆပေသည်။

သူသည် ဆရာတော်အား ဦးခေါင်းထဲမှပျောက်လိုက်ပြီး ရောက်သည်အတိုင်းအိပ်သင်ကြားပေးသော လင်္ကာများကိုကျွက်မှတ်နေတော့သည်။ သူ့လင်္ကာများကို မည်မျှရသနည်းဟု စဉ်းစားလိုက်၏။ ထိုအခါ လင်္ကာရှစ်ကြောင်းသာ ရရှိကြောင်းကို သူခပ်ဆေးတွေ့ရှိရသည်။

၂၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

ချွေကွန်မှာ မှတ်ဉာဏ်အလွန်ကောင်း၏။ ဆရာကြီးလုံးသည် နှုတ်မှထုတ်ဖော်၍ကျွမ်းခြင်းမပြုသော်လည်း သူမှတ်ဉာဏ်ကောင်းခြင်းကိုအပြုအမူဖြင့် သတိပြုမိကြောင်း ပြသခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ယခုတော့ ချွေကွန်မှာ မမှတ်မိတော့ပါ။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ရောက်သည်အတိုးဆိုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရောက်သည်အတိုးဆိုသည် ချွေကွန်အား တကြိမ်တွန်းတိုသင်သဖြင့် ချွေကွန်သည် ဦးနှောက်ထဲတွင် အကုန်လုံးစောထွေးကျလေသည်။

အတိုးဆိုသည် သူ့ခန်းအတွက် ချွေကွန်သရဏဂုံတင်ပေးခြင်းကို အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ မိယူပါသည်။ သူသည် ခန်းသည်သေဆုံးရခြင်းအတွက် အခဲမကျေဖြစ်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် သရဏဂုံတင်ပြီးနောက် ချွေကွန်အား သိုင်းပညာသင်ပေးသောအခါ သူ့ပြောကြားချက်များသည် အလောတကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ယခု ချွေကွန်မို့သာ လင်္ကာရှစ်ကြောင်းကိုမှ ရရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အခြားသူဆိုလျှင် တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းသာ ရရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။

အတိုးဆိုသည် သူ၏စွမ်းသိုင်းသင်ပေးခြင်းကို အပြစ်မပြင်ပါ။ သူသင်ပေးသည်မှာ သာမန်သင်ရိုးသင်စဉ် သင်နည်းနေနိဟထင်နေပါသည်။ ဤသည်မှာ ချွေကွန်အတွက် ဒုက္ခရောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သရဏဂုံခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၁) ❀ ၂၁၁

ချွေကွန် ကြိုးစားကျက်မှတ်ပါ၏။ သို့သော် ကျက်မှတ်၍မရပါ။ အတိုးဆိုအား ပြန်လည်ပြောပြပါက အတိုးဆိုငေါက်ငမ်းမှုသာ ကြုံဆိုရမည်ကို သူသိရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် အတိုးဆို သင်သမျှကိုသာ သူနာယူခဲ့ပါသည်။

ယခု ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ သူသည် ပီပီသသထင်ထင်ရှားရှား လင်္ကာရှစ်ကြောင်းကိုသာ ရရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“ဒုက္ခပဲ ဒီနေ့ညတော့ အပြစ်တင်ခံရဦးမှာပဲ။ ငါ့လုပ်သမျှဟာ အတိုးဆိုအတွက် ဘဝင်မကျရော့စဉ်ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

ချွေကွန်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကွပ်ပျစ်ပေါ် လှံချလိုက်၏။ သူ့အသိသည် ကွပ်ပျစ်အောက်မှ ခွေထုပ်နှင့်အဝတ်အထည်ထုပ်ကို သွားသတ်ရလိုက်သည်။

သို့သော် ထုတ်မကြည့်တော့ပါ။ ဤကောင်းစင်ထဲ၌ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များသည် လုံးဝအပြိုင်အဆိုင်မရှိကြပါ။

အဝတ်အစားကိုလည်း သန့်ရှင်းသပ်ယပ်နံ့သာ စိတ်ဆင်ကြပါသည်။ သူ့ခွေထုပ်နှင့် အဝတ်ထုပ်ကို သူသည် စိတ်ချလက် ချရှိနေပါသည်။

တစ်ညလုံး အတိုးဆိုထံ၌သင်ကြားခဲ့ရသဖြင့် ချွေကွန်သည် နေ့လယ်ခင်း၌ အိပ်စက်လိုက်တော့သည်။ မကြာမီ သူသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ အိပ်မောကူးသွားလေတော့၏။

အခန်း (၁၇)

မြန်မာ့စွေအံ့ရခြင်း

ညတွက်ရောက်သောအခါ ချွေကွန်သည် အခန်းထဲမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြန်လေတော့၏။

ဆရာတော်ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် တစ်ကျောင်းလုံးဆောက်များကာ ကိုယ့်အိပ်ရာကိုယ်ဝင် အိပ်ခန်းနေသဖြင့် ချွေကွန်အတွက် အပြင်ထွက်ရာတွင် ပိုကောင်းသွားသည်။

သူသည် ရောက်သည့်အဘိုးအိုရှိရာ လိုက်စုသို့ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုနောက် ပျော်မည်းနေသော လိုက်စုထဲသို့ဝင်သွားရပြန်တော့သည်။ ဤသို့ဝင်ရာတွင် မနေ့ကလောက် အခက်အခဲမရှိတော့ကြောင်း သိရသည်။

“ဘာ... ကျွန်တော် ရောက်လာပြီ”

ချွေကွန်က ပြောလိုက်၏။

ရောက်သည်အဘိုးအို၏ပြန်လှမ်းသံကို မကြားရချေ။

ချွေကွန်သည် စမ်းတစ်ခဲဖြင့် နေ့သို့တိုးသွားသည်။ လိုက်စုတစ်ခုလုံးမှာ မည်းမှောင်နေသဖြင့် ချွေကွန်သည် စမ်းသပ်ရင်သာ သွားလာရလေသည်။

သူသည် ပထမအကြိမ်၌ အတွေ့အကြုံရရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ မီးတုတ်၌ မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။ သူသည် ထိုမီးတုတ်၏အလင်းရောင်ဖြင့် နေ့သို့လျှောက်သွားလေတော့၏။

သို့သော် မကြာမီ မီးတုတ်မှာ ဟုတ်ခန့် ငြိမ်းသွားသည်။

ချွေကွန်မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးအို၏အသံထွက်သည့်လေသံကို စတင်ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“နောက်တစ်ခါ ဒီကိုလာရင် ဘယ်တော့မှ မီးခြစ်ယူမလာနဲ့။ အလင်းရောင်ကိုလိုအင်ရင် ငါက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကိုရွေးရမှာလဲ။ မင်းကိုသင်တဲ့သိုင်းပညာဟာ အမှောင်ထဲမှာသင်ရမှာမို့ ဒီနေရာကို ရွေးရတာပေါ့ကွ။ မင်းဘာမှ အသုံးမကျဘူး။ အလင်းရောင်လိုအင်ရင် အပြင်ဘက်မှာပဲ သင်မှာပေါ့”

ချွေကွန် စဉ်းစားနေသည်။

“မီးခြစ်ယူမလာနဲ့ဆိုလဲ ပြီးတာပဲ။ ဘာဟာ သိပ်ငါ့ကို ခမ်းတယ်။ ငါနဲ့ရေရှည်သင်လို့ မြစ်ဖို့မလား”

ထိုစဉ် အဘိုးအိုက...

၂၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

“မင်း ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ငါ့ဆီကို တိုးခဲ့စမ်း”

ဇွဲကွန်သည် စိတ်မပါလက်မပါ လျှောက်သွားလေ၏။ သူ
ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် လျှောက်မိသောအခါမှ အဘိုးဆိုက ဟန့်တား
လိုက်၏။

“ရပ်တော့”

ဇွဲကွန်သည် ရပ်တန့်လိုက်ရ၏။

အဘိုးဆိုက...

“ဒီလမ်းကို မနေ့ညတုန်းကလဲ လျှောက်ခဲ့ပြီဦး၊ ခုထက်ထိ
မမှတ်မိသေးဘူး။ မှတ်ဉာဏ်ဒီလောက်ညံ့တဲ့ကောင်၊ ဘာထူးထူးချွန်
ချွန် ဖြစ်မှာလဲ၊ ဘာမှမသုံးပကျဘူး”

ဇွဲကွန်သည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော်လည်း ဘာမျှတော့
မပြောပေ။

အဘိုးဆိုက...

“ညတုန်းကလဲ သင်ပေးတဲ့လက်ကံကိုမေ့သွားပြီ မဟုတ်
လား၊ ငါ့သိတယ်၊ မင်းမေ့မှာကို ငါ့သိနေတယ်”

“မပျော်ဘူး”

“ဒီဖြင့်ရင် ဆံပြမ်း”

ဇွဲကွန်သည် သူမှတ်ထားသောလက်ကံရှစ်ကြောင်းကို ပြန်
ရွတ်ပြလိုက်လေ၏။ ရွတ်ပြပြီးသောအခါ သူမျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်
လာ၏။ အဘိုးဆိုက မကျေမနပ်ပြောလေတော့၏။

“မင်းတော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ ငါ့သင်ပေးတဲ့ကံ

သရဖူငြင်းသောသိုင်းခံတရား (စဉ်-၁) ❀ ၂၁၅

လက်ကံအရည်ကြီးပါး မင်းရဲတော့ ကိုတိုးလေးရတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ
ငါ့သင်ပေးထားတာတွေ”

အဘိုးဆိုသည် ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“ဒီလောက် ဉာဏ်ထိုင်းတဲ့ကောင်ကို ငါ့ဘယ်လိုသင်ပေးရ
တော့မှာလဲ၊ သွားစမ်းကွာ၊ သွားစမ်း၊ မင်းကို သင်ပေးရရင် ငါ့ပါ
အသက်ထွက်မှာပဲ”

ဇွဲကွန်သည် အတော်ပင် စိတ်ကုန်သွား၏။ ဤအဘိုးဆိုထံ
သိုင်းပညာသင်တော့ဟုပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် အဘိုးဆိုသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုပြန်လေ
တော့၏။ ချောင်းဆိုသည်မှာ အတော်ကြာ၏။ ထို့ကြောင့် ဇွဲကွန်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြန်တော့သည်။

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ဘာဘရယ်၊ ကျွန်တော်ကြိုးစားသင်ပါ
မယ်”

အဘိုးဆိုသည်ကောင်းတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ချောင်းသာ
တဟွတ်ဟွတ်ဆိုနေလေ၏။

“ကျွန်တော်လဲ ကြိုးစားကျက်မှတ်ပါတယ်၊ ဘာဘကလဲ
ကြိုးစားပမ်းစား သင်ပေးပါ”

အဘိုးဆိုသည် အတန်ကြာမှ ချောင်းဆိုရပ်သွားသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ
ပြီးမှ အဘိုးဆိုက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ပြောလိုက်၏။

“ကဲပါလေ... မင်းလဲ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့တော့၊ ငါ့သင်ပေး
မသလားကွာ”

၂၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

“ဘာ မမှားပါဘူး”

“က... က... မင်းကြီးစားမယ်လို့ပြောတယ်၊ ခုအချိန်က ငြိမ်ကြီးစားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာက ကျွန်တော်ကြီးစားပါ့မယ်”

အဘိုးဆိုသည် လင်္ကာကိုဆက်လက်ရွတ်ဆိုလေတော့၏။
ဇွဲကွန်က နောက်မှလိုက်ဆိုသည်။ အဘိုးဆိုရွတ်ဆိုသည် မှာ ဖြန့်သည်။ လင်္ကာကလည်မျှောသည်။ ထို့ကြောင့် ဇွဲကွန်အိမ်မှတ်မိတော့ပါ။

အဘိုးဆို၏ဒေသသည် ပေါက်ကွဲသွားပြန်သည်။ သူသည် ကြိမ်းမောင်းဆူပူလေတော့၏။

“တော်ပြီကွာ... မင်းပြန်အိပ်ပေတော့”

သူက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရား... ဘုရား ဒီလောက်အသုံးမကျတဲ့ကလေးကို လိုက်က ဘာကြောင့်စွမ်းစွယ်ထားတာလဲ၊ သူပေးရမယ့်ကလေး ဒီလောက်စွမ်းလို့ ဒီကလေးကိုရှာပေးထားတာလားကွာ”

ဇွဲကွန်သည် အလွန်ရှက်သွား၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း အလွန်မိမြင်းသွားမိသည်။ မမခွင့်စိတ်သည် လွန်စွာပေါ်မိလေ၏။

အဘိုးဆိုက...

“မနက်ဖြန်ကွရင် စောစောလာခွဲ”

ဇွဲကွန်သည် အလွန်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူသည် လိုက်စွာအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဇွဲကွန်မှာ အမှန်တကယ် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်ပါ

သရေခြင်းသောသိုင်းစောရင် (ခွဲ-၁) ❀ ၂၁၇

သည်။ အဘိုးဆိုမှာ သင်ကြားရာည့်လည်း လောကြီး၊ အဆူအစုအကြိမ်းအမောင်းကလည်း များလှသဖြင့် ဇွဲကွန်မှာအကြောက်လွန်ပြီး ကျက်မှတ်ရာည့် အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်ရတော့သည်။

အဘိုးဆိုက ဇွဲကွန်၏စိတ်ရင်းကိုမသိဘဲ ထပ်မံဆူပူကြိမ်းမောင်းနေပြန်သဖြင့် ဇွဲကွန်မှာ လင်္ကာများကိုလုံးဝမှတ်မိဘဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဇွဲကွန်သည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့မပြန်သေးဘဲ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်မိသည်။ သူသည် အဘိုးဆိုဆူပူကြိမ်းမောင်းသည့် ပုံစံမျိုး မည်သည့်အဆူအစုအကြိမ်းအမောင်းမျှ မမိရဘူးပါ။ သူ့ဆရာ လုံကုသည်ပင် ဤသို့ဆူပူဟန်မိခြင်းမရှိပါစေ၊ ထို့ကြောင့် မျက်ရည်ပင် ကျလာမိသည်။

“ငါတကယ်ပဲ ဒီလောက်တောင် အသုံးမကျဘူးလား၊ ငါ့ဆရာလုံကုသင်ပေးတုန်း ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ ဘာကိုသင်သင် စောနဲ့ပဲ တတ်တယ်၊ အခုတော့ ဘာဘာပြောသမျှကို ငါ့မှားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေပါကလား”

သူသည် ယင်းသို့စဉ်းစားရင်း မျက်ရည်ကျလာမိ၏။ ထို့နောက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့ လျှောက်လာမိတော့၏။ ထိုစဉ်...

“ကိုရင်ဇွဲကွန် ကွန်မပြန်လာပြီ”

မိန်းကလေးအသံတစ်သံ...

ဇွဲကွန်သည် ရင်ထဲ၌စော်မမြိုင်လောက်အာင် ငစ်သော

၂၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

သွားသည်။

အတိုင်းဆိုကြောင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသောစိတ်များသည် လွင့်စဉ်ပျောက်ပြယ်သွားသည်။

သူသည် ကယောကယာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူထင်ထားသည့်အတိုင်း စုစုအင်မြစ်နေလေ၏။

စုစုအင်သည် ပုံပြင်ထဲမှနုတ်သမီးကလေးပမာလှပနေ၏။ သူမ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ အနက်ရောင်ဇာပဝါကတော့ မှီမြဲမြဲပြပင်။ ထိုအနက်ရောင်ဇာပဝါက သူမ၏အလှကို တာအီသီးဖျက်ဆီးခြင်းမပြုနိုင်ပါ။ ချွေကွန်သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဤသို့ဝမ်းသာခြင်း မခံစားခဲ့ဖူးပါ။

“မင်း... မင်း ပြန်လာပြီကွီး မင်းရဲ့ဆရာမကြီးကော”

စုစုအင်က ပြုံးပြီးပြောလိုက်၏။

“ဆရာမကြီးနဲ့ နေရတာစိတ်ညစ်လွန်းလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲပြန်ပြေးလာတာ ဆရာမကြီးတော့ ဘယ်မှာကျန်နေခဲ့သလဲ မသိဘူး။ သူက စိတ်အမြှောင့်အလဲသိပ်ပြန်တာပဲ၊ တော်ကြာတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး သိပ်လွတ်တတ်တယ်၊ ကျွန်မဇာရေးခဲ့သားပဲ၊ ဆရာမကြီးနဲ့နေရတာ အဆင်မပြေရင် ပြန်ပြေးလာခဲ့မယ်လို့”

ချွေကွန်သည် ရောဂါသည်အဘိုးမိကို သတိရသွား၏။

“ဘာလူးသလဲ... သူလဲ ဒီအတိုင်းပဲ”

စုစုအင်မှာ ကြောင်အမီးအမီးဖြစ်သွားသည်။

“ဘာပြောတာလဲဟင်”

သရေခြင်းသောသိုင်းဒေသရာဇ် (ခေါ်-၁) ❀ ၂၁၉

ချွေကွန်မှာ ကမန်းကတမ်း ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ညော်... အဟော်... ဟော် ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ချွေကွန်က စကားပြတ်သွားအောင် မေးခွန်းကိုဆက်မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်လဲ မင်းကိုတွေ့ခွင့်တာပေါ့၊ မင်းဆရာမကြီးမသိဘဲ ပြန်လာလို့ သူလိုက်လာရင် ဘာယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

ချွေကွန် သက်ပြင်းဆူလိုက်၏။

“မင်းပြန်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ တော်ကြာ...”

စုစုအင်က...

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုသတိရလို့ပြန်လာတာရှင့်၊ ဘာယ့်နဲ့ ကျွန်မပြန်မိန်းနေရတာလဲ၊ ရှင့် ဒီလိုပြောမယ်မှန်းသိရင် ကျွန်မပြန်မလာပါဘူး”

သူမ၏အသံသည် ဒေါသသံ ပါလာလေ၏။

ချွေကွန် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်ကလဲ မင်းကိုတွေ့ခွင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက မင်းဆရာမကြီးမသိအောင် ပြန်လာတယ်ဆိုတော့ မင်းကိုဆူပူနေမှာနဲ့လို့ပါ”

စုစုအင်က...

“သူက စိတ်တစ်မျိုးပဲ၊ သူမသိအောင် ထွက်ပြေးလာလို့သူက စိတ်ဆိုးဆိုးမှ ဆိုးမှာ၊ နောက်ပြီး ဘာအရေးလဲ သူပြန်လာပေါ့ရင် ပြန်လိုက်သွားရုံပေါ့”

၂၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

ဈေးကွန်မှာ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရတော့သည်။

စုစုအင်းက ဈေးကွန်အား ပြောလိုက်၏။

“ဈေးကွန် ဝှင်မသိပ်မျှင်သေးရင် လမ်းလျှောက်ကြရအောင် နော်”

ဈေးကွန်က မေါင်ညိတ်လိုက်၏။

“အင်း... လျှောက်ကြတာပေါ့၊ ဘယ်ဘက်ကိုလျှောက်မလဲ”

“ကျွန်မနောက်သာ လိုက်ခဲ့ပါ”

စုစုအင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုရှေ့မှ ထွက်သွားလေတော့၏။ ဈေးကွန်သည် ထိုမိန်းကလေး၏နောက်မှ ခိုက်ခိုက်ပါအောင် လိုက်သွားတော့သည်။

သူတို့သည် အတန်ကြာလျှောက်မီကြသောအခါ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ စုစုအင်း ထိုတောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်သွားရာ ဈေးကွန်လည်း လိုက်တက်လေတော့၏။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ တောင်ကုန်းပေါ်၌ ကျောက်တုံးအများအပြားတွေ့ရ၏။ စုစုအင်းက ထိုကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ထိုင်ပြီး ဈေးကွန်အား သူမဘေးဘက်ရှိ ကျောက်တုံးကို ပုတ်ပြလေ၏။

“ဟို ထိုင်လေ”

သူသည် စုစုအင်း၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဝင်ထိုင်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းကောရာဇ် (စဉ်-၁) ❀ ၂၂၁

လိုက်မိမှ နှလုံးခုန်မြန်လာတော့သည်။

သူသည် စုစုအင်း၏မျက်နှာ၌ စာပဝိထုပ်ထားသဖြင့် ချောမောသလော၊ အကူညီတန်သလောကို သူမသိပါ။ ကိုယ်လိုအပ်သကတော့ ရှားမှရှားသူပင်။

သူသည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဘုရားကြည်ညိုရန်ရောက်ရှိလာသည့် မိန်းကလေးအများအပြားကိုတွေ့ဖူးပါသည်။

သို့သော် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဖူးပါ။ ရင်လည်းမခုန်ခဲ့ဖူးပါ။ ယခုတော့ ရင်ခုန်နေရပါလေပြီ။ ဈေးကွန်၏မျက်နှာသည် နီရဲနေ၏။ လရောင်အောက်၌ မျက်နှာနီရဲသည်မှာ မသိသာပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နီးနီးကပ်ကပ်ထိုင်နေသော်လည်း ကကားမပြောကြသေးဘဲ ရှိနေလေ၏။ သူသည် ကကားပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဆွဲအသွက်သို့ဖြစ်နေကာ ကကားတစ်လုံးမျှထွက်မလာဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ဈေးကွန်သည် လက်နှစ်ဖက်သာ တပွတ်တည်း ပွတ်နေတော့သည်။ အတန်ကြာသောအခါမှ စုစုအင်းသည် ခစ်ခနဲရယ်လိုက်သည်။

ဈေးကွန်က မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ရယ်တာလဲ”

စုစုအင်းက တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး...

“ကြည့်လေ... ရှင်နုကျွန်မနှစ်ယောက်ထိုင်ပြီး ကကားပုတ်

၂၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စွန့်ခွဲ မပြောကြတာဟာ တရားတိုင်နေတာနဲ့ မတူဘူးလား။ အဲကို တွေးမိလို့ ရယ်တာရှင်”

ဓုခုအင်း၏ကားမှာ ရယ်မောစရာဖြစ်ပါသည်။ ချွေကွန်သည် တဟာဟားဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တာပဲ... ကျုပ်တို့က စကားမပြောဘဲနဲ့ထိုင်နေတာကိုး”

“အဖြင့် ပြောလေ”

ဓုခုအင်းက ပြောလိုက်၏။

ချွေကွန်က ခေါင်းကိုယမ်းပြီး...

“ကျုပ် ဘာပြောရမှန်း မသိပါဘူးကွာ”

ဓုခုအင်းက ပြောလေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ... ရှင် ကျွန်မကိုမေးနိုင်စရာ မေးခွန်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ပြောစရာ မေးစရာတွေရှိရမှာပေါ့”

ထိုအခါကျမှ ချွေကွန်သည် သူမအား မေးရမည့်စကားများကို သတိရလိုက်တော့သည်။

“မင်းနဲ့အဖေအမေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ မင်း ဘယ်မှာနေသလဲ”

သူ ထိုကဲ့သို့မေးလိုက်သောအခါ ဓုခုအင်းမှာ ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ချွေကွန် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

သရဇ္ဈခြင်းခဏာသိုင်းခဏာရောင် (၆၆-၁) ❀ ၂၂၃

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ”

“ဖြေပါတယ်... ဖြေပါတယ်”

“အဖြင့် ဖြေလေ”

“ကျွန်မ အဖေနဲ့အမေက သေသွားပါပြီ။ ကျွန်မမှာ အိမ်မရှိဟောမရှိတဲ့သူပါ။ ခြံသလုံးအိမ်တိုင် ဘဝပါ”

ဓုခုအင်းက ညှိုးနွမ်းစွာ ပြောကြားလေ၏။ သူမ၏အသံမှာ ဓမ္မာတော့လှသည်။

မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချွေကွန်မိတ်မကောင်ဖြစ်သွား၏။

“အင်း... သူ့အကြောင်း မေးခိုင်းတယ်၊ ငါက မေးလိုက်တော့ သူမိတ်မကောင်ဖြစ်သွားရပြီ”

ထို့ကြောင့် ချွေကွန်သည် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်၏။

“မင်းနဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့အာပေါက်ကို အမြဲတမ်းအုပ်ထားရသလဲဟင်”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဓုခုအင်းသည် ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်၏။

“မမေးနဲ့... မမေးနဲ့၊ ဒီကိစ္စကို လုံးဝမမေးနဲ့”

ဓုခုအင်း၏လေးသံမှာ အလွန်တရာ မာလာသည်။ ထို့ကြောင့် ချွေကွန်သည် ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။ ချွေကွန်လည်း ထရပ်လိုက်ရလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မိတ်ဆိုးသွားသလား၊ ဒီလိုဆိုရင်...”

၂၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နောက် တယ်တော့မှမေးတော့ပါဘူး”

“တို့အဖို့နဲ့ပဲ အုန်းမောင်းမိက်သံ လေးချက်တိတိထွက်
ပေါ်လာလေ၏။

သူသည် စုနုအင်းအား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“ဟဲ... ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့နော်၊ ကျုပ်ပြန်ရတော့
မယ်”

ချွေကွန်သည် ချွေခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့
သည်။

စာစဉ်(၁) ဦး၏။

စာစဉ်(၂) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်